

Giới thiệu Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, ngược

Yên Lương Thần cảm thấy ngượng ngùng và có chút chua xót, từ từ giang hai chân rộng ra, để bác sĩ có thể nhìn rõ...

Cô cắn môi mình, mặt đỏ bừng... Lần này đã là lần thứ ba cô làm phẫu thuật cấy ghép phôi thai rồi. Đau đớn nhất không phải là phẫu thuật, mà chính là trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Khép chân chặt như vậy làm gì chứ? Dạng ra chút.”

Câu nói này được thốt ra từ miệng bác sĩ, không hề mang theo hơi ấm.

Yên Lương Thần giật mình, cắn môi, dạng rộng hai chân đến mức độ đủ khiến người ta nhìn mà đỏ mặt.

Đây đã là lần thứ ba cô tiếp nhận làm phẫu thuật cấy ghép phôi thai rồi.

Phẫu thuật vẫn chưa phải là thứ đau đớn nhất, điều khó đỡ nhất chính là trước mặt bày một đồng thiết bị như xi-lanh chứa phôi thai, xi-lanh chứa chất ngừa đào thải phôi thai, xi-lanh chứa progesterone,... còn có vô số kim được gắn trên người, khiến người ta đau đớn đến hoài nghi về cuộc đời này.

Cho đến hiện tại, số kim đang cắm trên người Yên Lương Thần cũng đã lên tới con số trăm, toàn thân cô đều là lỗ kim.

So với đau đớn về thể xác, những cảm xúc về mặt tâm lý như bối rối, bàng hoàng, lo lắng, sợ hãi còn răn vặt con người ta hơn nhiều.

Nhưng vì sinh con cho Hạ Viễn Hàng, cô có thể chịu đựng tất cả mà không hề oán than gì hết!

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Yên Lương Thần cảm điện thoại lên, phát hiện không hề có một cuộc gọi, thậm chí đến một tin nhắn cũng không có. Sống mũi cay cay, nước mắt cứ vậy mà tuôn rơi. Nhưng nhớ đến khi nãy bác sĩ dặn dò phải giữ cho tâm trạng thoải mái, cô đành cố nuốt nước mắt vào trong.

Lúc ra khỏi bệnh viện, Yên Lương Thần nhìn thấy Hạ Viễn Hàng đang rào bước từ xa đi tới, sắc mặt tràn đầy lo lắng.

Cô vui mừng khôn siết, nhưng khi định mở miệng gọi thì lại thấy bước chân của hắn chuyển hướng, đi về phía một phòng khám khác.

Yên Lương Thần ngẩn người, sau khi phản ứng lại, cô liền đuổi theo. Nhưng tốc độ của Hạ Viễn Hàng quá nhanh, chớp mắt đã không thấy người đâu, cho nên cô đành đi tìm khắp từng phòng bệnh một.

“Đúng đó, cháu phải chăm sóc thật tốt cơ thể, như vậy mới sớm ngày sinh cho nhà họ Hạ chúng ta một đứa cháu trắng trẻo, mập mạp được chứ.”

Là giọng của mẹ chồng cô – bà Diệp Tĩnh Uyên!

Trong lòng Yên Lương Thần bỗng kinh hãi, không tìm được mình mà chạy lên mấy bước nhỏ, rồi dừng lại ở bên ngoài cửa phòng bệnh.

Trên giường bệnh, một cô gái gầy gò xanh xao đang tựa vào thành giường, Diệp Tĩnh Uyên và Hạ Viễn Hàng đứng ở hai bên chăm sóc cô ta.

Yên Lương Thần nhìn chằm chằm cô gái đang nắm tay Hạ Viễn Hàng, nhớ đến lời mẹ chồng vừa nói, trong lòng liền hoang mang như những con sóng lớn cuộn trào.

Cô ta là ai? Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

“Cô là ai?”

Yên Lương Thần còn chưa kịp mở miệng thì đối phương đã phát hiện ra cô.

Hạ Viễn Hàng và Diệp Tĩnh Uyên đồng loạt quay đầu lại, nhìn thấy Yên Lương Thần, mặt liền biến sắc.

Yên Lương Thần cắn răng, khẽ mỉm cười: “Xin chào, tôi là...”

“Cô ấy là bảo mẫu nhà chúng tôi.”

Tôi là bảo mẫu ư?

Yên Lương Thần cứng họng, nhìn chăm chăm Hạ Viễn Hàng, không dám tin rằng hán lại mặt không biến sắc nói dối một cách trắng trợn đến vậy! Thấy hán quay người đi đến phía mình, cô bỗng lo sợ, lập tức cướp lời: “Không, tôi không phải bảo mẫu của nhà họ, tôi là vợ của Hạ Viễn Hàng! Tôi tên Yên Lương Thần!”

“Lương Thần!” Hạ Viễn Hàng lạnh lùng quát.

Cô gái trên giường bỗng trợn trừng mắt, sau đó thì há miệng thở dốc, đôi mắt trắng dã như đang bị ai đó bóp cổ, nhìn đáng sợ như sắp chết đến nơi.

Yên Lương Thần ngán người, trái tim càng đập mạnh hơn.

“Lạc Tuyết! Lạc Tuyết! Bác sỹ! Bác sỹ! Người đâu mau đến đây...”

Hạ Viễn Hàng lao đến bên giường bệnh, hoảng hốt gọi loạn lên.

Kết hôn bốn năm trời, đây là lần đầu Yên Lương Thần thấy hán mất kiểm soát như vậy, có thể nói người con gái kia quan trọng với hán đến nhường nào!

Lạc Tuyết? Nhan Lạc Tuyết?

Cái tên này khiến trái tim Yên Lương Thần đập loạn, không thể ngăn lại được,

Không phải Nhan Lạc Tuyết chết rồi sao? Người đã chết bốn năm, bây giờ đột nhiên lại đội mồ sống dậy sao?

Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì không?

Tiếng bước chân vội vã đang lao nhanh đến gần, khiến Yên Lương Thần đang ngỡ ngàng bị đẩy lùi về phía sau mấy bước. Cô yếu ớt đứng dựa vào bức tường phía sau, tay ôm lấy lồng ngực, đột nhiên cảm thấy không khí như đang thiếu hụt dần, hít thở vô cùng khó khăn.

Lúc hôn mê bất tỉnh, có ai đó nắm lấy bờ vai của cô. Cô khó chịu hừ lên một tiếng rồi ngẩng đầu lên.

“Yên Lương Thần, cô thật quá quái! Nếu Lạc Tuyết có mệnh hệ gì, tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu!”

Trái tim đau nhói, bụng đột nhiên đau vô cùng, sắc mặt của Yên Lương Thần cũng lập tức trở nên trắng bệch như không còn lấy một giọt máu.

“Viễn Hàng, anh có biết em vừa...”

Cô chưa kịp dứt lời, Hạ Viễn Hàng đã quay đầu rời khỏi phòng bệnh.

Đôi chân của Yên Lương Thần bỗng không chống đỡ nổi cơ thể, cô ôm bụng chậm chậm khụy người xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bởi vì bụng đau, Yên Lương Thần sợ xảy ra điều gì bất trắc nên đã quay lại nơi làm phẫu thuật cấy ghép phôi thai nằm nửa ngày rồi mới về.

Khi trở về nhà, trời đã tối.

Trong nhà tối om vắng vẻ, chắc bọn họ đều đã đến bệnh viện để chăm sóc Nhan Lạc Tuyết.

Yên Lương Thần bật đèn, cảm thấy trong nhà có cái gì đó không đúng lắm nhưng cô cũng không thêm bận tâm, đi thẳng về phòng ngủ.

Vừa mở cửa ra, cô liền ngây người.

Bức ảnh cưới to đùng treo trên đầu giường đã mất tích.

Nhìn kỹ lại một lượt, tất cả những thứ thuộc về cô trong phòng ngủ đều không cánh mà bay!

Yên Lương Thần chạy nhanh đến tủ quần áo, mở ra, quả nhiên quần áo và đồ dùng hàng ngày đều không thấy nữa.

Cuối cùng cô cũng đã ý thức được tại sao khi bước vào cửa lại có cảm giác không đúng! Tất cả đồ đạc thuộc về cô trong căn nhà này đều đã được dọn dẹp sạch sẽ!

Lúc này, phía dưới lầu bỗng truyền đến động tĩnh.

Yên Lương Thần quay người chạy xuống cầu thang, quả nhiên nhìn thấy Hạ Viễn Hàng cơ thể mỗi một xuất hiện trong phòng khách. Sóng mũi cô cay cay, cô vừa bước xuống lầu vừa nghẹn ngào hỏi: "Đồ của em đâu? Tại sao đồ của em đều không thấy đâu nữa?"

Hạ Viễn Hàng thấy nước mắt ngân ngấn trong mắt cô, liền chau mày.

"Đều đã đóng gói cả rồi, ở phòng khách."

"Hạ Viễn Hàng, ý của anh là sao? Anh muốn đuổi em ra khỏi nhà sao?"

Yên Lương Thần bước đến trước mặt hắn, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, cô không dám tin hắn lại vô tình đến vậy.

"Nếu đã biết vì bị bệnh máu trắng, không muốn liên lụy đến tôi nên Lạc Tuyết mới rời đi, đương nhiên tất cả sẽ trở về nguyên dạng." Hạ Viễn Hàng lời ra một tờ giấy ly hôn giống như ảo thuật gia, đưa cho cô: "Ký đi."

Cho nên bọn họ nói Nhan Lạc Tuyết chết rồi, thực ra chỉ là lời trong lúc tức giận?

Yên Lương Thần cướp lấy tờ giấy ly hôn rồi ném sang một bên, đưa tay nắm lấy vạt áo của hắn.

"Vậy em là gì? Chúng ta đã kết hôn bốn năm rồi, em là gì chứ? Em chỉ là tu hú chiếm tổ chim thôi đúng không? Bây giờ con chim nhỏ Nhan Lạc Tuyết quay về rồi, con chim ngói là em nên lập tức cuốn xéo đúng không?"

Hạ Viễn Hàng đẩy cô ra, bởi vì không thể nhẫn nại được mà lòng mày lại càng trở nên cau có.

"Yên Lương Thần, bốn năm trước cô cũng biết người tôi yêu là Lạc Tuyết, bây giờ cô cứ mãi dây dưa như vậy là ý gì? Vì sao chúng ta kết hôn, cô là người rõ nhất. Cho nên tất cả vốn là do cô đơn phương, cô khẳng khái muốn gả cho tôi, cái này có thể trách ai được đây?"

Yên Lương Thần bị những lời này đâm cho đau nhói, lão đảo lùi về phía sau, trái tim đau đớn như bị xé làm trăm mảnh, máu me đầm đìa.

Trước sau hắn đều không chịu tin, đêm phóng đăng lúc đó chỉ là sự cố.

"Đêm hôm đó không phải do em sắp đặt, tại sao anh không tin chứ? Hơn nữa bốn năm nay, em cố gắng trở thành người vợ tốt, cố gắng trở thành con dâu tốt, cố gắng khiến mọi người đều vui vẻ hài lòng, là em đã sai sao?"

Vì sao Nhan Lạc Tuyết vừa xuất hiện, sự cố gắng vun đắp hạnh phúc của cô liền sụp đổ?

"Đủ rồi!" Hạ Viễn Hàng lạnh lùng quát lớn, trong lòng buồn bực: "Tôi không muốn nghe những lời này nữa. Cô nhất định phải ly hôn, không muốn ly hôn cũng phải ly hôn! Qua mấy ngày nữa Lạc Tuyết sẽ trở về, tôi hy vọng cô rời khỏi đây trước lúc đó."

"Nếu em không đi thì sao?"

"Cơ thể Lạc Tuyết không tốt, cô muốn ở lại làm bảo mẫu để chăm sóc cô ấy cũng được, nhưng nhất định phải ly hôn."

Yên Lương Thần cắn chặt môi, không kìm được nước mắt.

"Cô cũng nên biết, nếu tôi đã muốn thì việc ly hôn này không cần phải có sự đồng ý của cô. Tôi để cho cô kí tên là thể hiện tôi tôn trọng cô. Sau khi ly hôn, căn chung cư ở Thành Đông sẽ là của cô, hai chiếc xe trong hầm cô tự chọn lấy một cái, còn nữa, chiếc thẻ phụ của tôi cô cứ giữ lấy, như vậy đi."

Hạ Viễn Hàng nhắc chân định rời đi.

"Không!" Yên Lương Thần nhanh chân xông tới, ôm chặt lấy eo hắn từ đằng sau: "Viễn Hàng, đừng đối xử với em như vậy! Em biết không ai có thể thay thế Nhan Lạc Tuyết trong lòng anh! Hiện tại cô ấy mắc bệnh, anh muốn chăm sóc cô ấy em tuyệt đối không có ý kiến gì. Thậm chí, em có thể cùng anh chăm sóc cô ấy, bù đắp cho cô ấy. Anh đừng ly hôn với em được không?"

"Không thể." Hạ Viễn Hàng kéo tay cô ra, quay người rời đi, thái độ quyết liệt: "Vị trí Hạ phu nhân thuộc về Lạc Tuyết."

Dứt lời, hắn lại cất bước rời đi.

"Hạ Viễn Hàng, em sẽ không đi đâu, trừ khi em chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Ngày thứ hai, Hạ Viễn Hàng đặt giấy xác nhận ly hôn vào tay Yên Lương Thần, thực sự không cần đến chữ kí của cô ư.

Tờ giấy màu xanh thẫm, vốn là màu sắc ôn hòa, nhưng trong mắt Yên Lương Thần đó lại là màu của sự đau đớn, trái tim càng đau hơn.

Cô cười khỏ nhìn hắn, hỏi: "Đừng nói là đến giấy đăng kí kết hôn với cô ta anh cũng làm xong rồi nhé?"

"Vẫn chưa, Lạc Tuyết đáng được đối xử tử tế nhất có thể."

Cho nên phải chọn ngày lành tháng tốt, tổ chức một nghi thức sang trọng, lãng mạn mới có thể cùng cô ta làm giấy chứng nhận kết hôn đúng không?

Một câu nói thôi cũng đủ khiến cho trái tim Yên Lương Thần đau nhói.

Mấy ngày sau, hầu như Hạ Viễn Hàng và Diệp Tinh Uyển đều ở bệnh viện chăm sóc cho Nhan Lạc Tuyết, có lẽ phụng dưỡng còn chu đáo hơn cả cha mẹ.

Buổi tối Diệp Tinh Uyển vẫn về nhà, Hạ Viễn Hàng thì ở luôn trong viện.

Bọn họ đều đã quên việc cô làm phẫu thuật cấy ghép phôi thai rồi, không một ai nhắc tới, chứ đừng nói là quan tâm hỏi han.

Trái tim Yên Lương Thần như bị dao cứa, nhưng vẫn nhẫn nhịn nấu canh tâm bổ cho Nhan Lạc Tuyết để Diệp Tinh Uyển mang đi.

"Lương Thần à, cô cũng đừng trách Viễn Hàng, hai đứa nó như keo sơn, không ai có thể tách rời được ai, nếu không phải Lạc Tuyết ngốc nghếch, mang thân thể bệnh tật trốn ra nước ngoài thì cô cũng không thể kiếm được món hời này đâu."

Hôn nhân được cô dày công vun đắp, đến cùng lại bị nói thành kiếm lợi!

Yên Lương Thần cảm thấy khuôn miệng đắng chát, trái tim như đang nhỏ máu, nhưng cô chỉ có thể cúi đầu đáp lời.

Thấy canh đã chín, Yên Lương Thần tắt bếp, lấy hộp giữ nhiệt chuẩn bị mức ra đợi Diệp Tinh Nhu tắm xong mang đến bệnh viện.

"A..."

Nồi canh không bùng vũng, nước canh nóng bỏng đổ thẳng xuống chân Yên Lương Thần, muốn tránh cũng không tránh kịp.

Yên Lương Thần cắn răng chịu đau, vội vàng chạy đi gọi nước lạnh.

Sự đau đớn tạm thời được làn nước lạnh làm dịu giảm, nước mắt cô không ngừng rơi xuống như những hạt trân châu.

Ngắm nước lạnh một lúc lâu, Yên Lương Thần mới bắt xe đi đến bệnh viện.

Nữ bác sĩ cẩn thận cắt quần của cô, để lộ lớp da dưới quần bị bỏng vô cùng thảm thương.

Yên Lương Thần cắn chặt răng, liều sức nhẫn nhịn, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Lúc bác sĩ định bôi thuốc, cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nắm chặt lấy tay bác sĩ. Bác sĩ không hiểu mà nhìn cô: "Sao vậy? Cô bị thương nặng như vậy không bôi thuốc sao được?"

"Không phải. Thuốc này có ảnh hưởng đến thai nhi không?"

"Cô có thai sao?"

Yên Lương Thần lắc đầu: "Tôi không chắc, nhưng một tuần trước tôi có làm phẫu thuật cấy phôi thai."

Dưới sự sắp xếp của bác sĩ, Yên Lương Thần lập tức được đưa đi kiểm tra.

"Phôi thai đã làm tổ thành công! Chúc mừng cô, cô mang thai rồi! Có điều thời kì đầu thai nhi không được ổn định, cho nên phải vô cùng cẩn thận."

"Tôi mang thai rồi! Cuối cùng tôi đã có thể sinh con cho Viễn Hàng rồi!"

Yên Lương Thần bịt chặt miệng, mừng phát khóc, đến vết thương đau đớn như thế cũng đã bị cô quên lãng, quên luôn cả sự thật cô và Hạ Viễn Hàng đã

ly hôn!

Cô rút điện thoại từ trong túi ra, không kìm được, muốn gọi điện cho Hạ Viễn Hàng, chừa ần đây số kia, điện thoại vừa được kết nối liền bị đầu dây bên kia ngắt máy.

Yên Lương Thần chán nản nhìn màn hình điện thoại, roi nước mắt cười khổ.

Cô đứng là ngốc.

Dù cô mang thai rồi thì sao, e rằng Hạ Viễn Hàng cũng không thích.

Hắn thích con, nhưng hắn chỉ muốn Nhan Lạc Tuyết sinh con đường cái cho hắn.

Mà Yên Lương Thần cô, e rằng đến tư cách này cũng không có.

Yên Lương Thần đưa tay lau nước mắt, chậm rãi thở dài, sau đó cố gắng gượng cười.

Không sao, hắn không thích, bản thân mình thích là được.

Bởi vì chân bị bỏng nghiêm trọng, Yên Lương Thần không thể không làm thủ tục nhập viện, ở bệnh viện tĩnh dưỡng.

Cô nằm viện một tuần, vết thương gần như đã lành lại.

Trong một tuần này, dù Hạ Viễn Hàng hay Diệp Tịnh Uyển đều không gọi cho cô lấy một cuộc điện thoại, dường như bọn họ đã quên cô luôn rồi, họ hoàn toàn không quan tâm cô ở đâu, còn sống hay đã chết.

Vết thương trong lòng không có cách nào chữa lành, nhưng nghĩ đến đứa con trong bụng, Yên Lương Thần vẫn miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

Buổi chiều, Yên Lương Thần làm thủ tục xuất viện, vừa bước ra khỏi phòng bệnh, cô liền nhìn thấy Hạ Viễn Hàng vội vã đi đến, trái tim không khỏi nảy sinh tia hy vọng.

"Anh, tại sao anh lại đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hạ Viễn Hàng trực tiếp nắm lấy tay, lôi cô đi rất nhanh.

"Bệnh tình của Lạc Tuyết chuyển biến xấu, vô cùng nghiêm trọng, cần phải thay tủy sống gấp. Tôi nhớ cô cũng nhóm máu O, bây giờ cô lập tức theo tôi đi làm xét nghiệm."

Hy vọng mong manh đó cứ như vậy bị hắn dập tắt một cách vô tình.

Yên Lương Thần kinh ngạc, một lát sau mới run run nói: "Anh đến tìm em là bởi vì chuyện này sao?"

Âm thanh trở nên nghẹn ngào.

Hạ Viễn Hàng liếc nhìn cô, thấy mắt cô đều là nước mắt, trầm mặc một hồi rồi lại quay người đi, nhìn con đường phía trước.

"Không sai."

Yên Lương Thần cúi đầu nhìn bụng mình, đột nhiên cảm thấy bản thân mình giống như một đứa ngốc!

Rõ ràng biết rằng không thể nào, nhưng vẫn nuôi hy vọng nhỏ bé xa vời, muốn có được một chút tình cảm của hắn.

"Em không đi, bỏ em ra!"

Cô dùng lực rút tay mình ra. Hạ Viễn Hàng khó xử: "Yên Lương Thần, cô đừng làm loạn nữa! Đây là việc liên quan đến tính mạng con người, không phải trò đùa!"

"Vậy thì sao? Đồ của em, không trộm không cắp, ai quy định em nhất định phải hiến? Nhan Lạc Tuyết mắc bệnh, dựa vào cái gì mà em phải cứu cô ta

một cách vô điều kiện chứ?"

Yên Lương Thần quay người định bỏ đi, nhưng lại bị Hạ Viễn Hàng thô lỗ nắm lấy cổ tay một lần nữa, khiến cô cảm thấy vô cùng đau đớn.

"Dựa vào việc cô tu hú chiếm tổ chim, cướp đi hạnh phúc bốn năm của cô ấy!"

"Anh..."

"Dựa vào việc em trai cô tham ô công quỹ, tôi luôn lảng đi không xử lý. Nhưng nếu hôm nay cô dám đi, tôi lập tức khiến cậu ta phải vào tù!"

Yên Lương Thần nhìn khuôn mặt lạnh lùng tuyệt tình của hắn, nước mắt cứ thế rơi lã chã.

"Cho nên, anh vốn không cho em cơ hội lựa chọn, đúng không?"

Hắn không đến thương lượng với cô, hắn đến để ra lệnh, hơn nữa cô không được từ chối!

"Đúng!"

"Nếu xét nghiệm tương thích, nhưng cơ thể em không phù hợp để làm phẫu thuật hiến tủy, anh cũng ép em cứu cô ta đúng không?"

Hạ Viễn Hàng nhú chặt lông mày, gân xanh trên trán nổi lên: "Đúng."

"Nếu như..."

"Yên Lương Thần, cô đừng làm loạn nữa, cũng đừng bị mấy tin tức tạp nham lừa, hiến tủy không gây ảnh hưởng lớn đến cơ thể, nếu thực sự có vấn đề gì, cùng lắm tôi kêu người chăm sóc cô cả đời là được chứ gì!"

Yên Lương Thần ngậy ngốc nhìn hắn, đột nhiên không thể mở miệng.

Hạ Viễn Hàng lại một lần nữa lôi cô đi, sau đó đẩy cô đến trước mặt bác sĩ: "Giúp tôi làm xét nghiệm tương thích với Nhan Lạc Tuyết!"

Từ đầu đến cuối, Yên Lương Thần đều không phản kháng, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Lúc này, sự tuyệt vọng của cô đối với Hạ Viễn Hàng đã lên tới cực điểm.

Đây không phải là người đàn ông cô đã từng chung sống bốn năm nữa rồi!

Bác sĩ cũng không dám nhìn vào đôi mắt của cô, anh ta nhìn sang Hạ Viễn Hàng, do dự một lúc mới nói: "Hiến tủy phải dựa trên nguyên tắc tự nguyện, nếu như..."

"Im miệng, việc này không nằm trong phạm vi chức trách của anh."

Yên Lương Thần haha cười hai tiếng, nói: "Bác sĩ, anh giúp tôi lấy máu đi, lấy nhiều một chút, lấy đến chết cũng chẳng sao."

Cô cười lớn, khuôn mặt toàn là nước mắt, nhìn giống hệt kẻ điên.

"Yên Lương Thần!"

Trong ống tiêm trong suốt, màu đỏ thẫm của máu cứ từ từ dâng lên, Yên Lương Thần cảm giác như có thứ gì đó quan trọng trong cơ thể mình bị lấy đi.

Cô đột nhiên cảm thấy lạnh buốt, toàn thân rõ ràng đang run lên.

Hạ Viễn Hàng nhìn cô sắc mặt trắng bệch, miệng lưỡi khô khốc, cả người không còn chút khí lực, trong lòng trào lên một cảm xúc khó tả.

Sau khi ra khỏi phòng lấy máu, hắn nói: "Nếu như cô thực sự cứu được Lạc Tuyết, tôi đảm bảo cả đời này cô sẽ được sống trong vinh hoa phú quý. Không chỉ có cô, còn có cả người nhà cô."

Yên Lương Thần dường như không nghe thấy lời của hắn, cô vịn vào tường, cúi thấp người xuống đi tập tễnh như người già.

Hạ Viễn Hàng có chút bẽ tắc, gân xanh trên trán nổi lên.

Cuối cùng hắn không nhịn được mà nắm lấy cổ tay cô, ép cô quay người nhìn về phía hắn.

"Yên Lương Thần, rốt cuộc cô muốn như thế nào?"

Cô làm theo ước nguyện của hắn ngẩng đầu lên, trực tiếp nhìn vào đôi mắt hắn, nhưng ánh mắt lạnh như băng của cô lại khiến hơi thở của hắn cứng lại.

Lòng hắn có sự buồn bực vô hình, hắn buông tay rời đi. Yên Lương Thần chớp mắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Vừa bước ra khỏi bệnh viện, Yên Lương Thần đột nhiên bị hai người đàn ông túm lấy, nhét vào ghế sau xe.

"Các người định làm gì? Người đâu! Cứu mạng!"

"Xin cô bình tĩnh, chúng tôi không phải người xấu, là Hạ tiên sinh kêu chúng tôi đến đưa cô về nhà."

Thấy cô không tin, người đó liền gọi cho Hạ Viễn Hàng.

"Cơ thể cô không khỏe thì nên nghỉ ngơi tốt, đừng chạy loạn."

Yên Lương Thần nghe ra trong lời của hắn có chút quan tâm, cô liền rơm rớm nước mắt, khóe miệng nở ra nụ cười lạnh.

"Đó là việc của tôi, liên quan gì đến Hạ tổng? Anh nói bọn họ mở cửa xe, tôi muốn xuống xe!"

"Yên Lương Thần, cô đừng làm loạn nữa, nếu còn làm vậy, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi, nhưng người chịu khổ chỉ có bản thân cô thôi!"

"Vậy tôi cũng..."

Điện thoại đột nhiên cúp máy. Rất nhanh, Yên Lương Thần được đưa đến căn biệt thự ở ngoại thành của Hạ Viễn Hàng.

Lúc này cô mới hiểu, hắn muốn giam cô lại, tránh đến khi xét nghiệm tương thích thì cô lại chạy mất!

Nhưng khi nhìn tin tức liên quan đến hôn lễ của Hạ Viễn Hàng và Nhan Lạc Tuyết trên màn hình tivi, Yên Lương Thần mới ý thức được bản thân đã sai.

Hắn không sợ cô chạy, mà sợ cô đi quấy rối hôn lễ của hắn! Vì Nhan Lạc Tuyết hắn có thể phí hết tâm tư, dùng hết những thủ đoạn có thể!

"A..."

Yên Lương Thần ngẩng mặt lên trời hét lớn, âm thanh đầy tuyệt vọng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hạ Viễn Hàng, tôi có điểm nào không bằng Nhan Lạc Tuyết?

Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Yên Lương Thần không ngủ, cô dựa vào đầu giường, ngồi ngơ ngác cả đêm.

Lúc trời vừa sáng, cô thất thần nhìn về phía chân trời, trong lòng như bị dao khoét, vô cùng đau đớn.

Ngày hôm nay, Hạ Viễn Hàng tổ chức một hôn lễ long trọng đẹp đẽ cho Nhan Lạc Tuyết, sau đó tuyên bố với thế giới hắn yêu cô ta cả đời này.

Yên Lương Thần nhớ đến bốn năm về trước, hắn cũng tổ chức một hôn lễ long trọng để cưới cô, có điều lúc đó hắn không vì yêu, mà chỉ muốn dùng cách đó để trả thù Nhan Lạc Tuyết đã vứt bỏ hắn.

Lúc đó bản thân cô cảm động đến rơi nước mắt, hiện tại nghĩ đến lại thấy buồn cười!

Yên Lương Thần đột nhiên cười ha ha, cười đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống, cười đến tan nát cõi lòng mà ho lên.

Ho xong, cô chặt vật nằm trên chân, trong mắt lộ rõ sự tuyệt vọng.

Tranh thủ thời gian, Yên Lương Thần đi đến phòng bếp lấy con dao nhọn, đặt trên động mạch lớn.

"Anh, mở cửa ra! Sau đó hai người tránh ra cho tôi, bằng không tôi chết trước mặt các người, xem Hạ Viễn Hàng có tha cho các anh không!"

Đám người dưới bị dọa đến thất kinh, có người vội vã gọi điện cho Hạ Viễn Hàng, nhưng đều không có người nghe máy.

Yên Lương Thần một mạch đến ven đường, chặn một chiếc xe taxi, chạy thẳng đến nơi tổ chức hôn lễ.

Tường ngoài khách sạn có một màn hình lớn, lúc này đang truyền hình trực tiếp hôn lễ hoành tráng kim châu động một thời.

Mặc dù cô dâu mảnh khảnh yếu ớt ngồi trên chiếc xe lăn, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến hôn lễ long trọng hoành tráng này!

Yên Lương Thần nhắm chặt mắt, rút con dao trong người ra, kề sát lên động mạch lớn.

Dưới ánh đèn, mũi dao tạo ra tia sáng lấp lánh đến chói mắt. Không ai dám cản cô, bởi vì nhìn cô như đã điên rồi.

Yên Lương Thần xông thẳng vào nơi tổ chức hôn lễ. Cô vừa đẩy cửa, vài người canh cửa lập tức bị dọa cho sợ hãi mà kêu lên.

Trên bục, người điều hành buổi lễ cao giọng: "Hiện tại tôi tuyên bố..."

"Tôi phản đối! Tôi phản đối hai người họ kết hôn."

Yên Lương Thần hét khàn cả giọng, con dao vẫn kề sát ở động mạch lớn.

Hôn lễ bốn năm trước cũng từng chấn động một thời, rất nhiều người đã nhận ra vị Hạpu nhân trước đây!

Hạ Viễn Hàng không thể không bỏ rơi cô dâu, trầm mặt rảo bước về phía cô.

"Dừng! Anh đứng đó, không được đến gần tôi!"

"Yên Lương Thần, cô điên rồi sao?"

Bởi vì hôn lễ bị gián đoạn, ánh mắt hiện giờ của hắn còn sắc hơn cả con dao đang nằm trong tay cô.

"Tôi đúng là điên rồi! Nếu như tôi nói, nếu như anh dám lấy cô ta, tôi liền cắt một dao, anh sẽ thay đổi chủ ý chứ?"

Hạ Viễn Hàng trừng mắt nhìn cô, còn chưa kịp trả lời thì lập tức có tiếng hét liên tiếp.

"Cô dâu ngất xỉu rồi!"

Hạ Viễn Hàng kinh hãi đến biến sắc, không chút do dự mà quay người lao nhanh đến ôm lấy Nhan Lạc Tuyết xông ra ngoài.

Yên Lương Thần đứng ở cửa, lúc hắn xông ra ngoài, cánh tay hắn chạm mạnh vào cô, con dao sắc bén cứ như vậy mà đâm xuống. Máu đỏ phun ra.

"A..."

Khách mời bị máu bắn tung tóe lên mặt, thất kinh hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Bởi vì con dao đâm chệch nên Yên Lương Thần mới may mắn giữ được cái mạng này.

Cô tỉnh lại chưa được bao lâu thì Hạ Viễn Hàng đã rảo bước tiến vào phòng bệnh.

Yên Lương Thần còn cho rằng hắn định tính sổ với cô, nào ngờ hắn lại vui mừng nói: "Tùy của cô và Lạc Tuyết đã xét nghiệm tương thích thành công rồi. Cô hãy nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa bác sỹ sẽ sắp xếp phẫu thuật!"

Xét nghiệm tương thích thành công rồi? Yên Lương Thần không phải là người nhảm tâm, nhưng vào giây phút này, quả thực nó giống như tiếng sét giữa bầu trời đầy nắng.

"Nếu tôi không đồng ý hiến tủy thì anh sẽ lấy người nhà ra uy hiếp tôi đúng không?"

Niềm vui trên mặt Hạ Viễn Hàng dần biến mất, nhú chặt lông mày.

"Tôi nhớ là cô vẫn thường đi hiến máu, thậm chí cũng không bỏ qua năm nào. Có lần tôi thấy trên ti vi có một đứa trẻ mắc bệnh máu trắng, cần ghép tủy, cô hãy nghĩ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa bác sỹ sẽ sắp xếp phẫu thuật!"

"Đâu có giống nhau chứ! Người ta đâu có cướp chồng của tôi, phá hoại gia đình tôi!"

Cuối cùng thì Hạ Viễn Hàng cũng đã tức giận, hắn trực tiếp bóp cằm cô: "Tất cả những thứ này vốn thuộc về Lạc Tuyết, bốn năm nay cô được sống

trong hạnh phúc, cô nên cảm ơn mới phải!"

"Dựa vào cái gì chứ? Cô ấy tự rời đi, cũng đâu phải do tôi ép buộc chứ! Tôi muốn gả cho anh, nhưng tôi cũng đâu có cầm dao kề lên cổ anh đâu? Sau khi kết hôn, tôi đã cố làm tốt nhất có thể, tôi có gì sai chứ? Anh nói đi, tôi sai ở đâu?"

Yên Lương Thần không muốn khóc nhưng cứ nhắc đến chuyện này thì cô lại không kìm được nước mắt.

Hạ Viễn Hàng thấy cô khóc thảm thương, tuy trong lòng tức giận nhưng nét mặt vẫn rất nhu hòa.

"Coi như tôi có lỗi với cô đi. Nể tình Lạc Tuyết vô tội, nể tình cô ấy đang bị bệnh nặng hành hạ, nể tình bốn năm qua tôi đối xử không hề tệ bạc với cô, tôi mong cô hãy cứu cô ấy. Tình trạng của cô ấy đã rất tồi tệ rồi, cô ấy đã không còn cơ hội tìm thêm một tùy khác phù hợp nữa rồi."

Yên Lương Thần sợ nhất là khi người khác cầu xin cô.

Cô cắn môi, mắt đầm lệ nhìn Hạ Viễn Hàng.

"Tôi có thai rồi, anh có biết không?"

Hạ Viễn Hàng lập tức trợn trừng mắt.

Quả nhiên hắn không biết tin này thật.

Kết hôn đã được bốn năm, Yên Lương Thần vẫn luôn không thể mang thai.

Đã thăm khám không biết bao bác sỹ, đã làm không biết bao nhiêu tiểu phẫu và điều chỉnh sinh lý, nhưng vẫn không mang thai được.

Thế nhưng năm ngoái cô bắt đầu tiếp nhận phẫu thuật cấy phôi thai.

Hắn đã qua tuổi ba mươi, đương nhiên muốn có đứa con của riêng mình.

Nhưng thật không ngờ, thời điểm biết được tin cô mang thai lại là trong tình huống này!

Yên Lương Thần thấy bộ dạng ngẩn người của hắn, bỗng bật cười: "Đương nhiên anh không biết rồi. Thậm chí anh còn chẳng nhớ hôm tôi gặp Nhan Lạc Tuyết chính là ngày làm phẫu thuật cơ mà."

Hạ Viễn Hàng nhét tay vào túi, nắm thành hai nắm đấm, trầm mặc không nói gì.

Làm phẫu thuật cấy ghép phôi thai quả thực là một quá trình vô cùng đau đớn, hắn đã từng tận mắt nhìn thấy.

Không ngừng uống thuốc, tiêm thuốc.

Trên người có vô số vết kim đâm, vừa sưng vừa đau.

Ban đêm phải lấy khăn ẩm lau hết lần này đến lần khác mới miễn cưỡng ngủ được!

Huống hồ, cô làm hai lần đều chưa thành công, nên lại làm tiếp lần thứ ba!

"Anh rõ hơn ai hết, vì làm phẫu thuật cấy phôi thai, tôi đã chịu biết bao đau đớn. Khó khăn lắm tôi mới mang thai đứa con này. Dựa vào đâu mà anh muốn tôi bỏ nó đi vì một người phụ nữ khác chứ? Anh không cảm thấy làm như vậy quá tàn nhẫn với tôi sao?"

"Chỉ là kêu cô hiến tùy thôi, đâu có nói cô bỏ con."

"Anh đúng là không biết gì cả!"

Yên Lương Thần hét lên, hai dòng nước mắt lại tuôn rơi: "Hiến tùy không thể chết, nhưng cơ thể chịu tổn hại không nhỏ. Nếu tôi đồng ý hiến tùy, tôi bắt buộc phải bỏ đứa con này! Tôi không nở, mà tôi cũng không muốn! Tôi không nợ cô ta, dựa vào đâu bắt tôi một mạng đổi một mạng chứ?"

Hạ Viễn Hàng nhìn cô một hồi, đột nhiên quay người đi ra ngoài.

"Tôi đi tìm bác sỹ!"

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Một lát sau, Hạ Viễn Hàng quay trở lại, sắc mặt còn khó coi hơn trước khi đi.

Đương nhiên là hắn đã đi gặp bác sỹ để xác nhận lời của cô nói.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, không nói lời nào.

Yên Lương Thần hi vọng hắn sẽ thay đổi chủ ý, dù sao cũng là con của hắn, chảy trong mình dòng máu của hắn mà.

Nhưng...

"Chỉ cần cô đồng ý cứu Lạc Tuyết, ngoài vị trí Hạ phu nhân ra, yêu cầu gì tôi cũng sẽ đồng ý với cô"

Câu nói này lại một lần nữa đẩy Yên Lương Thần xuống mười tám tầng địa ngục.

"Dù có phải bỏ con anh vẫn muốn cứu cô ta sao?"

Hạ Viễn Hàng quay đầu về phía cửa sổ, trên cổ nổi lên đầy gân xanh

"Đừng vậy!"

"Hạ Viễn Hàng anh có còn lương tâm không? Đứa bé này là con của anh đó! Nó còn là một sinh mạng đang sống sờ sờ đó! Lẽ nào anh không để tâm đến chút nào sao?"

"Con... sau này vẫn có thể có"

Nước mắt Yên Lương Thần tuôn rơi như mưa, cô biết về sau của hắn vẫn còn một câu đó chính là: Lạc Tuyết thì chỉ có một mà thôi!

"Hạ Viễn Hàng anh điên rồi sao? Nhan Lạc Tuyết là mạng người vậy con tôi không phải chắt? Dù chưa ra đời nhưng nó vẫn là mạng người cơ mà? Nhan Lạc Tuyết đã vô phương cứu chữa rồi! Cho dù có làm phẫu thuật ghép tùy sống thì bệnh của cô ta cũng không thể thuyên giảm! Nhưng con của tôi, mọi thứ chỉ mới bắt đầu, nó còn có một cuộc đời dài phía trước!"

"Đừng nói nữa!" Hạ Viễn Hàng lạnh giọng quát, cảm giác bản thân sắp bị ép đến điên rồi

"Chuyện này cứ quyết định như vậy đi! Cô chăm sóc cơ thể cho tốt. "

Tôi không muốn! Hạ Viễn Hàng anh có còn là người không? Lẽ nào vì một người phụ nữ đã vô phương cứu chữa mà anh nỡ lòng giết đi chính con ruột của mình sao?"

Trong mắt Hạ Viễn Hàng bỗng nổi lên tia kích động, nhưng ngoài mặt hắn vẫn lạnh lùng.

"Cô đừng nói lời thừa nữa. Dù cô có nói gì đi nữa thì tôi cũng không thay đổi chủ ý đâu. Cô có thể lựa chọn, một là ngoan ngoãn phối hợp, hai là để người ta áp giải đưa cô lên bàn mổ! Quá trình có thể khác nhau, nhưng kết quả vẫn chỉ vật thôi. Tự cô suy nghĩ cho kĩ đi. "

Yên Lương Thần không ngờ hắn lại vô tình đến như vậy, máu trong tim bỗng sục sôi, một tiếng "ọc" vang lên, một ngụm máu tươi liền phun ra ngoài, vẽ lên một đóa hoa mai lớn kiêu kiêu đỏ tươi trên tấm chăn trắng tinh.

"Yên Lương Thần"

Hạ Viễn Hàng hốt hoảng, mặt tái nhợt lao như điên ra ngoài gọi bác sỹ, y tá.

Bác sỹ nhanh chóng chạy đến, sau một hồi kiểm tra bác sỹ đưa ra kết luận do lửa giận thâm nhập vào tim nên Yên Lương Thần mới xuất hiện hiện tượng nôn ra máu.

"Cơ thể cô ấy vốn đã yếu, nếu cộng thêm mất máu nhiều sẽ rất dễ bị sảy thai, nhất định phải chăm sóc bệnh nhân thật cẩn thận!"

Yên Lương Thần nghe xong, không hề khách khí, bậc cười lạnh "Bác sỹ, anh nghĩ rằng anh ta sẽ để tâm sao? Anh ta còn muốn tôi sảy thai nữa là đằng khác! "

Hạ Viễn Hàng nhú mày, liếc nhìn cô, nhưng đến cuối cùng vẫn không nói lời khiển trách nào.

Đương nhiên bác sỹ nhìn ra giữa hai người có vấn đề, nhưng đó không phải chuyện anh ta nên quản, anh ta dặn dò mấy câu rồi rời đi.

"Nghe bác sỹ nói tôi có khả năng bị sảy thai trong lòng anh rất vui phải không? Không đúng. Đứa bé không thể giữ được mới là điều anh muốn nghe chứ nhỉ? Như vậy anh sẽ càng không cần phải áy náy nữa rồi "

" Yên Lương Thần!"

Gân xanh trên trán Hạ Viễn Hàng bắt đầu nổi hết lên.

Yên Lương Thần ngẩng đầu, quát cường nhìn lại hắn, khóe môi lộ ra nụ cười lạnh khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy khó chịu vô cùng. Khuôn mặt cắt không còn một giọt máu khiến người ta nhìn thấy thương xót.

Sau một hồi cảm xúc lẫn lộn, Hạ Viễn Hàng liền ép cô nằm xuống

" Cô cũng mệt rồi, nghỉ cho khỏe đi."

Hắn xoay người nhanh chóng rời đi.

Yên Lương Thần nhìn theo bóng lưng của hắn, hét với theo

" Hạ Viễn Hàng anh bỏ ngay ý định đó đi. Tôi sẽ không đồng ý đâu, tôi không phải người độc ác, nhưng tôi cũng chẳng phải thánh mẫu! Muốn tôi bỏ con mình để cứu cô ta, không có cửa đâu. "

Cuối cùng, hắn dừng bước chân lại, ánh mặt trời đỏ lên bóng lưng hắn nhưng không phải cảm giác ấm áp ngược lại mang đến cho người khác cảm giác lạnh lẽo, lạnh đến buốt tâm khảm, giọng nói lạnh lùng

"Tôi sẽ khiến cô đồng ý"

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lông Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Buổi sáng hôm sau, Yên Lương Thần nhận được cuộc điện thoại của ba mình.

Em trai cô là Yên Cảnh Thiên bị cảnh sát bắt vì tội tham ô công quỹ.

Buổi chiều, cô lại nhận được điện thoại của mẹ

Bởi vì tổ chức bài bạc nên ba cô bị bắt vào đồn công an.

Chuyện Yên Cảnh Thiên tham ô công quỹ Yên Lương Thần không dám chắc là thật hay giả.

Còn chuyện ba cô tổ chức bài bạc, tuy ông thích đánh bạc chược, nhưng cũng chỉ là mấy người già cả ngồi chơi cho vui với nhau mà thôi.

Không cần hỏi cũng biết, tất cả là do Hạ Viễn Hàng gài bẫy, hắn đang ép cô.

Yên Lương Thần có thể bỏ mặc Yên Cảnh Thiên nhưng cô không thể để người ba đã nhiều tuổi của mình phải ăn cơm tù! Ba cô luôn coi trọng thể diện, sao ông ấy có thể chịu nổi cú sốc này chứ?

Lật chăn ra, Yên Lương Thần vừa gọi cho Hạ Viễn Hàng vừa đi đến bên cửa sổ

"Có phải anh muốn ép tôi chết thì anh mới hài lòng không? Nếu bây giờ tôi nhảy thẳng từ cửa sổ xuống thì mọi chuyện sẽ kết thúc đúng không?"

"Cô muốn làm gì vậy? Yên Lương Thần, nếu cô dám chết thì tôi sẽ khiến cả gia đình và bạn bè của cô cùng xuống địa ngục!"

Yên Lương Thần còn chưa kịp tiếp lời thì đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã chạy đến

Sau đó, Hạ Viễn Hàng liền tức giận lao vào

"Cô thử nhảy cho tôi xem, tôi nói được làm được! Tôi không thể giết chết họ nhưng tôi có thể khiến bọn họ sống không bằng chết!"

Yên Lương Thần nhìn chằm chằm vào mắt hắn, trong mắt hắn chỉ có sự lạnh lùng và kiên định, không còn chút ôn nhu, ảm áp nào như trong ký ức nữa.

Vì Nhan Lạc Tuyết, hắn thật sự có thể làm tất cả mọi chuyện sao?

Yên Lương Thần! Mày còn lý do gì để hy vọng chứ?

Một lát sau, cô chậm chậm rũ mắt xuống, từng giọt nước mắt rơi trên nền đất lạnh.

Hai tay Hạ Viễn Hàng nắm thành nắm đấm, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, đôi mắt u ám vô cùng.

Yên Lương Thần nhắm chặt hai mắt, sau đó từ từ ngẩng đầu lên

"Hạ Viễn Hàng chúc mừng anh, anh đã được như ý muốn rồi. Nhưng tôi nguyện rửa anh, đời này kiếp này không thể có được con của riêng mình! Bởi vì anh không xứng đáng."

Yên Lương Thần lại nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng trào ra khỏi khóe mắt nhắm chặt.

Sự đau khổ và tuyệt vọng đó, ai cũng có thể cảm nhận được.

Cơ thể cao lớn của Hạ Viễn Hàng bỗng chấn động, thậm chí đôi chân cũng không kịp được mà lùi lại hai bước trên mặt hiện rõ sự hoảng loạn.

Yên Lương Thần đột ngột mở hai mắt ra.

"Cút đi! Từ hôm nay trở đi, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy bản mặt của anh nữa!"

Cô hét âm lên, tiếng hét như muốn mang theo cả lá phổi trôi ra bên ngoài.

Cơ thể Hạ Viễn Hàng bỗng cứng ngắc

Hắn mở miệng nhưng cuối cùng lại không nói được gì cả, lúc hắn xoay người rời đi, bộ dạng vừa hoang mang vừa như đang trốn chạy.

Những điều này, Yên Lương Thần không nhìn thấy, mà cô cũng không muốn nhìn thấy.

Rửa mặt rồi chải chuốt cho bản thân xong, Yên Lương Thần đi khỏi bệnh viện.

Đối diện với bệnh viện là một khu trung tâm thương mại vô cùng đông khách, ở đây có đầy đủ các loại hàng hóa

Yên Lương Thần còn đang mặc đồ bệnh nhân, đi vào cửa tiệm mẹ và bé.

Nhân viên cười tươi roi rói, ân cần đón tiếp cô "Mẹ em bé này, xin hỏi cô muốn mua gì vậy? Cô muốn mua sữa bột, bỉm hay quần áo cho bé?"

Hiển nhiên, người ta nghĩ cô là sản phụ mới sinh em bé xong.

Yên Lương Thần như bị dao cứa vào tim, muốn cười xã giao đáp lại nhưng bản thân cũng không làm được "Tôi muốn tự mình đi xem một chút, có gì cần thì tôi sẽ gọi cho cô."

Sữa bột và bỉm em bé đều rất đa dạng, bình sữa mủm mĩm, quần áo bé xú đáng yêu, còn có xe đẩy vừa nhỏ nhẹ vừa thoải mái cho em bé...

Yên Lương Thần không bỏ sót món nào, món đồ nào cũng nghiên cứu tỉ mỉ, đều nhẹ nhàng đưa tay lên chạm nhẹ.

Mãi đến khi nước mắt làm mờ hết tầm nhìn, khiến cô không nhìn thấy gì nữa.

Cô bùm miệng chạy như bay ra khỏi cửa hàng mẹ và bé, rồi ra khỏi trung tâm thương mại, mơ hồ lao ra giữa đường quốc lộ.

"Kít!"

"Bíp! Bíp! Bíp!"

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cho đến khi có người kéo tay, lôi vào ven đường thì Yên Lương Thần mới phản ứng lại.

Cô chớp mắt, ngược mắt lên nhìn, phát hiện người kéo tay mình lại chính là Hạ Viễn Hàng.

"Yên Lương Thần, cô điên rồi sao? Lẽ nào chỉ vì không muốn Lạc Tuyết được cứu mà cô muốn đi tìm đường chết thật sao?"

Trái tim Yên Lương Thần đau đến tê dại, cô bật cười như một kẻ điên, dùng sức rút cánh tay của mình ra.

“Phải thì sao? Tôi nguyện đi chết cùng con tôi, còn hơn là cứu cô ta đó, thì làm sao nào?”

Tôi chỉ muốn nói lời tạm biệt với con của mình trước khi làm phẫu thuật, tại sao anh còn lấy dao đâm vào trái tim tôi?

Hạ Viễn Hằng, rốt cuộc anh có trái tim không vậy?

“Cô, cô đúng là ngang ngược mà!”

“Vậy còn tốt hơn tên cầm thú một lòng muốn giết chết con của mình, phải không?”

Hạ Viễn Hằng bị cô làm cho phát điên, nhưng bản thân lại không làm gì được cô. Hắn cắn răng, kìm nén nổi tức giận.

“Tôi khuyên cô, nếu cô không muốn người thân của cô kiếp này phải sống trong dầu sôi lửa bỏng thì tốt nhất cô đừng có cố giờ nhiều trò như vậy nữa.”

Yên Lương Thần lạnh lùng nhìn hắn, sau đó không nói gì, chỉ chậm rãi tiến vào bệnh viện.

Phòng bệnh đơn của cô bỗng có thêm một người.

Nhan Lạc Tuyết.

Do bị căn bệnh quái ác hành hạ nên cô ta cứ như bộ xương di động, bộ dạng có thể ngọc nát xương tan bất cứ lúc nào.

Nhưng cứ nghĩ đến con mình, Yên Lương Thần lại không thể cảm thông cho cô ta.

Có lẽ Nhan Lạc Tuyết vô tội, nhưng con của cô không vô tội chắc?

Cô thông cảm cho Nhan Lạc Tuyết? Vậy ai sẽ tội nghiệp cho con cô?

“Cô đến đây làm gì?”

Đối với câu hỏi chất vấn lạnh lùng của cô, Nhan Lạc Tuyết không thêm bận tâm. Cô ta nở một nụ cười yếu đuối, nói: “Tôi có thể nói vài câu với cô được không?”

“Hạ phu nhân, giữa chúng ta không có gì đáng nói cả, cô đi đi.”

Yên Lương Thần đứng dẹp sang một bên cửa, đưa tay chỉ ra bên ngoài.

Tiếng “Hạ phu nhân” đó như đâm một nhát lên trái tim cô, đau đến nỗi khiến trái tim cô rỉ máu.

Nhan Lạc Tuyết không động đậy, trầm mặc một hồi, cô ta mới chậm chậm mở miệng.

“Nể tình tôi đã là người sắp chết rồi, cô có thể bớt chút thời gian nghe tôi kể một câu chuyện được không?”

Giọng nói của cô ta rất êm ái, rất yếu đuối, thậm chí còn mang theo chút khẩn khoản cầu xin.

Yên Lương Thần nhìn cơ thể da bọc xương, khuôn mặt như đắp lên một lớp da của cô ta, cũng hơi mềm lòng. Nhưng đối với chuyện của Nhan Lạc Tuyết và Hạ Viễn Hằng, cô cũng khá tò mò.

Nhan Lạc Tuyết khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn ra cửa sổ. Lật lại ký ức.

Đó là chuyện của một nàng công chúa quý tộc và một anh chàng bình dân.

Họ gặp rồi yêu nhau trong một ngôi trường nổi tiếng nhất trong nước. Khi đó, chàng trai là một người nghèo túng không có gì trong tay, chỉ có sự cố gắng vươn lên cùng thành tích học tập khá tốt là thứ mạnh hơn các bạn học.

Lòng tự tôn của chàng trai rất lớn, anh ta không chịu nhận sự giúp đỡ của bất kỳ ai. Vì giúp anh ta, cô gái đã tổn rất nhiều tâm tư.

Dù có chút thành tựu nhưng anh ta vẫn không đạt tiêu chuẩn kén rể của nhà họ Nhan. Để ép chàng trai từ bỏ, nhà họ Nhan đã tìm mọi cách phá hoại công ty của anh ta.

Chính vào lúc chàng trai đang bù đầu rối tóc, khổ sở tìm mọi cách chống đỡ thì cô gái phát hiện mình mắc bệnh máu trắng.

Để không liên lụy đến chàng trai, cũng vì giúp anh ta có ý chí phấn đấu vươn lên, cô gái đã lạnh lùng châm biếm, chế giễu, còn mắng anh ta không đáng một văn tiền, thậm chí còn bỏ ra nước ngoài “du học” với vị công tử môn đăng hộ đối khác.

Chàng trai hận cô gái đến tận xương tủy. Để rửa hận, anh ta đã dồn hết tâm trí, quên ăn quên ngủ để xây dựng vương quốc kinh doanh cho riêng mình.

Cô gái thì ở nước ngoài tiếp nhận điều trị, nhưng không may, cơ thể ngày càng tàn tạ.

Người thân không muốn cô gái nuôi tiếc nên đã nhân lúc cô ta hôn mê, đưa cô ta về nước để gương vỡ lại lành với chàng trai.

“Tôi biết, đối với cô mà nói, tôi chỉ là kẻ thứ ba không nên xuất hiện. Dù cô có tin hay không, nhưng tôi thật sự không muốn làm cô tổn thương. Tuy tôi và Viễn Hàng đã cử hành hôn lễ, nhưng tôi không đồng ý đi đăng ký kết hôn với anh ấy. Tôi biết, tôi không thể là người đi cùng anh ấy đến cuối cuộc đời được. Còn về việc cử hành hôn lễ, đó chỉ là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bản thân tôi mà thôi. Cô mới là người phù hợp với anh ấy, tôi sẽ chúc phúc cho hai người.”

Yên Lương Thần không biết lời cô ta nói là thật hay giả, cho nên nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Nhan Lạc Tuyết gạt đầu, tự mình đẩy xe lăn ra khỏi phòng bệnh.

“Đợi một chút! Lẽ nào cô không biết xét nghiệm tủy sống của cô và tôi đã thành công rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Tôi biết. Tôi rất cảm ơn cô đã hiến tủy cho tôi, nhưng...”

Yên Lương Thần nín thở, cho rằng cô ta đã biết chuyện của con mình rồi.

“Cơ thể của tôi, tôi hiểu rõ nhất. E là tôi sẽ không chịu được đâu. Lương Thần, cảm ơn cô. Hạ Viễn Hàng cũng là người đáng thương, mong cô hãy đem lại hạnh phúc cho anh ấy!”

Hai hàng nước mắt trên khóe mắt Nhan Lạc Tuyết tuôn rơi, khiến cô ta trông càng đáng thương, càng ốm yếu hơn.

Yên Lương Thần rất muốn gào lên: Cô dựa vào đâu mà nói như vậy? Tại sao tôi phải nghe cô? Cô cho rằng cô là ai chứ...

Nhưng đến cùng thì cô vẫn không nói ra được, cứ như vậy mà nhìn Nhan Lạc Tuyết rời khỏi.

Một lát sau, cô đột nhiên như bị rút hết sức lực trong người, ngồi rạp xuống giường.

Trước kia, cô luôn cảm thấy bản thân mình chịu thiệt thòi, cho rằng mình đã hy sinh quá nhiều cho Hạ Viễn Hàng nên mới có kết cục như vậy.

Nhưng khi nghe câu chuyện của bọn họ, cô mới phát hiện, Nhan Lạc Tuyết đã hy sinh quá nhiều cho Hạ Viễn Hàng!

Cho dù không còn yêu nữa, dựa vào món nợ ân tình này, Hạ Viễn Hàng sẽ vẫn luôn ở bên cô ấy.

Yên Lương Thần ôm lấy bụng mình, dần vật một hồi, cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm.

Con à, xin lỗi con! Nếu có đầu thai thì con nhớ hãy chọn một người mẹ tốt nha con!

Yên Lương Thần nằm trên giường, mở mắt nhìn trùng trùng lên trần nhà, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Bên ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã, sau đó là một tiếng quát lớn.

“Yên Lương Thần!”

Hạ Viễn Hàng ôm con giận ngất trời lao vào phòng bệnh, hấn nắm lấy vai rồi nhấc bổng cô lên.

“Rốt cuộc cô đã nói gì với Lạc Tuyết, tại sao cô ấy lại không chịu làm phẫu thuật ghép tủy?”

Yên Lương Thần ngăn người, cô nhìn trực diện vào đôi mắt đang giận dữ của hấn, đột nhiên bật cười.

“Nói cái gì chứ? Tất nhiên là nói với cô ta, tôi vốn không muốn hiến tủy cho cô ta, là anh dùng thủ đoạn bí ối ép tôi thôi!”

“Cô...”

Hạ Viễn Hàng tức điên lên, đưa tay tát cô một cái bạt tai, sau đó đẩy cô ngã xuống giường.

“Cô cho rằng dùng thủ đoạn này có thể thoát sao? Yên Lương Thần, cô đừng có nằm mơ! Dù cô có đồng ý hay không thì cô vẫn phải hiến tủy! Nếu Lạc Tuyết không muốn thì tôi cũng sẽ lấy nó ra cho chó ăn!”

Yên Lương Thần ngã nhào lên giường, nghe thấy bước chân giận dữ đi ra rồi, cô bật cười ha ha. Cười đến nỗi khắp mặt đầy là nước mắt, cười đến nỗi khóe miệng đã xuất hiện vết máu.

...

Thực sự thì Yên Lương Thần chưa từng nghĩ đến cách tuyệt thực để chống đối.

Nhưng bỗng nhiên cô không nuốt nổi đồ ăn, ăn gì thì nôn ra thứ đó, thậm chí cứ nhìn thấy đồ ăn lại bắt đầu nôn ọe.

Cô biết, đó là bệnh tâm lý, bệnh đã ăn sâu vào xương tủy, vô phương cứu chữa.

Hạ Viễn Hàng vừa biết được tin này liền vội vàng chạy tới, khuôn mặt lo lắng.

Yên Lương Thần biết, hần không lo cho cô, hần chỉ sợ cơ thể cô xảy ra vấn đề, không thể hiến tủy cho Nhan Lạc Tuyết!

“Rốt cuộc cô đang bày trò gì vậy? Cô nghĩ cách này có tác dụng ư? Tôi nói cho cô biết, Yên Lương Thần, chiều này không có tác dụng với tôi đâu. Nếu hôm nay cô không ăn hết đồ ăn cho tôi, ngày mai ba cô và em cô sẽ xuất hiện ở trong tù đó! Cô tự mình suy nghĩ đi!”

Yên Lương Thần nhìn chăm chăm vào hần. Càng ngày cô càng nghi ngờ, có lẽ người đàn ông luôn đối xử ôn nhu với cô trong bốn năm qua không hề tồn tại, chỉ là cô tưởng tượng mà thôi.

Nếu hần thực sự từng quan tâm cô, sao có thể biến thành bộ dạng lạnh lùng vô tình trong một đêm như vậy chứ?

“Mang đồ ăn đến đây!”

Một bát canh bồ có nhiệt độ vừa phải được đưa đến tay Hạ Viễn Hàng. Hần cầm lấy thìa, múc một thìa canh nhét vào miệng Yên Lương Thần.

Nước canh lập tức chảy ra từ miệng, làm ướt hết áo và chăn của Yên Lương Thần.

“Đáng chết!”

Hạ Viễn Hàng tức giận quát lên, trực tiếp ném bát canh xuống đất, khiến nước canh bắn tung tóe.

“Vẫn không ăn đúng không? Được, tôi sẽ khiến cô phải cầu xin để có được miếng ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

“Không cần phải làm quá như vậy đâu. Tôi ăn.”

Yên Lương Thần biết trứng không thể chọi với đá.

Sắc mặt Hạ Viễn Hàng giãn ra một chút, múc một bát canh khác đưa vào tay cô.

Yên Lương Thần run rẩy đón lấy, run rẩy cầm thìa, kìm nén cơn buồn nôn, đưa thìa canh vào miệng.

Hạ Viễn Hàng để ý thấy sắc mặt của cô trắng bệch, như không còn một giọt máu, cũng không còn bộ dạng tràn đầy sức sống như trong ký ức.

“Oe ...”

Yên Lương Thần bịt chặt miệng, không để cho nước canh bị phun ra ngoài.

Đột nhiên, cô vứt chiếc thìa trong tay đi, ngẩng đầu lên trời, trực tiếp đổ thẳng bát canh vào miệng, uống ừng ực.

Đôi tay Hạ Viễn Hàng nắm chặt thành nắm đấm, trên trán đầy những gân xanh.

Uống xong bát canh, Yên Lương Thần vẫn giữ tư thế ngẩng đầu, bởi vì cô sợ một khi cúi đầu xuống sẽ nôn tất cả mọi thứ ra. Cuối cùng cô không hề nôn

nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

Hạ Viễn Hàng thấy vậy đôi tay càng nắm chặt, cảm xúc gần như bùng nổ.

Yên Lương Thần chậm chậm cúi đầu, đưa bát đến trước mặt hắn.

“Nhìn đi, tôi ăn hết rồi, tôi sẽ ăn một ngày bốn, năm bữa cho đến khi anh vừa lòng mới thôi. Hạ tổng, anh thấy được chưa?”

Cô cười ngậy đại, nói năng điên cuồng.

Một giây sau, “ọe” một tiếng, tất cả mọi thứ đều bị nôn ra ngoài.

Sắc mặt Hạ Viễn Hàng trở nên vô cùng khó coi.

Yên Lương Thần không hề bận tâm đến bộ dạng thảm thương của mình, ngược lại cô bật cười ha ha, biểu cảm điên cuồng.

“Đừng cười nữa! Yên Lương Thần, tôi không cho phép cô cười nữa!”

Cuối cùng Hạ Viễn Hàng cũng không nhịn được mà đưa tay ra, ôm lấy cơ thể tiều tụy của cô vào lòng. Hắn dùng tất cả sức lực của mình để ôm lấy cô, không hề bận tâm đồ bẩn trên người cô đang dấy vào người mình.

Không lâu trước, dường như cơ thể cô còn có chút da thịt mềm mại, sao bây giờ thân thể ở trong vòng tay của hắn lại trở thành bộ xương di động như vậy?

“Ha ha ha...” Yên Lương Thần vẫn đang cười điên đại, cười như chưa bao giờ được cười.

“Đừng cười nữa!”

Nhưng dù hắn có gầm thét, thậm chí còn đưa tay bịt miệng cô thì cô vẫn cười không ngừng nghỉ, dường như đã điên một cách triệt để.

Sau ngày hôm đó, Yên Lương Thần lại khôi phục trạng thái ăn uống bình thường. Có điều, có ăn nhiều hơn nữa thì sắc mặt của cô vẫn trắng bệch, đôi mắt càng thêm trống rỗng, không có chút sắc màu.

Mỗi lần nhìn thấy, Hạ Viễn Hàng đều nổi trận lôi đình, nhưng lại không làm gì được cô.

Mãi đến khi bác sĩ “nhắc nhở” một lần nữa, cơ thể Nhan Lạc Tuyết không thể chờ thêm, cần phải nhanh chóng làm phẫu thuật cấy ghép tủy sống.

...

Đây không phải lần đầu tiên Yên Lương Thần nằm trên bàn phẫu thuật, dang rộng chân, giống như cá nằm trên thớt.

Điều khác nhau ở đây là, lần trước cô ập ù hy vọng mà đến đây, dù đau đớn đến mấy thì cô cũng cam lòng.

Nhưng hôm nay ... “Cô chắc chắn không muốn tiêm thuốc tê ư? Thực ra giá tiền tiêm thuốc và không tiêm cũng không khác nhau là mấy. Cô suy nghĩ thêm đi?”

“Không cần đâu, không cần tiêm thuốc, làm càng đau càng tốt!”

Cô muốn mãi mãi ghi nhớ nỗi đau dầy xéo tâm can này, đây là thứ Hạ Viễn Hàng ban cho cô, cũng là thứ cô nợ đứa con!

Bác sĩ khuyên mấy lần, thấy cô vẫn cố chấp như cũ, cũng không nói gì nữa.

Có lẽ do cảm thấy trạng thái của cô không được đúng cho lắm, bác sĩ lại hỏi thêm một câu: “Người nhà có đến không? Sau khi làm xong phẫu thuật cô sẽ rất yếu, tốt nhất nên có người nhà chăm sóc.”

“Anh ta vẫn luôn ở trong bệnh viện.”

Bác sĩ cũng không nói thêm gì nữa.

Nghe thấy tiếng máy móc va chạm vào nhau, cơ thể Yên Lương Thần không ngừng run rẩy, tay nắm chắc chỗ vịn, mở to mắt nhìn lên trần nhà.

“Dang rộng chân ra thêm chút nữa.”

Yên Lương Thần dang chân ra lớn nhất có thể, cô không còn cảm thấy xấu hổ như trước nữa, chỉ cảm thấy đau đến tê dại.

Máy móc lạnh lẽo thăm dò vào sâu bên trong từ nơi riêng tư nhất, sau đó là cảm giác đau đớn như xé ruột xé gan.

Yên Lương Thần cắn môi, bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, từng giọt mồ hôi trên trán lăn dài, nhưng cô không hề kêu lên lấy một tiếng.

Cùng với sự chuyển động không ngừng của máy móc, sự đau đớn kịch liệt, cô cảm nhận được thứ quan trọng nhất trong cơ thể mình đang được lấy ra.

Cô nhắm chặt mắt, lúc đau đến mức gần như hôn mê, trong đầu chỉ có một ý nghĩ!

Hạ Viễn Hàng! Tôi hận anh!

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Yên Lương Thần ngồi ngầy ngời trên giường suốt nửa tiếng đồng hồ.

Người phụ nữ ở giường bên cũng làm phẫu thuật không có thuốc tê, lúc này đang rên rỉ, thậm chí còn gọi điện thoại khóc nức nở với bạn trai của cô ta.

Yên Lương Thần mím chặt môi, từ đầu đến cuối đều không kêu lên một tiếng. So với trái tim của cô, nỗi đau này có đáng gì chứ?

Cố gắng lấy lại sức lực, Yên Lương Thần đứng dậy khỏi giường, thay lại đồ của mình, chậm rãi kéo cửa.

Bên ngoài ồn ào, đầy tiếng nói.

Đi thêm một lúc nữa sẽ đến khoa sản phụ, cho nên suốt dọc đường đi, Yên Lương Thần gặp rất nhiều thai phụ.

Cô nhìn chăm chú, dường như cơ thể lại bắt đầu dâng lên nỗi đau tan nát trái tim, phía dưới không ngừng chảy máu.

Yên Lương Thần chậm chậm đi qua, đi thẳng đến phòng bệnh của Nhan Lạc Tuyết.

Lúc đẩy cửa phòng ra, cô bị cảnh tượng trước mắt dọa cho phát khiếp.

“Nhan Lạc Tuyết, cô đang làm gì vậy?”

Người trên cửa sổ bị giọng nói của cô làm cho giật mình, cơ thể lập tức run rẩy, Yên Lương Thần lao đến nhưng chỉ kịp tóm lấy cánh tay của Nhan Lạc Tuyết, cơ thể cô ta đang treo lơ lửng bên ngoài.

“Cô buông tay đi! Tôi không muốn cơ thể tàn tạ này hại mình, hại người nữa.”

Nhan Lạc Tuyết dốc hết sức lực hét lên: “Tôi vừa nghe bác sỹ nói cô mang thai rồi! Hãy sinh đứa bé ra, hãy sống nốt quãng đời còn lại bên anh ấy!”

Nói rồi, cơ thể lơ lửng giữa không trung của cô ta gãy giữa kịch liệt.

“Không phải, tôi...”

Yên Lương Thần mới làm xong phẫu thuật, cơ thể vốn rất yếu. Có thể giữ được người đã là tốt lắm rồi, nhưng Nhan Lạc Tuyết lại gãy giữa, đến cùng thì cô cũng không thể giữ tiếp.

“Đừng mà!”

Một tiếng “bụp” truyền lên từ dưới mặt đất, tiếng kêu vừa lớn vừa vô cùng khó chịu, sau đó là vô số tiếng kêu kinh hoàng mất kiểm soát vang lên.

Yên Lương Thần bò lên cửa sổ, ngầy ngốc nhìn cơ thể Nhan Lạc Tuyết đang đầm mình trong vũng máu, máu tươi lan ra khắp nơi, khiến người nhìn khiếp sợ.

Cô như bị hút hết khí lực, như bị hút mất linh hồn. Cô cứ bò trên cửa sổ như vậy, rất lâu sau vẫn không hề động đậy, đến mắt cũng không thèm chớp.

Sau một hồi hỗn loạn, cô lao như bay ra khỏi phòng bệnh. Vừa chạy đến hành lang, liền nghe thấy tiếng quát như sấm sét.

“Yên Lương Thần, người đàn bà độc ác này! Cô không muốn cứu cô ấy thì thôi đi, tại sao cô lại hại chết cô ấy? Đồ hung thủ giết người!”

Hạ Viễn Hàng nổi trận lôi đình, trong mắt tràn đầy bi thương, lao đến bóp cổ Yên Lương Thần như một con dã thú đang định ăn thịt người, hung hăng lắc mạnh người cô.

“Yên Lương Thần, tôi muốn cô đền mạng cho Lạc Tuyết!”

Hắn ôm lấy Yên Lương Thần, định đẩy cô ra ngoài cửa sổ, may mà bác sỹ và y tá kịp lao tới ngăn hắn lại.

“Anh thực sự cho rằng tôi đã đẩy cô ấy ư? Trong lòng anh, tôi độc ác thế ư?”

“Sự thật bày ra trước mắt, cô còn có gì để mà giả biện nữa? Yên Lương Thần, tôi không ngờ cô lại độc ác đến vậy! Tại sao người chết lại là Lạc Tuyết mà không phải loại tiện nhân như cô!”

Đoàng...

Yên Lương Thần bỗng cảm thấy thế giới như đang sụp đổ, chỉ còn lại một mảnh hoang tàn. Cô mất đi con, Hạ Viễn Hàng lại hận cô đến tận xương tủy, không hiểu cô còn sống trên đời này làm gì nữa.

Cô đau lòng nhìn hắn, nước mắt tuôn rơi như mưa.

“Anh muốn tôi chết đến vậy ư?”

Sắc mặt Hạ Viễn Hàng hung hãn, phớt lờ sự đau thương trong mắt cô: “Không sai!”

Yên Lương Thần không ngừng gật đầu, lùi dần về phía sau mãi đến khi đụng vào thành cửa sổ.

“Tôi biết rồi. Hôm nay tôi đã hiểu hết rồi... Hạ Viễn Hàng, tôi sẽ cho anh được như ý muốn!”

Yên Lương Thần không hề do dự, quay người lại, lao thẳng ra bên ngoài.

Hạ Viễn Hàng phản ứng lại, lao đến như điên, nhưng bàn tay không tóm được gì cả.

“Yên Lương Thần...”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hạ Viễn Hàng quay người chạy ra khỏi phòng, lao thẳng xuống dưới lầu.

Yên Lương Thần không động dậy nằm trên mặt đất, miệng không ngừng chảy máu, cơ thể y như con búp bê bị vỡ nát.

Máu tươi nhuộm đỏ cả nền đất, vô cùng chói mắt, khiến người nhìn kinh sợ.

Hạ Viễn Hàng đứng cách đó mấy bước, bỗng mất hết dũng khí, không dám tiến lại gần. Hắn sợ khi đến gần, thứ mà bản thân chạm vào chỉ là một thi thể không còn chút sức sống!

“Yên Lương Thần...”

Hạ Viễn Hàng tiến lại gần thêm hai bước, đôi chân bỗng mềm nhũn, cứ thế khuỵu xuống đất. Hắn run rẩy đưa đôi tay về phía Yên Lương Thần, muốn chạm nhưng không chạm tới được.

“Đừng có động vào cô ấy!”

Một giọng nói nam tính trầm thấp bỗng vang lên, mang theo sự giận dữ cực độ.

Hạ Viễn Hàng ngẩn người, lúc này hắn mới chú ý đến người đàn ông đang quỳ cạnh bên Yên Lương Thần.

Đôi tay hắn buông thõng, không còn chút sức lực, trên mặt hiện rõ sự đau đớn và nín nhịn.

Lập tức, Hạ Viễn Hàng hiểu ra mọi chuyện, người đàn ông này đã đỡ được Yên Lương Thần!

Chính vào lúc này...

“Tránh ra! Tránh ra! Đừng chắn đường, để chúng tôi cứu người trước đây!”

Hạ Viễn Hàng bị bác sỹ và y tá kéo sang một bên.

Ngay sau đó, Yên Lương Thần được khiêng lên giường di động, mang đi.

Hạ Viễn Hàng đi theo giường di động của Yên Lương Thần, xông thẳng đến bên ngoài phòng cấp cứu.

“Anh không được vào bên trong!”

Một cánh cửa, ngăn cách hai thế giới. Nếu kém may mắn, chính là ngăn cách giữa sự sống và cái chết.

Đứng bên ngoài cùng hần còn có một vị nữ bác sỹ mặc áo blouse trắng. Cô ta liếc nhìn Hạ Viễn Hàng, giọng nói nghiêm trọng: “Là người nhà, tại sao anh không chăm sóc cô ấy? Cô ấy vừa mới làm phẫu thuật phá thai, bây giờ...”

“Cô nói gì?”

Hạ Viễn Hàng tóm lấy cổ áo của nữ bác sỹ.

Nữ bác sỹ bị hần làm cho sợ hãi, giọng nói có chút ngập ngừng: “Làm gì đó? Anh còn định đánh người đó hả?”

Hạ Viễn Hàng thả cô ta ra, nói lời xin lỗi.

“Vừa rồi, cô nói cô ấy làm phẫu thuật phá thai sao?”

Bác sỹ nhú mày. Không phải người nhà sao? Sao chẳng biết gì hết vậy?

“Không sai. Một tiếng trước, cô ấy đã làm phẫu thuật phá thai không tiêm thuốc tê. Tôi khuyên thế nào thì cô ấy cũng không thay đổi chủ ý. Cô ấy nói, cô ấy muốn ghi nhớ thật kỹ cảm giác đau đớn này.”

Hạ Viễn Hàng nhìn cô ta như nhìn thấy quỷ, lùi về sau mấy bước. Lúc này, hần như rơi vào động băng ngàn năm, khí lạnh trong tim không ngừng lan ra khắp tứ chi, lạnh đến thấu xương, khiến hần không kìm được mà run lên.

Yên Lương Thần đã chọn từ bỏ đứa con rồi, có lẽ không phải vì không muốn hiến tủy nên mới giết Nhan Lạc Tuyết. Lẽ nào, hần đã nghĩ oan cho cô rồi?

Gương mặt tuyệt vọng trước khi nhảy xuống của cô cứ hiện lên trong đầu hần.

Cô nói, Hạ Viễn Hàng, tôi sẽ cho anh được như ý muốn!

Cô ấy đã mất hết hy vọng vào hần, cho nên mới không ngần ngại mà nhảy xuống như vậy!

Hạ Viễn Hàng nhắm chặt mắt, đôi tay nắm thành nắm đấm, cơ thể cao lớn run lên bần bật, ngày một mạnh hơn.

Nhan Lạc Tuyết chết đi, lúc đó hần thật sự điên rồi, cho nên mới nói những lời mong cô chết! Nhưng hần không ngờ, cô thật sự nhảy xuống dưới!

Thời gian như ngừng lại, mỗi giây trôi qua tưởng chừng như hàng nghìn phút, mỗi phút đều dài vô kể.

Cửa phòng phẫu thuật lại được mở ra.

Bác sỹ vừa đi ra, vừa tháo khẩu trang

Hạ Viễn Hàng đứng như tượng ở đó, không hề động đậy, đột nhiên không nói lên lời, chỉ nhìn chăm chăm vào miệng của bác sỹ, không hề chớp mắt.

“Chúng tôi...”

“Không! Cô ấy không thể chết!”

Hạ Viễn Hàng cho rằng bác sỹ sẽ nói câu “Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi”.

Bác sỹ cảm thấy kỳ lạ nhìn hần: “Ai nói cô ấy chết rồi? Tôi nói là chúng tôi đã cứu được cô ấy rồi, bây giờ phải dựa vào bản thân cô ấy thôi. Nhưng có một tin xấu, đó là dường như bệnh nhân không hề có ý chí sống.”

Câu nói cuối cùng như một nhát dao, hung hăng đâm vào trái tim Hạ Viễn Hàng.

Cô bị hần làm tổn thương trái tim. Cô vốn đã không còn lưu luyến bất cứ thứ gì trên thế gian này rồi, sao còn có thể có ý chí sống chứ?

Không! Yên Lương Thần, cô không thể từ bỏ dễ dàng như vậy!

“Người đã được đưa đến phòng giám sát đặc biệt rồi, anh có thể đến thăm cô ấy. Nói chuyện quá khứ với cô ấy nhiều một chút, có lẽ có thể đánh thức ý chí sống của cô ấy.”

Nghe xong, Hạ Viễn Hàng bày ra bộ mặt khó coi còn hơn cả khóc. Nghe thấy giọng của hấn, có lẽ ý chí sống của cô còn yếu hơn là đấng khác!

Bác sỹ liếc nhìn hấn, trực tiếp rời đi.

Hạ Viễn Hàng đứng bên ngoài phòng giám sát đặc biệt một hồi lâu, cuối cùng vẫn không có dũng khí bước vào. Hấn sợ một khi hấn xuất hiện, những máy móc trên đầu giường sẽ lập tức phát ra tiếng kêu.

Không còn cách nào khác, hấn đành đón ba mẹ và em trai Yên Lương Thần đến.

Yên Cảnh Thiên vừa nhìn thấy Hạ Viễn Hàng liền tặng hấn một quả đấm, cú đánh vừa mạnh vừa hung ác: “Hạ Viễn Hàng, Nếu chị tôi mà không sống lại, tôi sẽ bắt anh đền mạng!”

Hạ Viễn Hàng lau vết máu trên khóe miệng, không hề đánh trả.

Bà Yên ngăn con trai mình lại, bản thân thì đưa tay lên, tát Hạ Viễn Hàng một cái bạt tai.

“Lương Thần nhà chúng tôi đúng là mù mắt nên mới yêu loại súc sinh như cậu! Về sau, mời cậu tránh xa con gái chúng tôi xa một chút! Cậu không xứng đáng xuất hiện trước mặt con bé, cậu không xứng!”

Hạ Viễn Hàng không hề tránh, cũng không hề biện hộ cho bản thân, mặc sức để bọn họ phát tiết hết những tức giận trong lòng.

Lúc này, trong phòng giám sát đặc biệt bỗng vang lên tiếng kêu chói tai.

Bác sỹ, y tá nối đuôi nhau bước vào, lại tiến hành cấp cứu lần nữa cho Yên Lương Thần.

Sau đó, y tá đưa một tờ thông báo tình trạng nguy kịch đến trước mặt Hạ Viễn Hàng, kêu hấn ký tên.

Tờ giấy mỏng tanh, nhưng Hạ Viễn Hàng lại như không thể đỡ được trọng lượng của nó. Run rẩy cầm bút lại gần tờ giấy, sau đó đột nhiên hung hăng vứt nó xuống đất, tóm chặt lấy cổ áo của y tá.

“Các người nhất định phải cứu sống cô ấy, nếu không tôi sẽ khiến các người chết theo cô ấy, nghe rõ chưa?”

Y tá bị hấn dọa cho phát run, vội vàng nhặt bút và giấy thông báo lên, chạy mất tăm.

Yên Cảnh Thiên liền cười lạnh một tiếng: “Bây giờ anh bày đặt uy phong cho ai xem chứ? Người nên chết theo chị ấy nhất, chính là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Bên này, Yên Lương Thần vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Bên kia người nhà họ Nhan đã báo cảnh sát, tố cáo Yên Lương Thần tội cố ý gây thương tích.

“Có lẽ đã có hiểu lầm gì rồi, Yên Lương Thần không thể giết hại Nhan Lạc Tuyết được. Trước khi Lạc Tuyết chết, cô ấy vừa làm phẫu thuật phá thai xong, mục đích là để hiến tử cung cho Lạc Tuyết, cho nên cô ấy không thể là người giết chết Lạc Tuyết được!”

Nhưng người nhà họ Nhan lại không chấp nhận kết quả như vậy, vốn liếng hàng trăm năm nay đều đổ dồn vào vụ này, thực lực đó không phải thứ Hạ Viễn Hàng có thể đầu lại được. Nếu họ muốn đổi trắng thay đen thì e là chuyện này sẽ không thể cứu vãn.

Hạ Viễn Hàng tốn nhiều tiền để mời luật sư nổi tiếng nhất Giang Thành đến biện hộ cho Yên Lương Thần!

Yên Lương Thần đã đủ đáng thương rồi, hấn không thể khiến cô chịu thêm tổn thương nữa!

Bởi vì Hạ Viễn Hàng bảo vệ cho Yên Lương Thần, cho nên nhà họ Nhan căm ghét hấn đến cực độ, đến tang lễ của Nhan Lạc Tuyết cũng không cho hấn tham dự, hơn nữa còn công khai đối đầu với hấn trên thương trường.

...

Yên Lương Thần ở phòng giám sát đặc biệt một tuần, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm, được chuyển đến phòng bệnh thông thường.

Sau khi tỉnh lại, Yên Lương Thần vô cùng bình tĩnh.

Mấy ngày này, cô không thể mở mắt nhưng ý thức đã không phục lại được. Trong lúc hôn mê, cô đã nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại từng chi tiết từ khi gặp Hạ Viễn Hàng cho đến khi nhảy lầu, tất cả đều nhớ lại hết một lượt.

Một người đã từng chết một lần, trái tim dường như đã khác. Tình yêu cuồng nhiệt cùng sự hận thù khi xưa dường như đã tan thành mây khói, không đáng nhắc lại.

Điều Yên Lương Thần không thể chấp nhận được chính là trước khi phẫu thuật ghép tủy, Nhan Lạc Tuyết chết!

Vậy cô tự tay giết con mình, rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ? Con cô chết uống sao?

Nghĩ đến đây, cô liền rơi nước mắt, đây là lần rơi nước mắt đầu tiên sau khi cô tỉnh lại. Nhưng rất nhẹ nhàng, không hề phát ra âm thanh.

Không phải cô không muốn khóc, mà là không thể khóc nên lời.

Lúc Hạ Viễn Hàng nhận được tin tức, hấn liền chạy đến. Khi đến nơi, Yên Lương Thần đang tựa vào đầu giường, ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn gì, càng không biết đang nghĩ gì.

Cô gầy gò vô cùng, sắp giống bộ dạng gầy trơ xương của Nhan Lạc Tuyết. Khuôn mặt không có chút màu máu, trắng bệch, gần như trong suốt. Bởi vì mất máu, mất nước mà đôi môi khô nứt nẻ, không còn vẻ đầy đặn, tươi tắn khi xưa nữa...

Điều đáng sợ nhất là trên người cô toát ra một sự bình tĩnh đến kỳ lạ, bình tĩnh đến nỗi người khác còn tưởng cô chỉ là một cái vỏ bọc, sẽ không có bất kỳ cảm xúc hay biểu cảm nào cả.

Hạ Viễn Hàng đứng ở cửa phòng bệnh, cổ họng nhất thời không nói lên lời, cũng không dám lên tiếng. Hấn sợ một khi mở miệng, cô liền biến mất.

Cuối cùng vẫn là Yên Lương Thần phát hiện ra hấn. Cô chậm chậm quay đầu lại, ánh mắt rơi trên mặt hấn lạnh lùng như người xa lạ.

Trái tim Hạ Viễn Hàng như bị khoét một nhát, khó chịu đến ngột thở.

“Anh đến rồi...”

Cô chậm chậm mở miệng, giọng nói khàn đặc, ngữ khí lại rất bình thản.

Hạ Viễn Hàng nhắc chân lên, nặng nề bước vào bên trong. Câu “Em cảm thấy thế nào rồi?” bỗng nghẹn lại trong cổ họng, không thể thốt lên được.

Yên Lương Thần đưa tay chỉ vào chiếc ghế trước giường, nói: “Ngồi đi. Ở đây có hoa quả, muốn ăn gì thì tự lấy.”

“Lương Thần!”

Đến cùng thì Hạ Viễn Hàng vẫn không kìm được mà nắm lấy cổ tay cô.

Cô vốn thon thả, khung xương lại nhỏ, cổ tay bé y như một đứa trẻ mới mấy tuổi. Bù lại, tay cô có da thịt mềm mại, khi sờ vào rất có xúc cảm.

Nhưng bây giờ, cánh tay đang nằm gọn trong bàn tay hấn chỉ còn da bọc xương, nhỏ đến nỗi một ngón tay của hấn cũng đủ nắm gọn lấy nó. Sợ rằng hấn chỉ dùng một chút lực cũng đủ khiến cánh tay đứt ra hoặc bị bóp nát thành bột.

Yên Lương Thần nhìn cánh tay đang bị nắm lấy của mình, không vội rút ra, chỉ bình thản ngược mắt lên, nhìn vào mắt hấn: “Hạ tổng muốn nói gì?”

“Đừng gọi tôi như vậy! Yên Lương Thần, em đừng gọi tôi như vậy!”

Hấn không chịu nổi thái độ này của cô.

Yên Lương Thần chớp mắt, khẽ nhếch miệng: “Vậy anh muốn tôi gọi anh thế nào đây? Hạ tiên sinh, như vậy được chưa?”

“Em...” Cô đang cố ý!

Hạ Viễn Hàng rất khó chịu, nhưng không dám làm gì cô. Dù lúc này cô có cầm dao đâm hấn một nhát, thì cũng là hấn đáng phải chịu, huống hồ đây chỉ là mấy lời nói lạnh lùng thôi, hấn đáng bị như vậy!

Yên Lương Thần đưa mắt nhìn tay mình, chậm rãi rút tay ra khỏi lòng bàn tay hấn, sau đó kéo tay áo.

Đôi tay Hạ Viễn Hàng nắm thành nắm đấm, gân xanh trên mu bàn tay nổi hết lên.

“Tôi xin lỗi.”

Hấn nghĩ vắt não, sau một hồi trầm lặng, mới thốt lên ba chữ.

Yên Lương Thần nhìn hần, khóe môi cong lên, cong hết mức có thể.

“Sao anh phải xin lỗi chứ? Anh xin lỗi ai? Nếu anh xin lỗi tôi, vậy thì tôi nói cho anh biết, Hạ Viễn Hàng, tôi mãi mãi sẽ không tha thứ cho anh. Nếu anh xin lỗi con của tôi, vậy thì hãy đợi một trăm năm sau, tự mình đi xin lỗi nó đi. Nhưng tôi không dám chắc nó muốn gặp anh đâu.”

Cô cúi đầu nhìn bụng mình, mắt vừa chớp, một giọt nước mắt liền rơi xuống chần.

“Không chỉ có anh, tôi cũng không có tư cách xin nó tha thứ, càng không có mặt mũi đi gặp nó! Hạ Viễn Hàng, chúng ta đều là kẻ có tội, đều không xứng làm cha mẹ.”

“Không! Đây là lỗi của tôi, không liên quan đến em.”

“Có lỗi hay không, không đến lượt anh nói. Tóm lại, con mắt rồi, Nhan Lạc Tuyết cũng chết rồi, giữa chúng ta đã hoàn toàn chấm dứt. Từ nay về sau, anh sống hay chết, anh tốt hay không, đều không liên quan đến tôi nữa! Nhà, xe, thẻ anh từng cho tôi, tôi không cần nữa. Duy nhất chỉ xin anh một việc...”

Hạ Viễn Hàng lại nắm chặt nắm tay, trái tim dâng lên một nỗi sợ hãi. Yêu cầu cô ấy muốn nói, chắc chắn là thứ hần không muốn nghe.

“Xin anh từ nay trở đi, có thể đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không? Nếu ngoài đường vô tình gặp nhau thì hãy tránh đường khác hoặc quay mặt mà đi, hy vọng anh có thể làm được.”

Hạ Viễn Hàng chỉ cảm thấy máu trong tim như đang dâng lên, suýt chút nữa thì phun một ngụm ra khỏi miệng.

Lời cô nói không hề khó nghe, nhưng mỗi chữ đều như nhát dao sắc lạnh đâm vào nơi mềm mỏng nhất trong trái tim hần.

Hần nhớ lại ngày đưa cho cô giấy tờ ly hôn, cô đã khóc mà nói: Hạ Viễn Hàng, tôi sẽ mãi mãi không rời xa anh đâu, trừ khi tôi chết!

Nhưng bây giờ, cô lại cầu xin hần đừng xuất hiện trước mặt cô thêm nữa!

Cô vẫn còn sống, nhưng trái tim như đã chết, cho nên cô chỉ muốn rời xa hần.

Yên Lương Thần lại quay người sang, tìm kiếm trong chiếc túi để ở tủ đầu giường một hồi. Sau đó, cô lấy ra một chiếc nhẫn.

“Anh đã từng cầm chiếc nhẫn này, đứng trước mặt mọi người hứa hẹn cả đời với tôi. Đương nhiên, bây giờ tôi đã biết, chẳng qua lúc đó anh chỉ muốn tổ chức một bữa tiệc cưới long trọng để báo thù Nhan Lạc Tuyết phản bội.”

Cô đưa tay lên. Dưới ánh nắng, chiếc nhẫn chiếu ra ánh sáng lấp lánh đến chói mắt, làm nhức mắt cô, làm nhức nhối cả trái tim cô.

“Bây giờ, tôi trả chiếc nhẫn này lại cho anh, mong rằng kiếp này sẽ không còn gặp lại.”

“Không! Tôi không đồng ý!” Hạ Viễn Hàng cúi người, ôm trầm lấy cô, ôm thật chặt cô vào lòng. “Yên Lương Thần, tôi sẽ không đồng ý đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Yên Lương Thần không hề giãy dụa, nghe thấy vậy chỉ cười lạnh.

“Anh có tư cách gì mà không đồng ý? Hạ Viễn Hàng, anh đừng quên, chúng ta đã ly hôn rồi. Giấy tờ ly hôn là anh tự đi làm một mình, sau đó vứt lên mặt tôi.”

Hạ Viễn Hàng không dám ho he, đột nhiên cô lại bật cười lạnh.

“Còn nữa, mấy ngày trước, anh đã tổ chức một hôn lễ long trọng cưới thiên kim nhà họ Nhan, Nhan Lạc Tuyết. Chắc anh không quên nhanh vậy chứ? Hay anh muốn nói với tôi, anh mất trí nhớ rồi? Hoặc là anh muốn nói với tôi, các người chỉ tổ chức hôn lễ, chứ chưa đăng ký kết hôn, cho nên không được coi là vợ chồng hợp pháp?”

Tính cách của Yên Lương Thần vốn ôn hòa, trong mấy năm sống với nhau, cô vẫn luôn vui cười, hiền hậu.

Nhưng người trước mắt bỗng trở nên lạnh lợi, mỗi câu nói đều khiến trái tim Hạ Viễn Hàng rỉ máu. Hần bỗng ý thức được, cô không phải người hiền khô không biết gì. Chỉ là trước đây cô luôn giấu sự lạnh lợi của bản thân đi, luôn thể hiện sự ôn nhu, ấm áp trước mặt hần mà thôi.

“Anh có thể bỏ tôi ra trước được không? Tôi khó chịu.”

Hạ Viễn Hàng nhớ đến cô đang bị thương nặng, vội buông tay: “Em không sao chứ? Có phải tôi làm đau em không?”

“Đau như vậy có đáng gì?” Yên Lương Thần bật cười, trái tim lạnh giá: “Mấy móc lạnh lẽo được đưa vào cơ thể, lấy đi thứ quan trọng nhất trong cơ thể, đó mới gọi là đau. Có điều, từ đầu đến cuối tôi không hề kêu, cũng không có khóc. Anh có biết vì sao không?”

Cơ thể Hạ Viễn Hàng trấn động, hần nhìn thấy ý hận sâu đậm và sự lạnh lùng ở đôi mắt trong suốt của cô.

“Bởi vì lúc đó, linh hồn tôi đã rời khỏi thân thể của chính mình. Tôi giống như một hồn ma lơ lửng giữa không trung, nhìn thấy người phụ nữ tên Yên Lương Thần đang nằm trên bàn phẫu thuật trong tư thế đáng xấu hổ, giống y như cá nằm trên thớt. Bác sỹ cầm mấy móc lạnh lẽo móc ra, rồi lại móc ra, không ngừng chảy máu. Tôi liền ở đó cười chế giễu, thấy đó, đó chính là kết cục của việc không có mắt đi yêu sai người đó! Mày đáng đời! Đáng bị người ta đề lên bàn phẫu thuật mổ ngực moi bụng!”

Hạ Viễn Hàng đứng bật dậy, đẩy ghế nằm lăn ra đất, quỳ rạp người xuống đất. Hần không cảm nhận được sự đau đớn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Yên Lương Thần như đang hóa điên. Bỗng hần cảm thấy mình như một tên ác quỷ, ép một người phụ nữ đang yên ổn hóa điên.

“Ha ha... Sao vậy? Có phải rất buồn cười không? Anh cảm thấy rất buồn cười đúng không?”

Hạ Viễn Hàng không dám nhìn cô, quay người đi như nhìn thấy quỷ, vội vã bỏ chạy.

“Ha ha ha...” Yên Lương Thần vẫn cười tiếp, cười mãi cười mãi, nước mắt liên tục rơi. Một ngum máu tươi cứ vậy phun lên tấm chăn trắng tinh.

“A... Bác sỹ Trần! Bệnh nhân giường số 9 nôn ra máu rồi!”

Y tá vừa đi đến cửa phòng bệnh liền thất thanh kêu lên.

Yên Lương Thần nhìn cô ta, cười ha ha: “Yên tâm đi! Tôi không chết được đâu.”

Cô thu lại ánh nhìn, ngẩng người nhìn lên trần nhà, như đang nói chuyện với y tá, cũng như đang tự nhủ bản thân.

“Cô biết không? Quê chúng tôi có một cách nói, gọi là thọ của con cháu. Ý muốn nói, nếu một người có con hoặc cháu mất sớm, thì người đó sẽ trường thọ, bởi vì tuổi thọ của con cháu đã cộng thêm lên người họ.”

Con tôi còn chưa được sinh ra đã mất rồi, cho nên tôi sẽ sống thọ trăm tuổi nhỉ? Bởi vì đó là sự trừng phạt ông trời dành cho tôi.

Lúc bác sỹ xong tới, Yên Lương Thần đã ngất đi rồi.

...

Rời khỏi bệnh viện, Hạ Viễn Hàng đến mộ của Nhan Lạc Tuyết.

Tấm ảnh trên bia mộ là hình trước khi cô bị bệnh, cho nên dung mạo xinh đẹp, thần thái cao ngạo, đôi mắt như biết nói nhìn chăm chăm vào hần.

“Lạc Tuyết, xin lỗi! Tôi có lỗi với em, càng có lỗi với Yên Lương Thần...”

Hạ Viễn Hàng kết hôn với Yên Lương Thần, lúc đầu là bị ép buộc, thậm chí còn để báo thù Nhan Lạc Tuyết. Cuộc sống sau hôn nhân dần dần vượt qua dự tính của hần, bởi vì Yên Lương Thần rất chân thành, rất tình cảm, thậm trí còn rất ngọt. Lúc cô cười ha ha tiến đến gần khiến người ta không thể từ chối.

Lúc đầu hần rất lạnh lùng, nhưng dần dần quen với sự tồn tại của cô. Quen với việc khi về đến nhà có người cười nói hỏi han, quen với việc mỗi đêm nằm trên giường đều có người rúc vào lòng để sưởi ấm cơ thể hần, đồng thời sưởi ấm cả trái tim hần.

Nhưng Nhan Lạc Tuyết đột nhiên quay về.

Người phụ nữ hần đã từng hận đến xương tủy, vốn không hề phản bội hần, mà vì không muốn liên lụy hần nên mới rời đi, chịu đựng bệnh tật giày vò một mình.

Sự thật đến quá đột ngột, khiến hần không phân biệt được đó là yêu hay hận. Hần điên cuồng muốn cứu Nhan Lạc Tuyết, không tiếc giá nào, bất chấp mọi thứ để đền bù cho cô.

Còn về đứa con của Yên Lương Thần, không phải hần không muốn. Nhưng giữa con và Nhan Lạc Tuyết, hần bắt buộc phải chọn Nhan Lạc Tuyết, nếu không, cả đời này hần sẽ không thể tha thứ cho bản thân!

Nhưng ai mà ngờ được, cuối cùng hần đã ép cả hai người phụ nữ bước vào đường cùng.

...

Lúc Yên Lương Thần tỉnh lại đã là buổi sáng hôm sau rồi. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, rọi lên người cô. Nhưng cô không hề cảm nhận được chút ấm áp nào, chỉ cảm thấy lạnh lẽo như bị ma quỷ bám riết, không thể xua đi được.

Cảnh sát tìm đến cửa, nói cho cô biết, nhà họ Nhan tố cáo cô giết Nhan Lạc Tuyết.

Điều này không nằm ngoài dự đoán của Yên Lương Thần. Lúc Nhan Lạc Tuyết chết, chỉ có cô ở đó, nhìn thế nào cũng thấy cô là tội phạm giết người. Không phải Hạ Viễn Hàng cũng nhận định như vậy sao?

Cô ngược mắt lên nhìn, quả nhiên thấy Hạ Viễn Hàng đang đứng ở cửa, do đó cô bật cười ha ha.

“Anh xem đi, nhà họ Nhan tố cáo tôi giết người. Nếu không nhầm thì tôi sắp bị xử bắn rồi. Hạ tiên sinh, trong lòng anh vui rồi chứ? Anh sắp báo thù cho người anh yêu sâu đậm được rồi, anh có vui không?”

Nói rồi, cô lại cười càng điên cuồng hơn.

Trong lòng Hạ Viễn Hàng tê tái, cuối cùng vẫn không chịu được mà bước vào, nói với cảnh sát: “Anh xem tinh thần của cô ấy không ổn định, cô ấy căn bản không hề tỉnh táo, anh có hỏi cũng không được gì đâu.”

Cảnh sát còn chưa kịp nói gì, Yên Lương Thần đã cướp lời.

“Ai nói chứ? Tôi đang rất tỉnh táo, tôi chưa từng tỉnh táo như lúc này. Hạ Viễn Hàng, bốn năm qua, tôi mới là con sâu hồ đồ. Tôi nhảy xuống dưới mà không chết, ngược lại, đầu óc đã tỉnh táo hơn nhiều, có vẻ không tồi nhì, đúng không?”

Cô cười ha ha hai tiếng, lại nhìn hai anh cảnh sát.

“Các anh hỏi đi. Muốn hỏi gì cứ hỏi! Có điều, tôi biết các anh muốn hỏi gì. Không sai, tôi đã giết Nhan Lạc Tuyết. Tôi đã thẳng tay ném cô ta ra ngoài cửa sổ đó...”

“Yên Lương Thần, đừng nói lằng bậy bạ! Bây giờ không phải lúc để nói giỡn! Lời em nói ra đều phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đó!”

“Tôi biết chứ. Tôi đã nói rồi, tôi rất tỉnh táo.”

Yên Lương Thần nhún vai, bộ dạng không quan tâm đến điều gì hết.

Cảnh sát cũng nhìn ra, tinh thần của cô đúng là không ổn định. Có điều nhà họ Nhan vẫn luôn thúc ép cấp trên, họ không thể kéo dài thêm được nữa.

“Yên tiểu thư, nếu cô không có ý kiến, vậy chúng ta bắt đầu ngay bây giờ nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Yên Lương Thần bật cười: “Được thôi.”

Hạ Viễn Hàng cuống lên. Ban đầu, nhà họ Nhan có thể kiện được là bởi vì khi đó chỉ có mình Yên Lương Thần ở trong phòng, tình huống không có lợi cho cô. Nếu cô còn nói lằng lỉnh tình nữa thì e là không ai có thể cứu cô nữa rồi!

“Yên Lương Thần, tốt nhất cô đừng có tức quá hóa hồ đồ rồi nói lằng lỉnh tình. Nếu cô chết đi, đối với cô, đó là sự giải thoát. Nhưng cô có nghĩ đến ba mẹ cô không? Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cô nghĩ họ chịu đựng được nỗi không?”

Không thể không nói, Hạ Viễn Hàng đã nắm được điểm yếu của Yên Lương Thần. Cô đã hoàn toàn mất niềm tin vào hân nhưng cô không thể không quan tâm ba mẹ.

Yên Lương Thần ngây ngốc nhìn, giống như bị chọc đúng vào chỗ ngứa, lập tức nguôi giận.

Đúng vậy, nếu cô chết, ba mẹ biết làm sao bây giờ? Họ đã sống khổ sở suốt nửa đời người, đến khi già mãi mới sống được mấy ngày yên ổn, lẽ nào cô muốn họ sống cuộc sống đau khổ suốt phần đời còn lại sao?

Yên Lương Thần nhắm chặt mắt, chậm rãi thở ra một hơi.

“Đồng chí cảnh sát, anh hỏi đi.”

Yên Lương Thần không dám làm bừa nữa, kể lại toàn bộ sự việc một cách rõ ràng.

“... Tôi muốn kéo cô ấy lên nhưng lúc đó cơ thể không còn sức lực, cô ấy đột nhiên gãy giữa đờn, cuối cùng tôi không giữ được nữa, cô ấy liền rơi xuống”

Sau khi cảnh sát rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn Hạ Viễn Hằng và Yên Lương Thần.

Yên Lương Thần vẫn dựa vào thành giường, không nói gì hết, trên mặt cũng không có chút cảm xúc nào cả.

Trong lòng Hạ Viễn Hằng như nổi lên bão tố, sự hối hận như một con ác ma bóp chặt trái tim hần, khiến hần không thở nổi, vô cùng khó chịu.

Lúc đó, rõ ràng cô đã xả thân cứu người nhưng lại bị hần cho là người phụ nữ độc ác đi sát hại người khác! Thậm trí, trong lúc tức giận, hần còn nói “Tại sao người chết không phải con tiện nhân như cô”, sao cô lại không đau lòng đến mức muốn tự vẫn mà nhảy xuống dưới cho được chứ.

Yên Lương Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn hần, cười nói: “Sao Hạ tiên sinh lại có biểu cảm như vậy chứ? Anh đang lo tôi có thể thoát tội ư, sợ mình không thể báo thù cho người phụ nữ mình yêu nhất ư?”

“Rõ ràng em biết không phải như vậy mà.”

Đối mặt với người phụ nữ Yên Lương Thần vừa lạnh lợi, nói chuyện lại không hề khách khí cố ý chọc tức hần này, Hạ Viễn Hằng không có cánh nào đối phó.

“Sao tôi biết ư?” Yên Lương Thần lại bật cười một tiếng. “Tôi đâu có đi guốc trong bụng Hạ tiên sinh đâu mà biết được anh nghĩ gì chứ? Có điều tôi biết anh hận tôi đến tận xương tủy, hận không thể giết tôi ngay lập tức! Vậy anh còn đứng đó làm gì? Mau đi tìm chứng cứ đi! Nếu cảm thấy pháp luật giải quyết quá chậm, có thể trực tiếp ném tôi ra ngoài là được rồi, bây giờ cơ thể tôi suy nhược, chắc chắn sẽ chết.”

Hạ Viễn Hằng biết, bản thân mình nói gì cũng không có tác dụng. Trong lòng cô đang tức giận cho nên mới nói ra những lời hần không muốn nghe.

“Em nghỉ ngơi đi, buổi tối anh lại đến thăm em.”

“Không dám làm phiền Hạ tiên sinh! Hơn nữa tôi không có quan hệ thân thích gì với Hạ tiên sinh, khiến người khác hiểu nhầm là không hay đâu.”

Đôi môi Hạ Viễn Hằng mấp máy, cuối cùng lại không nói gì hết, quay người rời đi.

Hần vừa đi, Yên Lương Thần liền chán nản dựa vào đầu giường, chỉ cảm thấy trái tim như đã chết, cả đời này, cô sẽ không bao giờ quên nỗi đau cào xé tim gan khi mất đi con, sự tuyệt tình khi hần kêu cô đi chết.

Nếu không phải vì ba mẹ, cô rất muốn nhận tội. Cô vốn là hung thủ giết người, cô giết đi con của mình cho nên phán tội cô ý giết người cũng là hợp lý!

Sau ngày hôm đó, cảnh sát lại đến tìm Yên Lương Thần lần thứ hai. Cũng câu hỏi như vậy, hỏi đi hỏi lại.

Yên Lương Thần không thêm bận tâm, bởi vì ba mẹ già, cô mới muốn rửa oan cho mình.

Em trai nói với cô, nhà họ Nhan nhất định buộc tội cô, nhưng Hạ Viễn Hằng luôn giúp cô.

“Dưới sự công kích của nhà họ Nhan, công ty đã rơi vào nguy hiểm rồi, Hạ Viễn Hằng đang bù đầu rối tóc. Có điều đây đều là những điều hần đáng nhận được!”

Nghe em trai nói, Yên Lương Thần nên vui bởi vì đây đều là báo ứng nhưng không hiểu sao, cô lại không cảm thấy vui vẻ gì cả.

Do đó lúc Hạ Viễn Hằng lại xuất hiện, cô lại công kích hần một cách không hề khách khí.

“Nghe nói, Hạ tiên sinh giúp tôi mời luật sư để biện hộ?”

Hạ Viễn Hằng không ngờ cô lại hỏi vấn đề này, khẽ ngăn người. Có điều cô bằng lòng nói chuyện với hần, đó là chuyện tốt. Do đó, hần cười vui vẻ.

“Không sai. Luật sư Phùng rất có kinh nghiệm trong việc này, hơn nữa trước đây cũng chưa từng thua kiện. Em yên tâm, ông ấy nhất định sẽ giúp em rửa tội.”

“Tôi chỉ cảm thấy tò mò, tại sao Hạ tiên sinh lại giúp tôi? Rõ ràng muốn tôi chết như vậy, tại sao lại phải giả làm người tốt? Lẽ nào Hạ tiên sinh thích chơi trò trước mặt làm người tốt, sau lưng lại giở trò như vậy ư?”

“Tôi không hề muốn em chết!”

Hạ Viễn Hằng vừa vui chưa được bao lâu. Nhìn thấy nụ cười mỉa mai trên miệng cô, liền cảm thấy đau đầu, nhưng không thể phát tiết.

“Có hay không cũng không quan trọng nữa rồi. Có điều tôi hy vọng Hạ tiên sinh đừng nhúng tay vào việc của tôi nữa. Bởi vì tôi biết anh đang muốn dùng cách này để xóa đi nỗi ân hận và hổ thẹn trong lòng. Nhưng tôi, không thể để cho anh có cơ hội đó! Tôi muốn anh chịu giày vò cả đời này giống tôi!”

“Tôi biết. Lương Thần, em muốn giày vò tôi thế nào cũng được. Nhưng em không thể lấy thân mình ra làm trò đùa.”

“Nếu đã là cuộc đời của tôi, tôi thích làm gì thì làm, Hạ tiên sinh quản được chắc?” Hạ Viễn Hàng đột nhiên tức giận. Hắn cười lạnh một tiếng tóm lấy gáy Yên Lương Thần.

“Nếu em còn nói linh tinh, để xem tôi có quản được không! Yên Lương Thần, chuyện em trai em tham ô công quỹ còn chưa kết thúc đâu. Nếu tôi muốn, có thể tống cậu ta vào tù bất cứ lúc nào. Cho nên tốt nhất em đừng có đầu vối tôi!”

Yên Lương Thần chùng mắt nhìn hắn, trong mắt như có đóm lửa đang cháy bùng bùng: “Hạ Viễn Hàng, tên khốn nạn nhà anh.”

Hạ Viễn Hàng hài lòng nhìn bộ dạng tức giận mà có thêm chút sức sống của cô. Mấy hôm nay, cứ nhìn thấy bộ dạng như xác chết biết đi của cô, hắn sắp phát điên rồi.

“Tôi khốn nạn thế đấy! Thủ đoạn của tôi em cũng từng ném thử rồi, cho nên tốt nhất em nên nghe lời đi.”

Yên Lương Thần nắm chặt lấy tay, tức đến run ngườì, không cẩn thận, nước mắt liền tuôn trào.

Hạ Viễn Hàng nhú mày, không ngờ lại khiến cô khóc. “Khóc cái gì? Không phải vừa rồi còn hùng hổ lắm sao?”

“Việc của anh ư! Hạ Viễn Hàng, tên khốn nạn nhà anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, đi ngay cho tôi, lập tức đi đi!”

Hạ Viễn Hàng không chịu đi mà còn ôm cô vào lòng.

“Thả tôi ra, tên khốn nạn nhà anh! Tên khốn nạn, con rùa rụt đầu, đồ trướng thối...”

Yên Lương Thần vừa chửi vừa đánh hắn như điên, khóc đến nỗi khắp mặt đều là nước mắt và nước mũi.

“Anh dựa vào đâu mà nói vậy? Anh trả con cho tôi! Anh trả con cho tôi, con của tôi... Khó khăn lắm tôi mới mang thai, anh dựa vào đâu mà bỏ nó chứ...”

Hạ Viễn Hàng vẫn ôm cô, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe mắt hơi đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Yên Lương Thần khóc một mạch đến tận chiều, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Hạ Viễn Hàng đặt cô lên giường, nhìn khuôn mặt đầy nước của cô, hắn thở dài một hơi, đứng dậy đi lấy nước, lấy khăn lau mặt cho cô.

Làm xong tất cả, hắn lại ngồi bên giường một lát, sau đó mới đến công ty xử lý đống hỗn loạn.

Chuyện của công ty luôn không thể giải quyết hết, nhưng lúc này, Hạ Viễn Hàng vẫn xuất hiện trong phòng bệnh.

Lúc hắn đi vào, Yên Lương Thần mở mắt nhìn, sau đó lại nhắm mắt lại, coi như hắn không tồn tại.

Hạ Viễn Hàng ngồi trên ghế, giọng nói ân cần hỏi han: “Sao lại không ăn đồ ăn?”

Yên Lương Thần không hề đáp lại, cũng không động đậy như đã ngủ say.

Nhưng Hạ Viễn Hàng biết cô đang giả vờ. Do đó hắn nâng cằm cô lên, ép cô mở mắt, cô chấp ép cô trả lời.

“Tại sao không ăn đồ ăn?”

Yên Lương Thần đẩy tay hắn ra. Nhưng hắn nắm rất chặt, cô không thể thoát ra được, chỉ đành thờ hờn hờn nhìn hắn, hận không thể nhìn khiến mặt hắn thủng một lỗ.

“Hạ tiên sinh, ăn hay không là chuyện của tôi, anh quản rộng quá rồi thì phải? Còn nữa, anh là gì của tôi? Anh có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi chứ?”

Hạ Viễn Hàng nhếch môi, lấy điện thoại ra ấn số.

“Chuyện Yên Cảnh Thiên tham ô công quỹ...”

Sắc mặt Yên Lương Thần kinh hãi, lao đến giật điện thoại của hắn, vứt xuống đất. Sau đó, ngược mắt lên vẻ khiêu khích, nhìn chăm chăm hắn.

Hạ Viễn Hàng nhìn đôi mắt như hai quả cầu lửa của cô, không hề tức giận, cúi người nhặt điện thoại lên. Nhìn một lát, không hỏng. Sau đó, hắn đưa đến trước mặt cô.

“Còn muốn vứt nữa không?”

Yên Lương Thần giật lấy, trực tiếp ném thẳng lên tường.

Tiếng điện thoại đập lên tường rồi rơi xuống đất, bộp một tiếng, cuối cùng nát thành trăm mảnh.

Cô hài lòng nhếch miệng cười, tiếp tục nhìn thách thức hắn.

“Sao vậy? Rất tức sao? Rất muốn tát tôi một bạt tai sao? Vậy anh ra tay đi, tôi chờ đây!”

Hạ Viễn Hàng nhấc tay lên theo ý cô, nhưng đến cùng lại chậm rãi hạ tay xuống, ngón tay cái miết lên má cô.

Yên Lương Thần ngẩn người, xù lông như con mèo bị giẫm lên đuôi, hất tay hắn ra, còn đập hắn một phát.

Hạ Viễn Hàng nhẹ nhàng đưa năm đầu ngón tay ra, tóm lấy cổ chân cô. Thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, trong lòng bỗng cảm thấy vui khó tả.

Hắn rất chán khi thấy bộ dạng trầm mặc không có sức sống của cô.

“Buông tay! Tôi kêu anh buông tay, nghe thấy không?” Yên Lương Thần lấy chân còn lại đập hắn, kết quả cả hai chân đều bị tóm chặt. Cô giãy dụa đến mức thở hổn hển, cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười: “Sao vậy? Hạ tổng đã mất giá đến nỗi đến phòng bệnh để kêu ghẹo đàn bà ư? Người đàn bà này còn từng bị anh vứt bỏ nữa chứ! Đồ ăn nhỏ đi còn nhặt lên ăn lại, không thấy tởm sao?”

Cô tức giận, đến bản thân cũng chửi theo luôn.

Hạ Viễn Hàng bị cô chửi như vậy, nhưng lại không hề nghĩ gì. Hắn thả chân cô ra, rửa tay, lấy đồ ăn trong hộp giữ nhiệt ra, đẩy đến trước mặt cô. “Ăn đi.”

Yên Lương Thần không thèm nghĩ định lật đồ xuống đất.

Hạ Viễn Hàng đã bắt được tay cô trước.

“Đừng cho rằng điện thoại hỏng rồi thì tôi không làm gì được em. Yên Lương Thần, trêu tức tôi, không có lợi cho em đâu. Nếu em nhất định muốn ăn đòn thì mới chịu ăn, tôi cũng không để bụng.”

Yên Lương Thần nhìn chăm chăm vào hắn, vô cùng hận cảm giác mất ưu thế này.

Rõ ràng hắn đã hại cô đến nước này, hắn nên hối hận mới đúng! Dựa vào đâu mà tỏ ra như không có chuyện gì, muốn bắt nạt cô thì bắt nạt, cô cũng đâu có phản kháng lại được?

Trong lòng cô chưa xót, đôi mắt tuôn trào nước mắt.

“Khóc cái gì?” Hạ Viễn Hàng nhàu mày, giọng nói lạnh lùng cũng mềm mỏng hơn. “Tôi chỉ bắt em ăn thôi, đâu có ức hiếp em.”

“Cho nên tôi phải cảm kích anh đúng không? Anh cho rằng anh tốt với tôi, nhưng anh có hỏi qua cảm nhận của tôi không? Hạ Viễn Hàng, anh luôn cho mình là đúng! Anh cho rằng muốn tốt cho Nhan Lạc Tuyết nên mới bỏ con của tôi đi cứu cô ấy. Kết quả thì sao? Con tôi không còn, Nhan Lạc Tuyết cũng chết! Bây giờ anh lại dùng cách mà anh cho là tốt để áp lên tôi, còn mong tôi cảm tạ ân tình của anh hay sao?”

Đôi tay Hạ Viễn Hàng nắm chặt lấy chiếc bàn di động, trái tim lại bị cô đâm cho chảy máu thêm lần nữa.

Cô không hề nói sai, hắn đã hại chết Nhan Lạc Tuyết, cũng hại chết con của họ.

Nhưng bây giờ có nói đau khổ day dứt gì đi nữa cũng đã muộn. Thứ duy nhất hắn có thể làm là chăm sóc cho Yên Lương Thần, giúp cô khá hơn.

“Hơn nữa, anh không cảm thấy bản thân nực cười sao? Nhan Lạc Tuyết quay lại, anh liền vô tình, lạnh nhạt, không từ thủ đoạn để ly hôn với người vợ này. Bây giờ, Nhan Lạc Tuyết chết rồi, anh lại như không có chuyện gì đối tốt với tôi. Hạ tổng, anh thay đổi nhanh thật, đúng là rẻ mạt!”

Gân xanh trên đầu Hạ Viễn Hàng nổi lên, ánh mắt bỗng trở lên sắc bén.

Yên Lương Thần ngửa cổ, chờ đợi cơ giận dữ lôi đình của hắn, nhưng hắn đột nhiên lại hạ mình.

“Tôi biết em không muốn thấy tôi. Cho nên em có thể chọn ăn đồ ăn, em ăn xong, tôi sẽ đi. Nếu không tôi sẽ quỳ ở đây cho đến khi em chịu ăn mới

thôi.”

Yên Lương Thần tức giận, nhớ đến chuyện lần trước, cô lại bật cười, cười rộ lên, đầy châm trích.

“Hạ tổng định dùng lại chiêu cũ sao? Anh nên học cách làm của mấy ngôi sao màn ảnh ý, trực tiếp bóp miệng tôi, sau đó đồ đồ ăn vào.”

“Em thích thì cứ nói đi.”

Đối với Yên Lương Thần, cứ nhìn thấy Hạ Viễn Hàng là cô lại nhớ đến đứa con đã mất, nhớ đến sự tuyệt tình khi ép cô đi chết của hắn, đây là hình phạt tàn khốc đối với cô.

Không còn cách nào khác, cô đành nâng bát lên, ép bản thân nuốt từng miếng xuống.

Thực ra cô không định tuyệt thực, chỉ là không có khẩu vị mà thôi.

Hạ Viễn Hàng nhìn cô nhét đồ ăn phồng cả hai má, sau đó liền thở dài một hơi. Tự mình lấy nắp hộp giữ nhiệt làm bát, xới com ăn cùng cô.

Động tác của Yên Lương Thần ngừng lại, sau đó lại cúi đầu ăn tiếp. Ăn hết nửa non bát com, cô liền đặt đĩa xuống, dựa vào đầu giường, nhắm mắt lại.

Hạ Viễn Hàng ăn hết đồ ăn còn lại, sau đó thu dọn lại đồ đạc. Thấy cô không thèm để ý đến mình, cuối cùng đành thở dài một hơi, quay người rảo bước rời đi.

Thấy tiếng bước chân đi xa, Yên Lương Thần mới từ từ mở mắt, sau đó lặng thầm rơi nước mắt.

Cô thật sự không muốn thấy hắn, mỗi lần thấy hắn đều cảm thấy như bị tra tấn!

Nhưng đang trong thời gian xử án, cô không đi đâu được.

Án này không hề phức tạp, nhưng nhà họ Nhan không ngừng gây rối, Hạ Viễn Hàng cũng không bảo vệ được cô, cục diện bỗng không thể duy trì.

Cô biết được những chuyện này từ miệng luật sư.

Miệng cô nói đáng đời, cho rằng đó là báo ứng. Nhưng lúc ở một mình, cô lại không ngừng suy nghĩ lung tung.

“Khóc gì vậy?” Giọng nói của Hạ Viễn Hàng đột nhiên vang lên.

Yên Lương Thần lập tức lau nước mắt, nhếch môi cười.

“Hạ tổng quân rộng quá rồi thì phải? Tôi muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, liên quan đến anh chắc? Còn nữa, Hạ tổng đừng nhúng tay vào án của tôi nữa! Dù có cứu tôi, tôi cũng không tha thứ cho anh, càng không cảm kích anh đâu! Cho nên, anh đừng phí sức nữa!”

Hạ Viễn Hàng nhìn cô hồi lâu, chậm rãi thốt lên ba chữ. “Tôi biết mà.”

Yên Lương Thần còn muốn nói thêm nhiều lời cay nghiệt hơn, nhưng khi nhìn thấy sự mệt mỏi nơi đáy mắt hắn, cuối cùng đành quay đầu nhìn đi hướng khác.

Anh cho rằng anh biến bản thân thành bộ dạng như vậy tôi sẽ đau lòng sao? Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Cuối cùng, Yên Lương Thần cũng có thể gắng gượng xuống giường.

Sau khi tỉnh lại cô chỉ biết, nhờ vào sự may mắn của bản thân nên mới nhất lại được cái mạng này, bởi vì có một nhân viên phòng cháy chữa cháy đã đưa tay đỡ lấy cô trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc. Tuy không hoàn toàn đỡ được cô, nhưng cũng khiến tốc độ rơi xuống khiếp người của cô trở nên chậm hơn, nếu không cô đã chết chắc rồi.

Cũng bởi vậy nên anh nhân viên phòng cháy chữa cháy kia bị gãy hai tay và phải nằm bệnh viện mất mấy ngày. Hôm nay chính là ngày hắn quay lại tái khám.

Yên Lương Thần muốn gặp hắn từ sớm rồi, chỉ là gần đây thân thể quá yếu nên bác sĩ không cho phép cô xuống giường.

Bây giờ lệnh cấm vừa mới được bãi bỏ, Yên Lương Thần liền vội vã muốn đi gặp mặt để nói một câu cảm ơn với người ta.

Đó là một người đàn ông có thân hình cao lớn và khuôn mặt ngăm đen, tầm khoảng ba mươi tuổi, lông mày rậm, đôi mắt sáng như sao, không được tính là đẹp trai nhưng cả người rất có thần thái.

“Cái đó, tôi là Yên Lương Thần. Nghe nói, hôm đó anh cứu tôi.”

“Tôi là Mục Lỗi. Chỉ là một cái nhấc tay thôi, không cần khách sáo.”

Yên Lương Thần nghe thấy lời đó, hẳn thật sự không nhận thấy rằng bản thân đã làm được một việc lớn lao biết bao sao? Do đó, hẳn càng tỏ ra như vậy thì cô càng kính trọng hẳn hơn.

“Có thể đối với anh chỉ là một cái nhấc tay, nhưng đối với tôi mà nói đó là ơn cứu mạng.”

Mục Lỗi không nói tiếp chủ đề mà cô đang nhắc tới nữa, hẳn hỏi ngược lại cô: “Sức khỏe của cô sao rồi?”

Yên Lương Thần mỉm môi mỉm cười, vươn đôi tay ra: “Đã hồi phục khá tốt rồi.”

Mục Lỗi gật đầu.

Bầu không khí đột nhiên yên ắng, chỉ còn lại tiếng bác sĩ nhắc nhở Mục Lỗi một chút về việc tình trạng vết thương của hắn.

Yên Lương Thần cũng không đi theo hắn, cô chỉ lẳng lẳng đứng nhìn, cho tới tận khi hắn kiểm tra xong xuôi, hai cánh tay đều bị bó thuốc và còn bị treo vào cổ nữa.

Hai cánh tay đều không thể dùng, ăn uống vệ sinh đều trở nên khó khăn.

Yên Lương Thần nghĩ ngợi, trong lòng rất áy náy.

“Anh như vậy thì sinh hoạt kiểu gì? Hay là để tôi tìm một người chăm sóc anh nhé! Thật lòng xin lỗi, tôi nên nghĩ tới điều này sớm một chút mới phải.”

“Không cần đâu, qua vài ngày nữa là không sao rồi, chỉ là không được phép nhấc vật nặng mà thôi.”

Sau đó, Yên Lương Thần đi cùng hắn ra khỏi bệnh viện. Vốn muốn nói thêm vài câu, cũng muốn hít chút không khí trong lành, cô nằm trong phòng bệnh lâu như vậy, sắp ngột ngạt tới phát điên rồi.

“Vậy tôi đi trước đây.” Có thể thấy rõ Mục Lỗi là một người không thích nói chuyện, lại càng không phải là người biết chung sống với phụ nữ.

“Được.”

Hắn đi hai bước thì đột nhiên dừng lại rồi quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm đầy kiên định.

“Tự sát là hành vi ngu xuẩn nhất, sau này đừng kích động như vậy.”

Nói xong, hắn lại nhủ mảy, dường như cảm nhận được bản thân mình vừa dùng từ không thỏa đáng.

Trái tim Yên Lương Thần giống như vừa được nhen nhóm lên một ngọn lửa vậy, ấm áp vô cùng, sống mũi cũng trở nên cay xè.

“Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

Yên Lương Thần nhìn theo bóng dáng cao ráo của hắn cho đến khi biến mất hoàn toàn thì mới rẽ trái đi vào bãi cỏ ở cạnh bệnh viện, tìm một cái băng đá rồi ngồi xuống.

Ngồi trên cỏ, nhìn về phía đối diện, vừa hay nó là một tòa lầu có cửa hàng tổng hợp.

Trên mặt tường của tòa lầu có treo một màn hình LCD cực lớn, lúc này trên màn hình đang phát đủ loại quảng cáo.

Yên Lương Thần đột nhiên nhớ tới hôn lễ của Hạ Viễn Hằng và Nhan Lạc Tuyết, tim cô lại bắt đầu đau đớn r rỉ máu.

Đang lúc hoảng hốt thì đột nhiên có một cậu bé trẻ tuổi đi tới, nó đặt mông ngồi xuống, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

Yên Lương Thần lắng tai nghe ngóng một chút thì phát hiện cái nó đang xem tin tức. Lúc cô định đứng dậy rồi đi thì đột nhiên lại khựng lại, cúi người nhìn về phía điện thoại di động của nó.

Thứ tin tức này nói về chính là cục diện song phương của nhà họ Nhan và Hạ Viễn Hằng, nội dung chủ yếu liên quan đến tất cả những hoàn cảnh khó khăn mà Hạ Viễn Hằng gặp phải.

“... Đối mặt với sự truy đuổi và công kích mạnh mẽ của tập đoàn Nhan Thị, tập đoàn Viễn Hàng có thể đương đầu được không? Chúng tôi cũng đang mỗi mất mong chờ.”

Tin tức đã được đổi sang nội dung khác nhưng Yên Lương Thần vẫn ngây ngốc chưa hoàn lại hồn.

Trước đó cô đã từng nghe em trai nhắc đến việc này rồi, nhưng thật không ngờ Hạ Viễn Hàng lại lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy!

Yên Lương Thần trở lại phòng bệnh, phát hiện Hạ Viễn Hàng lại đến rồi, cô nhớ lại tin tức khi nãy thì tâm trạng lại càng buồn bực.

“Nghe nói, nhà họ Nhan bao vây, truy đuổi, chặn đường anh, tình hình hiện tại của tập đoàn Viễn Hàng rất không ổn?”

Hạ Viễn Hàng không ngờ cô lại đột nhiên nói điều này, hấn ngăn ra nhưng rất nhanh lại khôi phục được khuôn mặt bình tĩnh: “Việc này em không cần xen vào.”

“Tôi cũng không có ý định xen vào. Anh cũng chẳng là gì của tôi nữa, tôi việc gì phải quan tâm đến sự sống chết của anh? Tôi chỉ muốn nói, ba vợ con rẻ hai người tranh đấu ra sao, anh sống tôi chết như thế nào thì đều là chuyện của các người, đừng lấy tôi làm cái cớ. Nỗi oan ức đó, tôi không gánh được.”

Hạ Viễn Hàng nhìn cô với ánh mắt phức tạp, sau đó hấn rừ mi xuống, đặt hộp thức ăn vẫn còn ấm nóng trong tay, bắt đầu gấp thức ăn ra.

Yên Lương Thần đặc biệt chán ghét những đợt tấn công điềm nhiên như không này của hấn, cô duỗi tay định hất hộp thức ăn còn ấm kia xuống đất nhưng bị hấn tóm lấy.

Lại bị ép ngoan ngoãn ăn com thêm một lần nữa, Yên Lương Thần tức giận tới mức đầu sắp bốc khói rồi, thật muốn cào lên khuôn mặt không chút biểu cảm của Hạ Viễn Hàng vài đường máu để trút giận.

Kết quả hấn không biết sống chết lại còn sờ vào khuôn mặt cô một chút rồi nói: “Sao suốt ngày xù lông lên vậy?”

Yên Lương Thần ôm lấy tay hấn, cúi đầu hung hăng cắn lên, cắn tới khi miệng đầy máu tanh.

Hạ Viễn Hàng không hề vùng vẫy, thậm chí không cau mày lấy một cái, hấn nhìn ánh mắt của cô, vừa ngấm ngấm chịu đựng vừa bao dung, như thể dù cô có đâm hấn một đao thì hấn cũng sẽ không đánh trả vậy.

Yên Lương Thần đột nhiên có cảm giác bất lực giống như nắm đấm nặng nề rơi trên mặt bông vậy, lại có cảm giác phát điên không nói lên lời ở trong lòng, làm thế nào cũng không thể trút ra ngoài được, những cảm giác đó ép cô đến phát điên rồi.

Cô xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hấn, thái độ lạnh lùng dứt khoát hạ lệnh.

“Hạ tổng, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, mời anh đi ngay cho!”

Hạ Viễn Hàng lẳng lặng đứng một hồi, để lại một câu: “Buổi tối tôi đến thăm em” rồi quay người đi.

Yên Lương Thần giống như quả cầu da vừa xì hơi, mềm nhũn nằm xuống đệm. Lại cảm thấy sự yên tĩnh trong phòng bệnh khiến người ta phiền lòng nên thuận tay mở tivi.

Cô cũng không xem, chỉ nhắm mắt nghe câu được câu chăng, dần dần ý thức trở lên mơ hồ.

Đột nhiên...

“... Đường Thanh Phong xảy ra một vụ tai nạn xe, một chiếc xe hơi màu đen đâm phải một chiếc xe buýt, tài xế của chiếc xe hơi không may bị thương, chiếc xe đen có biển số là Giang A 8E880 này vừa hay là xe của tổng tài tập đoàn Viễn Hàng - Hạ Viễn Hàng, tất cả... thực hư bởi vì gần đây tập đoàn Viễn Hàng lâm vào hoàn cảnh khó khăn... Hiện tại, Hạ Viễn Hàng đã được đưa vào bệnh viện Nhân Dân tỉnh để tiến hành cứu chữa...”

Yên Lương Thần vội vén chăn lên, kéo lê dép chạy ra ngoài, hỏi liên tục mấy vị y tá, cuối cùng cũng hỏi thăm được tình hình của Hạ Viễn Hàng.

Viết thương của Hạ Viễn Hàng không được tính là nặng, não chấn động và gãy xương nhẹ, còn một chút da thịt bị thương nữa.

Lúc Yên Lương Thần đến cửa phòng bệnh, Hạ Viễn Hàng đang ngủ. Trút bỏ cái bộ dạng sắc sảo và mạnh mẽ thường ngày, thì nhìn hấn vẫn yên tĩnh biết bao, uể oải biết bao.

Có lẽ dự đoán của ký giả là đúng, e rằng bởi vì công ty lâm vào cảnh khốn cùng, mỗi ngày hấn còn phải chạy đến bệnh viện dẫn đến việc mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, vì vậy mới xảy ra tai nạn xe.

Yên Lương Thần cắn môi, nước mắt chậm chậm tuôn ra. Cô không thể tha thứ cho hấn, nhưng cũng không mong hấn xảy ra chuyện.

Hạ Viễn Hàng đột nhiên mở mắt, nhìn thấy cô thì chợt giật mình, sau đó hấn mỉm cười: “Đừng khóc, tôi không sao.”

“Tôi không khóc! Anh xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến tôi.”

Yên Lương Thần quay đầu bước đi.

Đi được một đoạn khá xa rồi thì đột nhiên cô hạ quyết tâm, móc điện thoại ra bấm số luật sư.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Yên Lương Thần xuống xe taxi, đứng ở bên đường nhìn tòa lầu của tập đoàn Nhan Thị cao chót vót chạm đến mây trời.

Lúc này, Nhan Bác Thanh – cha của Nhan Lạc Tuyết đang đợi cô ở trên tầng cao nhất.

Thu lại ánh mắt, Yên Lương Thần không chút do dự bước vào cánh cửa chính rực rỡ kia.

Bởi vì Nhan Bác Thanh đã dặn dò trước đó nên người ở tiền sảnh không làm khó cô, trực tiếp dẫn cô lên đỉnh lầu.

Đứng trong thang máy, từ trên vách tường, Yên Lương Thần nhìn thấy bản thân mình gầy đến mức không ra hình người nữa thì trong lòng có chút phức tạp.

Đối với Hạ Viễn Hằng, rõ ràng cô nên hận hân thấu xương, hân càng thâm cô càng vui mừng mới đúng!

Nhưng bây giờ, cô lại vì hân đến làm giao dịch với Nhan Bác Thanh.

Cô cũng không biết rốt cuộc bản thân mình đang nghĩ gì? Cứ đến như vậy, lại không hề do dự, cũng không hỏi hận.

Giống như người điên vậy.

Bao năm nay, Nhan Bác Thanh luôn giữ được chức vị cao, khí thế bức người và ánh mắt sắc như dao.

Nhưng Yên Lương Thần lại không hoảng sợ, cứ nhìn trực tiếp vào đôi mắt khôn khéo kia.

“Kỳ thực, ông biết rõ hơn ai hết, Nhan Lạc Tuyết vốn không phải do tôi giết, những hình ghi lại được trong camera của bệnh viện e rằng cũng là ông phái người làm hỏng đúng không? Kỳ thực từ camera cũng có thể biết được, lúc tôi vào phòng bệnh trùng khớp với thời gian Nhan Lạc Tuyết trèo lên cửa sổ, tôi vốn không có thời gian gây án mạng. Nhưng, tôi có thể hiểu được nỗi đau mất mát của người già, cũng có thể hiểu được ông nhất định có cách ép tôi nhận tội.”

Ánh mắt ông Nhan lạnh lùng: “Vì vậy, hôm nay cô đến đây là muốn dùng tình cảm để lay động tim ta, dùng lý để giải thích cho ta nghe sao?”

“Không!”

Yên Lương Thần hít sâu một hơi, hất cằm cao ngạo.

“Hôm nay tôi tới là muốn làm giao dịch với ông, tôi vốn không có ý giết người, nhưng nếu ông đã không từ thủ đoạn để nguy hại chúng cứ như vậy, không sớm thì muộn cũng sẽ khiến bản thân cuốn vào vòng xoáy này. Tôi cũng đã hiểu rồi, trên mạng cũng đã có những lời nói lộn xộn liên quan đến việc này rồi, tôi cũng không muốn nhà họ Nhan bị nhầm vào, dù sao gia tộc lớn nào cũng có thứ không thể để người khác nhìn thấy, đúng không?”

“Láo xược!”

“Chủ tịch Nhan tức giận, chứng tỏ lời tôi nói là đúng.”

Tình hình lúc đó, trong bệnh viện có khá nhiều người chứng kiến. Tuy nhà họ Nhan đã hủy một vài chứng cứ quan trọng, nhưng vẫn còn một số giọng nói chính nghĩa xuất hiện, tất cả chúng đều nhắm thẳng vào nhà họ Nhan.

Tuy rằng gia nghiệp trăm năm của nhà họ Nhan vững chắc nhưng dư luận kiểu này rất đáng sợ. Một khi đã kích thích lòng căm phẫn của dân chúng thì cơ nghiệp trăm năm cũng chẳng là gì cả.

Đương nhiên, thực lực của nhà họ Nhan rất hùng hậu, thủ đoạn cũng vô cùng cương quyết nên thật sự muốn kích động lòng dân cũng không dễ dàng như thế. Chỉ có điều càng là người gánh vác sản nghiệp của gia tộc lớn thì càng lo lắng nhiều, vì vậy Yên Lương Thần mới có ý nói như vậy.

“Tuy gia nghiệp của tập đoàn Viễn Hằng không thể sánh bằng gia nghiệp trăm năm của Nhan Thị, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì hai bên sẽ cùng bị thua thiệt. Thậm chí một khi xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, ví dụ Hạ Viễn Hằng bắt tay với đối thủ của Nhan Thị thì cuối cùng chẳng biết hươu chết về tay ai đâu.”

Nhan Bác Thanh cười nhẹ: “Cô đang uy hiếp tôi sao? Chỉ dựa vào cô?”

“Đương nhiên không phải, chủ tịch Nhan, tôi có thể đồng ý phối hợp với ông để nhận tội ngộ sát, ông bỏ qua cho Hạ Viễn Hàng. Như vậy, lỗi lo lắng của ông biến mất, ông cũng có thể xuống đài được rồi.”

Yên Lương Thần chống bàn đứng lên, ánh mắt kiên định nhìn Nhan Bác Thanh.

“Lời của tôi đã nói xong, tôi đợi câu trả lời của chủ tịch Nhan.”

Lúc nắm chốt cửa, Yên Lương Thần chột khựng lại một chút.

“Đời này của Nhan Lạc Tuyết đã đủ đáng thương rồi, chủ tịch Nhan nên tích thêm chút đức cho rồi cầu nguyện cho kiếp sau cô ấy được hạnh phúc đi.”

Mãi cho đến khi đi ra khỏi tòa lầu đó, lên xe rồi thì cái lưng thẳng tắp của Yên Lương Thần mới chậm chậm được thả lỏng, trên trán vã ra một lớp mồ hôi.

Lúc trở lại bệnh viện, Hạ Viễn Hàng lại ở đó rồi. Nhìn thấy cô, hắn khó chịu cau mày lại.

“Em đã đi đâu vậy? Tôi chờ em rất lâu rồi đó.”

“Cảnh sát còn chưa bắt tôi, vậy mà Hạ tổng đã muốn giám sát tôi rồi sao? Tôi muốn đi đâu thì đi đó, không liên quan đến anh?”

Trải qua mấy ngày nay, Hạ Viễn Hàng cũng đã quen với việc cô nhìn thấy hắn là mồm miệng lạnh lợi không khác công kích hắn là mấy, vì vậy hắn giãn mày ra, tiếp tục quan tâm cô ăn gì.

Từ ngày đó trở đi, hầu như ngày nào ba bữa hắn đều chăm chú quan tâm cô ăn gì, hắn còn muốn dâng tận miệng đút tận mồm cô, quả thực mặt dày tới cực điểm!

Yên Lương Thần nhìn hắn chằm chằm, cảm thấy sắp tức chết rồi, nhưng hình như không phải là tức giận mà là bản thân đang hỗn loạn.

“À, công ty của anh sắp bị tập đoàn Nhan Thị thôn tính rồi phải không?”

Hạ Viễn Hàng cũng không tức giận, liếc cô một cái rồi nói: “Cho dù là có sụp đổ thì tôi cũng có thể nuôi được em.”

Tim Yên Lương Thần chột run lên, ngay sau đó liền cười khẩy rồi lại cười chế giễu, cả người nhìn giống như một con mèo đang giương bộ móng nhọn ra vậy.

“Ai khiến anh nuôi tôi? Hạ tổng, anh đừng quên, chúng ta chẳng còn chút quan hệ nào với nhau nữa rồi. Đời này, Yên Lương Thần tôi có làm ăn mày cũng không thêm đến trước cửa nhà anh! Anh cứ giữ lại chút lòng tốt đó đi nịnh nọt thú vui mới của anh đi, người vợ bị ruồng bỏ như tôi đây thật sự không cần anh nhọc lòng!”

Hạ Viễn Hàng ghen hờn, hắn càng quan tâm cô thì cô càng công kích hắn. Mấy ngày nay hắn đã rút ra được kinh nghiệm rồi.

“Nhan Lạc Tuyết không còn nữa, nhưng chẳng phải cô ấy vẫn còn một em gái tên Nhan Lạc Vi sao? Nghe nói hai chị em họ khá giống nhau, nếu anh chịu nhận lỗi với ba vợ anh, rồi bảo ông ấy đem con gái gả cho anh là được rồi! Giống như thời cổ đại đó, chị qua đời, em gái kế vị là chuyện thường tình. Đó gọi là gì nhỉ? Phù sa không lọt ra đồng người ngoài!”

“Bụp...”

Hạ Viễn Hàng lập tức đập bát đĩa xuống bàn com di động, trấn động đến mức bát đĩa loảng xoảng rung động, canh vắng khắp nơi, đũa chĩa đều bị làm bắn.

Mặc dù bản thân cố ý chọc giận hắn, nhưng Yên Lương Thần vẫn sợ tới mức run bắn lên.

“Yên Lương Thần, em coi tôi là gì? Em thật sự cho rằng tôi là cảm thú sao?”

Yên Lương Thần nhú mày rồi gắp một miếng thịt bò để vào trong bát, sau đó mới thân nhiên ngược mắt nhìn đôi mắt như đang phun lửa của hắn.

Ở trong đôi mắt đó, dường như có dấu vết bị thương.

Thế nhưng, điều đó thì liên quan gì đến cô chứ?”

“Hạ tổng nói đúng, trong mắt tôi, anh đúng là cảm thú. Không đúng, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, còn anh đến cốt nhục của mình còn không buông tha cơ mà, vì vậy anh cần bản không bằng cảm thú!”

Con thịnh nộ của Hạ Viễn Hàng chột tiêu tan, chỉ còn sót lại vẻ chán nản và nặng nề.

Việc mất đi con, chính là mấu chốt mà lòng cô vĩnh viễn không thể bỏ qua! Nhưng dù sao người phải nếm trái cũng không phải là hấn mà!

Chỉ là cô cho rằng hấn là người lòng dạ sắt đá, chưa bao giờ tin rằng hấn sẽ đau lòng, vì vậy giống như mượn cơ hội đâm hấn một dao vậy, nhưng làm thế nào cũng không hả giận được.

“Ôi chào! Hạ tổng, anh việc gì phải bày ra bộ mặt đau lòng buồn bã đó? Nếu như không phải tôi quá hiểu con người anh thì thiếu chút nữa còn tưởng là thật đó! Hạ tổng, anh không lẫn lộn trong giới giải trí thì thật uổng phí đó nha!”

Yên Lương Thần gật đầu một cách tự nhiên rồi nói: “Nếu như công ty anh thật sự không trụ được nữa, thì anh nên suy nghĩ tham gia vào giới giải trí đi! Không chừng ảnh đế kế tiếp là anh đó! Anh đợi một chút, tôi đi tìm đồ để anh kí tên, ngày sau có thể bán lấy tiền rồi.”

Hạ Viễn Hằng đứng lên, kéo cô ôm vào trong lòng, cúi đầu, vùi mặt vào cổ cô.

Yên Lương Thần vững vãi nhưng hấn vẫn không buông, nên chỉ đành cứng người mặc hấn ôm. Đột nhiên, cô trơn to hai mắt, trên cổ hình như có thứ gì đó ẩm ướt nóng hổi, lẽ nào...

Không!

Sao Hạ Viễn Hằng có thể roi nước mắt được chứ? Hấn là một con cầm thú có lòng dạ sắt đá, hấn không thể khóc được!

Yên Lương Thần không ngừng thuyết phục chính mình, đôi mắt dần dần hiện nên một tầng sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Làm một người bình thường, Yên Lương Thần đương nhiên từng ôm hi vọng, nghĩ rằng Nhan Bác Thanh sẽ tỉnh ngộ mà buông tha cô.

Thế nhưng rõ ràng, cô đánh giá cao nhân phẩm của Nhan Bác Thanh rồi. May mà cô đã chuẩn bị tốt tâm lí.

Yên Lương Thần sửa lại khẩu cung, thừa nhận khi đó cô đã xảy ra giằng co với Nhan Lạc Tuyết, nhiều lần đẩy Nhan Lạc Tuyết đến cửa sổ, dẫn đến việc cô ấy rơi khỏi lầu rồi mất mạng.

Nhan Bác Thanh đồng ý bỏ qua việc vây đuổi và công kích tập đoàn Viễn Hằng.

“Cô không sợ tôi nuốt lời sao?”

Đối với hành vi làm liều mạnh dạn của cô, Nhan Bác Thanh cảm thấy có chút kì lạ.

“Sợ ư? Đương nhiên sợ rồi. Vì vậy mỗi một câu ông nói với tôi, tôi đều ghi âm cả rồi, đồng thời giao vào tay một người đáng tin cậy.”

“Cô...”

“Chủ tịch Nhan, Hạ Viễn Hằng thật lòng yêu Nhan Lạc Tuyết. Để cứu cô ấy, thậm chí anh ta còn không tiếc ép tôi bỏ con mình. Nhan Lạc Tuyết không may qua đời, trong lòng anh ta không phải là không buồn phiền. Anh ta giúp tôi không phải bởi vì anh ta yêu tôi, mà chỉ dùng cách này để bù đắp cho lỗi đau mất con của tôi mà thôi.”

Không chờ Nhan Bác Thanh trả lời, Yên Lương Thần đã cúp điện thoại rồi.

“Yên Lương Thần, em điên rồi sao? Ai bảo em đòi lời khai? Ai bảo em nhận tội?”

Hạ Viễn Hằng đằng đằng sát khí xông vào, một tay xốc Yên Lương Thần lên giường bệnh giống như xốc một con gà con vậy. Lúc này, hấn thật muốn bóp chết cô.

Trái ngược với con giận đang ngút tận trời của hấn, Yên Lương Thần lại bình thản đến không tưởng.

“Không ai bảo, đó là quyết định của bản thân tôi. Vốn dĩ, tôi muốn chết cùng với con tôi rồi. Nhưng anh nói rất đúng, ba mẹ tôi không thể chịu đựng nổi nỗi đau này. Vậy tôi ngồi tù vậy, ngồi tù để chuộc tội.”

Lòng ngực Hạ Viễn Hằng chợt đau đớn như bị xé rách, hấn nắm lấy thân thể cô rồi dùng lực lay lay mấy cái.

“Ai nói em có tội? Người có tội là tôi, sao em không nghe lời vậy? Cho dù có phải chuộc tội thì người đó phải là tôi chứ!”

“Ha ha, Hạ tổng, anh đang làm gì vậy? Anh đừng tỏ ra kích động như vậy, nếu không tôi sẽ hiểu lầm anh chưa dứt tình với tôi đó.”

“Tôi...”

Đôi mắt với đôi mắt đầy khinh bỉ của cô, lời hắt hủi muốn nói đều nghẹn tắc trong cổ họng rồi, đáy lòng dâng lên một cơn mệt mỏi.

“Đừng nói những lời có ý kích động tôi kiểu này. Em nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên em lại sửa lời khai và nhận tội? Có phải em vì tập đoàn Viễn Hàng nên làm giao dịch với Nhan Bác Thanh không?”

Nghe vậy, Yên Lương Thần liền cười kinh thiên động địa, cười tới mức ứa nước mắt.

“Yên Lương Thần!”

Hạ Viễn Hàng bị thái độ điên cuồng của cô chọc tức tới mức gân xanh nổi đầy trên trán.

“Anh, ha ha... anh thực sự là buồn cười quá! Hạ tổng, đây quả thực là chuyện cười đặc sắc nhất tôi từng nghe! Tôi vì anh mà làm giao dịch với Nhan Bác Thanh ư? Rốt cuộc anh tưởng tượng kiểu gì ra được vậy? Có phải sau khi gặp tai nạn xe dẫn đến não anh bị chấn động nên mạch não cũng không được bình thường phải không?”

Đột nhiên, cô thu lại tiếng cười, vẻ mặt hung hãn kéo vạt áo hắt.

“Hạ Viễn Hàng, anh giết con tôi, tôi hận tới mức không thể đẩy anh xuống địa ngục! Làm sao có thể giúp anh chứ?”

Cô chậm rãi buông tay ra, cổ sức đẩy hắt ra. Ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng.

“Hạ tổng, nếu đầu óc có bệnh thì ra khỏi cửa, rẽ trái, khoa tâm thần ở lầu hai đang chờ anh.”

Cô xoay người đi, dáng lưng thẳng tắp đi thẳng đến phía cửa sổ, thất thần nhìn ra xa.

Có thể Hạ Viễn Hàng quả thực còn chút tình ý với cô, nhưng đáng tiếc khoảng cách giữa hai người họ còn có hai mạng người, e rằng cả đời này cũng không quay lại được.

Nếu đã như vậy, chi bằng hận nhau đi, từ biệt không gặp lại nữa.

“Thực ra, tôi nhận tội còn một nguyên nhân quan trọng nữa. Hạ Viễn Hàng, tôi thật sự phiền với sự quấy rầy của anh, cũng không muốn cho anh cơ hội giảm nhẹ cảm giác đau khổ trong lòng. Tôi không biết phải chạy đi đâu thì mới có thể thoát khỏi sự quấy rầy của anh một cách triệt để. Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra cách rồi, nhà tù có lẽ là lựa chọn tốt nhất.”

Lời này có thể coi là có ý đâm vào tim Hạ Viễn Hàng, cũng có thể coi là lời nói thật lòng của Yên Lương Thần.

Cô không muốn tiếp tục dây dưa không rõ với hắt nữa, cô ghét cái thái độ vô tri vô giác, cách tốt nhất chính là từ biệt không gặp lại nữa.

Sau mấy năm tù ngục, bọn họ có thể triệt để trở thành người dung rồi.

“Em hận tôi đến vậy sao?”

“Hận thấu xương.”

Hạ Viễn Hàng lao đảo lùi lại một bước, ngực trái đau đớn tan nát, im lặng mất một lúc lâu rồi đột nhiên hắt quay người rời đi.

“Dù thế nào thì tôi cũng sẽ không để em ngồi tù!”

“Nếu anh muốn làm chút việc vô ích vậy thì cứ đi làm đi, dù gì cũng chẳng liên quan đến tôi. Chỉ có điều, tôi hy vọng anh không làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa. Chắc anh cũng hiểu, anh căm ghét một người như vậy, mà đối phương cứ liên tục xông đến trước mặt anh, cảm giác đó thật sự rất khó chịu. Giống như việc trước kia anh muốn ly hôn với tôi vậy, anh muốn tôi cắt đi vậy, nhưng tôi vẫn sống chết mặc dày không chịu đi! Có phải khi đó anh thấy cực phiền, hận không thể quét tôi ra khỏi cửa đúng không? Vì vậy, trong lòng không muốn thì đừng áp dụng với người khác, anh buông tha cho tôi đi.”

Hạ Viễn Hàng nhìn gương mặt bình tĩnh của cô thì đột nhiên hốc mắt hắt phát hỏa.

Nếu như cô kích động rồi nói vài lời khó nghe thì hắt biết là cô có ý và sẽ không buồn như vậy.

Nhưng bây giờ cô bình tĩnh như vậy, thậm chí có thể nói là bình thân cầu xin hắt rời xa cô, kiểu tư vị này quả thực còn khó chịu hơn là giết chết hắt.

Hắt nhớ lại lúc bản thân cường ép ly hôn, ép cô rời xa hắt, cô luôn rơi lệ, thậm chí là khóc lóc cầu xin hắt.

Lúc đó, nhất định là cô đau thấu tim nhĩ?

Điên cuồng hơn là lúc cô nằm trên bàn phẫu thuật, dụng cụ lạnh như băng cứ tùy ý lấy đũa bẻ khỏi cơ thể cô, đau thấu toàn thân nhưng cô không hề kêu một tiếng, cô đã tuyệt vọng biết bao?

Vì vậy, hôm nay hấn đứng ở nơi này bị cô dùng những nhát dao đâm vào tim như vậy cũng đáng đời! Hấn phải chịu đựng, phải cam tâm tình nguyện mà chịu đựng.

“Không thể nào, Yên Lương Thần, tôi biết em cảm thấy lòng dạ tôi sắt đá, cảm thấy tôi không bằng cảm thú, hiện tại cũng có thể đã thành vô liêm sỉ bậc nhất rồi. Nhưng, tha thứ cho tôi, tôi không làm được.”

Yên Lương Thần nhìn thân ảnh gần như hoảng loạn chạy đi của hấn, nước mắt từ từ rơi xuống.

Tại sao lúc tôi yêu anh nhiều như vậy, anh không trân trọng? Đôi khi tôi chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để dưỡng lành vết thương thì anh lại dây dưa không dứt?

Cô nhắm mắt lại, nhưng vẫn không khống chế được nước mắt đang rơi như mưa, tim đau đớn như muốn nứt ra.

Nếu như Yên Lương Thần phối hợp, Hạ Viễn Hằng hoàn toàn có khả năng giúp cô rửa sạch tội danh. Nhưng cô lại cố chấp nhận tội, hấn cũng rất khó xoay chuyển cục diện.

Cuối cùng, Yên Lương Thần vẫn phải bước vào trại tạm giam để chờ phán quyết của tòa án.

Mấy ngày ở trại tạm giam, Hạ Viễn Hằng có đến tìm cô nhưng cô cự tuyệt không gặp hấn.

Một tháng sau, vụ án của Yên Lương Thần chính thức mở phiên toà thẩm tra xử lí.

Ngày đó, cô lại gặp Hạ Viễn Hằng. Hấn vẫn trong bộ dạng mặc vest đi giày da, chỉ có điều vẻ mặt khi đó vô cùng mệt mỏi, hình như người cũng gầy đi một chút.

Yên Lương Thần chỉ nhìn thoáng qua sau đó không nhìn lại nữa.

Chỉ là lúc ánh mắt dịch chuyển ra xa, cô đột nhiên nhìn thấy Mục Lỗi. Ở khoảng cách xa xa, cô mỉm cười với hấn.

Sau một phen tranh cãi, phán quyết cuối cùng cũng được hạ xuống.

Yên Lương Thần bị phán tội ngộ sát, bị kết án tù ba năm sáu tháng.

“Loảng xoảng...” Cửa lớn khóa lại, giống như lồng nhốt chim vậy, từ giờ mất đi tự do.

Nhưng tâm trạng Yên Lương Thần lại vô cùng bình thản, không hề có chút khổ sở nào. Cô ngược mắt nhìn bầu trời bên ngoài bức tường cao, ngược nhìn một lúc lâu rồi đột nhiên bật cười!

Hạ Viễn Hằng, tạm biệt!

Từ biệt không gặp lại nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Hai năm sau.

Biểu hiện trong ngục của Yên Lương Thần vô cùng tốt, không chỉ làm tốt việc của mình, cô còn cố gắng đi giúp đỡ người khác.

Không ngoài dự tính, cô nhận được cơ hội giảm án, ra tù trước một năm.

Ngày cô bước ra khỏi cổng lớn của nhà tù là một ngày ánh mặt trời rực rỡ.

Yên Lương Thần không thông báo cho bất cứ ai, nên đương nhiên chẳng có ai đến đón cô.

Nhân viên làm việc ở cổng mở cổng giúp cô, đồng thời dặn dò cô: “Ra rồi thì đi thẳng về phía trước nhé, tuyệt đối đừng quay đầu lại.”

Yên Lương Thần nói cảm ơn, nhưng đi được một đoạn không xa thì cô liền dừng bước rồi quay đầu lại.

“Cô gái này, sao không chịu nghe lời vậy?”

Yên Lương Thần mỉm cười, mắt nhìn chiếc lồng được xây dựng bằng bức tường cao và mạng lưới dây điện kia. Nếu như không phải do mấy chữ lớn dọa người kia thì nhìn nó cũng khá đẹp dưới ánh mặt trời đỏ chói.

Thu hồi ánh mắt, Yên Lương Thần mang theo chút hành lý còn sót lại của mình chậm chậm bước về phía trước.

Hơn hai năm rồi, dường như Giang Thành đã có những thay đổi rất lớn, chỉ có duy nhất một điều không đổi đó là nhà cao tầng san sát, xe cộ qua lại tấp nập.

Yên Lương Thần cũng không ngồi xe, cứ vừa đi vừa nhìn, như thể phải nhận biết lại thành phố này thêm lần nữa vậy.

Trong hai năm qua, Hạ Viễn Hằng cũng đến thăm cô mấy lần, nhưng cô vẫn không gặp như cũ. Đồ mà hắn đưa vào, cô cũng trả lại toàn bộ.

Có điều, ở trong ngục, cô cũng xem tin tức.

Sau khi tập đoàn Nhan Thị ngừng công kích tập đoàn Viễn Hằng thì tập đoàn Viễn Hằng khôi phục được sức sống rất nhanh, hơn nữa còn dần dần phát triển không ngừng. Thậm chí còn đoạt được hai hạng mục mà Nhan Thị nắm chắc phần thắng.

Không thể không nói, Hạ Viễn Hằng vẫn rất có bản lĩnh. Dù không có Nhan Lạc Tuyết, với khả năng và nghị lực của hắn thì sớm muộn gì hắn cũng có thể đạt được thành công.

Ngoại trừ những tin tức nghiêm túc ra thì còn một số thông tin bên lề nữa. Nội dung liên quan đến việc Hạ Viễn Hằng quên ăn quên ngủ ra sao? Nghiêm chỉnh làm việc một cách điên cuồng như thế nào? Hoặc là liên quan đến chuyện tình cảm của Hạ Viễn Hằng, tất cả mọi người đều đang suy đoán vị Hạ phu nhân tiếp theo là ai? Nhưng cho dù là tóm được một chút biến động nhỏ hay viết chân thực cũng đều như vậy, từ trước đến giờ chưa từng nhận được câu trả lời của Hạ Viễn Hằng.

Mỗi lần Yên Lương Thần xem những nội dung này thì đều mỉm cười, không thể không bội phục khả năng bịa chuyện của đám ký giả này.

Hạ Viễn Hằng yêu Nhan Lạc Tuyết giống như yêu đôi mắt của mình vậy, sao có thể dễ dàng quên cô ấy đi cưới người khác chứ? Huống hồ hắn đã từng nói, vị trí Hạ phu nhân chỉ có thể thuộc về Nhan Lạc Tuyết thôi. Cho dù có người phụ nữ nào tìm cách lọt vào mắt hắn thì e rằng cũng chỉ đành vô danh vô phận đi theo hắn thôi.

Nhưng hình như những điều này không phải là thứ cô quan tâm.

Yên Lương Thần xem nhẹ chút đau đớn trong lòng, cô thu hồi lại tâm tư nhoen miệng cười rồi bước đi chậm rãi.

Ở trong ngục người mất hơn hai năm, khó khăn lắm mới thoát ra được, Yên Lương Thần cũng không muốn đi tìm người nhà. Không phải không muốn gặp, mà sợ rằng họ sẽ ngầm thông báo với Hạ Viễn Hằng.

Hai năm qua, Hạ Viễn Hằng chăm sóc họ rất tốt nên hai bên đã sớm đẩy lùi mối hiềm khích lúc trước rồi.

Điểm này thì cô rất cảm kích hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, người mà Yên Lương Thần muốn đi gặp chính là Mục Lỗi – người có ơn cứu mạng với cô.

Lúc tòa thẩm vấn trước đây, Mục Lỗi cũng đến tòa án.

Sau khi cô ngồi tù, hắn còn từng đến thăm cô, đem cho cô khá nhiều đồ tốt.

Mục Lỗi làm việc ở đội phòng cháy chữa cháy số một của Nam Thành.

Yên Lương Thần đến đó nhưng lại được báo lại rằng, hôm nay Mục Lỗi xin nghỉ ra ngoài rồi, không có trong đội.

Bất đắc dĩ, cô đành hôm khác lại đến.

Đang lững thững đi trên đường, Yên Lương Thần đột nhiên phát hiện người mình đang muốn tìm ở sau một cánh cửa thủy tinh. Cô mỉm cười kinh ngạc rồi vội bước đi vào nhà hàng kia.

Mục Lỗi không ngồi một mình, ngồi đối diện với hắn là một cô gái trang điểm rất đậm.

Yên Lương Thần cảm nhận được hắn đang xem mắt, cô cũng không muốn quấy rối chuyện tốt của người ta, vì vậy lên lút tìm một vị trí ngồi sau lưng hắn.

Cô vênh tai lên nghe, người phụ nữ kia liến thoắng giới thiệu về bản thân mình, thái độ rất kiêu căng.

Quả nhiên là đang xem mắt!

“Nhà của anh rộng bao nhiêu? Nằm ở đâu?”

“Tôi không có nhà!”

“Vậy xe thì sao?”

“Xe của đội cứu hỏa?”

Yên Lương Thần thiếu chút nữa không nhịn được cười, rõ ràng nhìn thấy người phụ nữ kia trừng mắt liếc hắt một cái.

“Vậy tiền gửi tiết kiệm thì sao? Nhà xe đều không mua, vậy rốt cuộc tiền tiết kiệm có bao nhiêu?”

“Có ba mươi hai vạn.”

“Ba mươi hai vạn?” Người phụ nữ kia rốt cuộc không lịch sự mà kêu thét lên, cũng không tiếp tục che dấu sự khinh thường của mình nữa: “Không nhà không xe không tiền, lại còn bị hủy dung nữa, ai kết hôn với anh chứ? Anh à, anh thật là ngốc.” Yên Lương Thần sùng sốt. Hủy dung ư?

Mục Lỗi vẫn gật đầu một cách đứng đắn, nói: “Vị vậy, cô có thể đi rồi.”

Người phụ nữ kia đương nhiên bị thái độ của hắt chọc tức, cô ta đập xuống bàn đứng lên: “Một tên vác mặt nạ quân nhân nghèo đói lại không có tố chất như anh, cả đời này không lấy được vợ cũng đáng đời!”

“Ai nói vậy?” Yên Lương Thần liền đứng lên: “Tôi thấy anh ấy vô cùng tốt nha. Nếu như anh ấy đồng ý thì tôi lập tức gả cho anh ấy.”

Người phụ nữ kia không ngờ sẽ có một người nhảy vào như vậy, hung hăng trừng mắt liếc Yên Lương Thần một cái rồi thở hồng hộc bỏ đi.

Yên Lương Thần cũng chớp chớp đôi mi thanh tú, rồi híp mắt cười ngòai xuống vị trí của người phụ nữ kia.

“Nếu đã là xem mặt, anh việc gì phải cố ý chọc giận cô ấy như vậy?”

“Vợ đồng nghiệp của tôi giới thiệu, nếu không nể mặt họ thì tôi cũng không đến. Vừa gặp mặt, tôi đã biết ánh mắt cô ấy dài tới tận đỉnh đầu, liền biết người ta đến là để câu chàng rể ưu tú rồi. Mà tôi chẳng phải ưu tú gì cả, cũng không có hứng thú với cô ấy, chỉ bằng tốc chiến tốc thắng.”

“Vậy cũng đúng.”

Huống hồ, cho dù có cưới kiểu con gái này về nhà thì đi hầu hạ cô ta cũng chẳng xong, không sớm thì muộn cũng trở thành tai họa.

“Ra ngoài khi nào vậy?”

“Thì hôm nay đó.” Yên Lương Thần cười nhe răng, chỉ chỉ lên má trái của hắt: “Cái đó làm khi nào vậy?”

Má bên trái của hắt có nhiều hơn một vết sẹo dài, từ đuôi mắt chạy thẳng đến quai hàm. Tướng mạo của hắt vốn nghiêm túc, có thêm vết sẹo này vô hình chung có thêm một chút lệ khí, khó trách người phụ nữ kia lại ghét bỏ hắt đến thế.

“Mấy tháng trước. Thế nào, rất xấu à?”

Yên Lương Thần lắc đầu: “Không tính là rất xấu, chỉ có điều khiến anh nhìn có chút hung dữ.”

“Chẳng trách tôi đi trên đường, mấy tiểu quỷ đó nhìn thấy tôi đều bật khóc.”

Lúc này, phục vụ đã bùng thức ăn lên.

Yên Lương Thần thực sự đói bụng, cũng không khách sáo với hắt, trực tiếp cầm chén bới cơm, cầm đũa rồi và luôn hai miếng.

Mục Lỗi thấy vậy, bật cười lắc đầu.

Ăn hết nửa bữa cơm rồi thì hắt mới hỏi: “Tiếp theo có dự định gì không?”

Yên Lương Thần “ừ ừ” hai tiếng, nuốt nốt miếng cơm xuống, rồi lại rút khăn giấy lau miệng.

“Có lẽ tôi sẽ tìm một vùng núi heo lánh để dạy học, sau đó sống nốt quang đời còn lại ở đó.”

“Không dự định kết hôn sao?”

Yên Lương Thần liền nhún vai, hai tay dang ra: “Người phụ nữ đã từng ly hôn lại còn từng ngồi tù như tôi, anh cảm thấy còn có ai muốn cưới không?”

“Ai nói vậy? Tôi cảm thấy cô rất tốt mà. Nếu không chút nữa chúng ta đến cục dân chính đi.”

Yên Lương Thần biết hẳn lấy câu nói mà cô vừa nói với người phụ nữ kia ra để chọc cô, không nhịn được cười.

“Được, cứ vui vẻ quyết định như vậy đi.”

Hai người cười cười nói nói, vui vẻ ăn xong một bữa cơm.

Ra khỏi nhà hàng, Mục Lỗi liền đón một chiếc xe: “Lên xe đi.”

“Đi đâu vậy?” Đỉnh đầu cô phấp phới một câu hỏi.

“Cục dân chính.”

Yên Lương Thần liền tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

“Anh à, anh thật sự không trêu chọc tôi đó chứ?”

Cô liền nhảy ra sau một chút, nhìn hẳn như người quái dị.

Về mặt Mục Lỗi vẫn bình thản như cũ, nghiêm túc nói: “Tôi không có, em có sao?”

Tôi có!

Yên Lương Thần lập tức gạt đầu như bỏ củi, lại nói: “Anh không thể đùa như vậy được? Mặc dù trên mặt anh có vết sẹo, nhưng muốn tìm một người phụ nữ tốt không hề khó, anh phải có tự tin vào bản thân.”

Mục Lỗi phát tay bảo taxi đi trước.

“Tôi rất có lòng tin mà.”

“Vậy anh...”

Yên Lương Thần có chút cân nhắc không biết hẳn có đang nói đùa hay không?

“Yên Lương Thần, thực ra em rất tốt. Diện mạo xinh đẹp, tính cách cũng tốt. Chỉ là quá bướng bỉnh, dễ làm tổn thương chính mình.”

Về sau của câu nói kia không biết bằng cách nào đã đâm trúng tim đen của Yên Lương Thần, khiến cô không kiểm soát được mà rơi lệ.

Hắn không phải là người đầu tiên nói như vậy.

Ba mẹ và em trai cô cùng đã từng khuyên cô như vậy, hy vọng cô không nên quá bướng bỉnh, nếu như Hạ Viễn Hàng đã biết sai rồi, cũng đã cố gắng bù đắp rồi thì nên rũ bỏ những chuyện trong quá khứ đi.

Nhưng từ đầu tới cuối Yên Lương Thần vẫn không thể rũ bỏ được, không phải là không nghĩ đến mà là không thể bỏ qua.

Mặc dù hai năm trôi qua rồi, nhưng cô vẫn còn nhớ tới đứa bé kia, nhớ cảm giác lạnh buốt và sự tuyệt vọng khi cô nằm trên bàn phẫu thuật.

Đều nói: “Mất bò mới lo làm chuồng, quay đầu là bờ.” Nhưng có một số chuyện không phải cứ biết sai là sửa được, không phải cứ dùng tâm sức bù đắp là có thể bỏ qua được.

Yên Lương Thần từng xem qua rất nhiều câu chuyện tình ngược tâm, cuối cùng nữ chính đều lựa chọn tha thứ. Hoặc trong cuộc sống hiện tại, rất nhiều người cũng lựa chọn như vậy.

Nhưng cô không làm được.

“Em có muốn nói một tiếng với chồng trước của em không?”

“Tôi thì đang tự nói với chính mình. Yên Lương Thần, tôi là cô nhi, mười tám tuổi bước vào quân đội, lăn lộn trong đó cũng hơn mười năm rồi. Sau này vì bị thương nên chuyển nghề, làm nhân viên phòng cháy chữa cháy. Cuộc sống của tôi chẳng có chỗ nào để khoe khoang cả, duy chỉ tự nhận thấy phẩm

chất của mình chính trực, ngay thẳng. Tôi nhìn ra được em là một phụ nữ tốt, tôi cũng thật lòng muốn kết hôn với em, muốn sống với em những tháng ngày bình dị. Kinh tế tôi không nhiều, công việc cũng khá bận, nhưng tôi nhất định sẽ đối xử tốt với em, em có cần suy nghĩ một chút không?”

Yên Lương Thần lại ngây ngốc thêm lần nữa, mắt một lúc mới luống cuống xoa xoa tay.

“Có thể anh không biết, tôi không thể sinh con, đứa bé mà trước kia tôi mang là do thụ tinh trong ống nghiệm, những việc đã trải qua đó, cả đời này tôi cũng không muốn ném trái lại nữa. Vì vậy...”

“Không sao hết, đối với tôi mà nói, có con hay không không quan trọng. Dù sao tôi cũng không có cha mẹ, mặt này hoàn toàn không có áp lực. Giống như chúng ta mua vé số vậy, kì nào cũng mua. Nếu có ngày trúng thì đương nhiên là vui mừng rồi, không trúng thì cũng chẳng sao cả.”

Yên Lương Thần bị cái ví dụ này chọc cười, nước mắt cũng rơi xuống theo.

“Hình như tôi không tìm được lí do cự tuyệt nữa rồi.”

Cầm cuốn sổ đỏ nóng hổi đi ra từ cục dân chính, Yên Lương Thần đột nhiên véo vào đùi mình một cái, sau đó liền kêu thảm một tiếng.

Mục Lỗi nhìn cô với ánh mắt quái lạ: “Em véo mình làm gì vậy?”

“Em hoài nghi mình đang nằm mơ.”

“Vậy bây giờ thấy chân thật chưa?”

“Không có, em cảm thấy em có thể bị điên rồi.”

Hắn cười, bỏ cuốn sổ đỏ vào túi mình, nắm tay cô sai bước về phía trước.

Nửa tiếng sau, Yên Lương Thần đứng ở cửa một khu gọi là “Hoa viên Hạnh Phúc.”

Trước đó, Mục Lỗi nói dối người phụ nữ kia.

Hắn ở trong quân ngũ mười năm, căn bản là không có chỗ tiêu tiền, lương và tiền thưởng đều còn, khi chuyển nghề cũng có một khoản nhỏ nên đã mua hai căn phòng trong một tòa lầu nhỏ ở nơi này.

“Nhà tôi ở đây. Đúng rồi, em có hộ chiếu không?”

Yên Lương Thần gật đầu theo phản xạ, thời gian học đại học cô đã làm hộ chiếu rồi.

“Tôi vẫn còn một chút tiền, nếu em cảm thấy cần thiết thì có thể suy nghĩ rồi đi chọn một chiếc xe. Quá đắt thì có khả năng không mua nổi, nhưng trong khoảng hai mươi vạn thì vô tư. Em có kiểu xe yêu thích không?”

“Anh...” Yên Lương Thần quả thực bị hắn dọa rồi.

“Sao vậy?” Mục Lỗi nhíu mày, móc thẻ gác cổng ra chà một chút rồi đưa cho cô: “Em cầm lấy cái này đi.”

“Điều kiện của anh cũng khá tốt nha, sao từ trước đến giờ vẫn chưa kết hôn?”

Ở Tân Hải, dưới danh nghĩa có nhà chính là ưu thế lớn nhất để kén vợ chọn chồng! Các cô gái bây giờ đều sợ không có nhà, có nhà rồi mới có cảm giác an toàn.

“Một mặt là công việc quá bận rộn, không có thời gian; mặt khác là không gặp được người phù hợp, không muốn nghĩ tới nên chỉ đành sống một mình.”

Nhà của Mục Lỗi là một căn hộ nhỏ có hai phòng, không to, nội thất cũng khá đơn giản, nhưng có thể nhìn thấy phong cách nam tính mạnh mẽ ở khắp nơi. Thậm chí trong phòng còn không có chút đồ thừa nào, đến hơi người cũng không có luôn!

Có điều nó được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, còn vài vật dụng kia cũng được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, không hề bừa bộn.

Sau khi Yên Lương Thần bước vào cửa, trong đầu thảm thột lên một tiếng: Quả nhiên là ổ của đàn ông độc thân!

“Bình thường tôi quay về sẽ ở phòng này, nếu em cần thời gian để thích ứng thì tôi có thể ở phòng khách trước.”

Đối với Mục Lỗi, tuy hai người đã là vợ chồng, nhưng chuyện hoan ái giữa nam và nữ thì vẫn cần sự tình nguyện từ hai phía.

Biết cái “thích ứng” mà hắn nói là chi vấn đề kia nên Yên Lương Thần không khỏi đỏ mặt.

Đến lúc này, cô mới bắt giác phát hiện, bản thân mình vừa làm một chuyện hết sức điên rồ!

Cô đã nhanh chóng kết hôn cùng một người đàn ông còn không được tính là thân thuộc!

“À, em vẫn luôn quên không hỏi anh một vấn đề.”

Mục Lối vừa lấy ly từ tủ khử trùng ra, vừa đá mày nhìn cô: “Vấn đề gì?”

“Hồi đó, lúc anh đưa tay đỡ em, trong lòng nghĩ như thế nào?”

“Chẳng nghĩ gì cả, chỉ muốn nhất định phải đón được người, không thể để cô ấy chết như vậy thôi. Nhưng sau đó vẫn không đón được.”

Dường như hần có chút ngượng ngùng, tự gãi đầu mình.

Đột nhiên trong mắt Yên Lương Thần tràn đầy nước mắt: “Nhưng em vẫn sống tốt mà.”

Cô quyết định rồi, cô phải cùng người này sống những ngày tháng thật vui vẻ.

...

Lại là một ngày bận bịu.

Đã qua thời gian tan ca nhưng Hạ Viễn Hàng vẫn bận rộn trong phòng làm việc.

Ông chủ chưa đi nên mấy người làm trợ lý như hần đương nhiên cũng phải tăng ca cùng. Vì vậy trên tầng cao nhất đèn vẫn sáng trưng.

Sau khi kí tên lên một tập giấy tờ, Hạ Viễn Hàng đặt tập giấy tờ đó sang một bên rồi đặt chiếc bút trên tay xuống. Chiếc ghế xoay tròn 180° đối diện với cửa sổ sát đất.

Ngoài cửa sổ, khắp nơi đều là đèn sáng trưng.

Nhà nhà đều sáng đèn.

Hạ Viễn Hàng đưa tay lên nhéo mi tâm, có chút mệt mỏi mà thở dài một hơi.

Trong hai năm qua, hần làm việc không màng ngày đêm, làm việc để bản thân hoàn toàn không có thời gian đi làm mấy chuyện khác, làm như vậy mới không cảm thấy khó chịu. Nhưng những lúc yên tĩnh, trong lòng lại có tư vị này.

Lần nào hần cũng làm việc đến khuya mới về nhà. Mẹ hần luôn để lại cho hần một ngọn đèn nhỏ. Cho dù cũng ảm áp, nhưng không phải là kiểu ảm áp trong kí ức nữa, càng không có người vừa nghe thấy tiếng đã chạy ra mở cửa, mỉm cười dịu dàng đón hần vào, niềm nở hỏi han ăn cần rồi dọn cơm nước cho hần.

Mỗi khi nhớ lại thời gian đó, hần mới thực sự lĩnh hội được cái gì gọi là cô độc.

Không biết, cô gần đây thế nào rồi?

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên réo lên.

Hần nhìn lướt qua dây số, nhất thời nhú mày: “Yên Lương Thần làm sao vậy?”

“Tôi cũng vừa mới biết, hôm qua cô ấy được thả ra trước thời hạn rồi. Còn người đi đâu thì tôi không biết.”

Cúp cú điện thoại kia, Hạ Viễn Hàng vội vàng bấm số Yên Cảnh Thiên thì nhận được hồi âm rằng: “Chúng tôi cũng không biết chuyện này, Yên Lương Thần vẫn chưa về nhà, cũng không liên lạc với chúng tôi!”

Chết tiệt!

Hạ Viễn Hàng trầm gương mặt xuống, cầm áo khoác rồi vội vã đi ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Suốt đêm, Hạ Viễn Hàng gần như lật tung cả đất Giang Thành lên, cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Biết được Yên Lương Thần và Mục Lỗi ở bên nhau, hai người bọn họ còn ra cục Dân Chính, sắc mặt hần vô cùng khó coi.

Một nam một nữ đi ra cục Dân Chính, hai người bọn họ không phải là vợ chồng, ngoài đăng kí kết hôn ra còn có thể làm gì nữa?

Hạ Viễn Hàng có nghĩ cũng không nghĩ tới Yên Lương Thần lại có thể tuyệt tình, độc ác đến vậy, vừa ra tù liền đi đăng kí kết hôn cùng người đàn ông khác.

Thực ra hần cũng từng nghĩ trực tiếp dùng thủ đoạn để làm thủ tục kết hôn với Yên Lương Thần, nhưng lại nghĩ tới lúc đầu bản thân đã dùng thủ đoạn tương tự để ly hôn, nhớ tới vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa đau thương đó, cuối cùng hần lại do dự.

Hần từng nói Nhan Lạc Tuyết xứng đáng được đối đãi tốt.

Sau đó hần mới biết, Yên Lương Thần cũng nên được như thế.

Chỉ là dù thế nào thì Hạ Viễn Hàng cũng không lường trước được, bản thân mình quang minh lỗi lạc một thời, kết quả lại tự lấy đá đập chân mình.

Yên Lương Thần nghiêm nhiên lại kết hôn cùng người đàn ông khác!

Tại sao cô ấy có thể làm như vậy chứ!

Khuôn mặt Hạ Viễn Hàng trầm mặc, lái xe phi đến tiểu khu tên “Hoa viên Hạnh Phúc” kia.

Thế vào công sao? Đương nhiên sẽ có người làm giúp hần.

Hai ngày nay, Yên Lương Thần đều rất bận rộn, cô bận mua sắm đồ dùng cá nhân hàng ngày, bao gồm quần áo, giày dép, túi xách... Bố cục trong phòng cần được sửa đổi một chút, nếu không sẽ không có được cảm giác như đang ở nhà. Còn nữa, lúc trước Mục Lỗi không nấu cơm, nhiều đồ đặc không có, cho nên cần phải mua thêm một chút đồ bếp, bát đĩa,...

Mục Lỗi phải đi làm, chỉ có một mình cô làm, cũng may cô cũng từng đảm nhiệm chức vụ người phụ nữ gia đình, những chuyện nhỏ nhặt này không thể làm khó được cô.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Yên Lương Thần đang rửa chiếc nồi mình vừa mới mua.

Mục Lỗi nói bảo an ở tiểu khu này rất tốt, cô cũng không lo là người xấu, không do dự mà chạy đến mở cửa.

Người ngoài cửa khiến cô kinh ngạc.

Hai năm không gặp mà như cách một thế kỷ.

Bốn mắt nhìn nhau, Hạ Viễn Hàng nhìn khuôn mặt thon gầy của cô, ngực hần đập mạnh.

Tóc cô tùy ý buộc lên, mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám nhạt, đôi chân đi đôi dép hình con gấu, ăn mặc ở nhà vô cùng thoải mái.

Da mặt cô thô ráp hơn trước đây một chút, nhưng tinh thần rất tốt, khiến người khác vừa thấy liền cảm giác tràn trề sức sống.

Đôi mắt ẩn chứa sự kinh ngạc đó vừa đen vừa sáng, dường như trong đó có rất nhiều viên ngọc đen lấp lánh ánh sáng.

Đôi môi căng mọng đỏ hồng bởi vì kinh ngạc mà hơi tách ra, nhưng lại khiến người khác có cảm giác mời gọi thương thức.

So với con sóng lòng của Diệp Viễn Hàng, Yên Lương Thần chỉ cảm giác xa lạ, lúng túng. Ngực trái có chút đau nhói.

Cô phản ứng rất nhanh, cười nói: “Mời vào ngồi, tôi đi rót cho anh cốc nước, tôi đang bận dọn dẹp nên có chút loạn, anh đừng để ý.”

Ngữ khí hoàn toàn giống như chủ nhân đang chào hỏi xã giao khách khứa.

Đối với Hạ Viễn Hàng mà nói, điều này quả thực khó lòng nào mà chịu đựng được, hần nắm lấy cổ tay cô, kéo rồi ép cô vào tường.

Yên Lương Thần bị ép lên tường, mặt kề mặt, hơi thở của hần phả lên mặt cô.

Hai người từng có quan hệ thân mật, nhưng đó là chuyện của hai năm về trước rồi, hơn nữa trải qua bao nhiêu sóng gió, đều đã cảnh còn người mất, tư thế này khiến người khác không khỏi lúng túng.

Yên Lương Thần không giãy giụa, cô biết làm như vậy sẽ chỉ lãng phí công sức, cho nên chỉ mở to mắt ra nhìn hần.

“Hạ tổng muốn làm gì? Chạy đến nhà người khác định cưỡng hiếp con gái nhà lành sao?”

“Vì sao?”

“Hạ tổng đang ám chỉ gì vậy? Nếu không ngại thì có thể nói rõ một chút được không?”

“Vì sao lại kết hôn với Mục Lỗi?” Hạ Viễn Hàng giận dữ mà gầm lên, đến nỗi gân xanh trên trán đều nổi lên: “Là em có ý, phải không?”

Yên Lương Thần lẳng lặng nhìn hắn, nhìn một lúc rồi mới nhẹ nhàng mở miệng.

“Đúng hay không đúng đều không quan trọng, quan trọng là tôi đã kết hôn rồi. Hạ tổng, hiện tại tôi là phụ nữ đã kết hôn, là người phụ nữ của người khác. Cho nên xin anh tự trọng.”

“Tự trọng? Em muốn tôi tự trọng ư?”

“Không sai.”

Hạ Viễn Hàng gầm rống lên như một con mãnh thú bị chọc giận, nâng khuôn mặt của Yên Lương Thần lên, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Yên Lương Thần không thể né tránh, chỉ đành đưa tay ra bịt chặt miệng mình lại.

Một cánh tay của Hạ Viễn Hàng giữ chặt lấy cổ cô, một tay khác gạt cánh tay cô ra.

Yên Lương Thần nhân cơ hội nâng đầu gối, đá thẳng vào giữa hai chân của hắn.

“A...” Hạ Viễn Hàng rên lên, buông cô ra, đầu dựa vào tường, nén chịu sự đau đớn mãnh liệt.

Yên Lương Thần nhân cơ hội chạy thoát, xông vào nhà bếp lấy một con dao gọt hoa quả.

Khó khăn lắm Hạ Viễn Hàng mới trở lại bình thường, nhìn cô cầm con dao kề vào động mạch lớn, trong lúc hoảng hốt, dường như trở lại tình cảnh của hai năm trước.

Ngày hôm đó cô cũng duy trì tư thế này, từ biệt thự một mạch xông tới nơi tổ chức hôn lễ, nhưng cũng không thể ngăn cản được hôn lễ của hắn và Nhan Lạc Tuyết.

Không chỉ như vậy, sau khi cô tỉnh lại, hắn còn lập tức yêu cầu cô hiến tủy cho Nhan Lạc Tuyết, cho dù biết cô đã mang thai, hắn cũng không thay đổi chủ ý...

Hai năm qua, Hạ Viễn Hàng cho rằng bản thân đã nỗ lực bù đắp, cho rằng bản thân cuối cùng cũng có thể được tha thứ, nhưng hiện tại hắn đột nhiên mất hết lòng tin.

“Việc anh làm cho người nhà tôi, tôi đều đã nghe rồi. Dù anh bù đắp cũng được, cái gì cũng được, tôi đều rất cảm kích anh.”

Yên Lương Thần chậm rãi thở một hơi, đột nhiên đặt con dao lên khay trà rồi ngồi xuống ghế sofa.

“Hai năm nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều, hầu như ngày nào cũng nghĩ, tôi cũng muốn biết có phải bản thân đã tha thứ cho anh rồi không, có phải có thể cùng anh làm lại từ đầu không, dù sao thì tôi cũng đã từng yêu anh như vậy...”

Giọng cô trở nên mềm mại, viền mắt ướt ướt, cô ngừng lại một chút.

“Ban ngày nghĩ những điều này, tôi thực sự cảm thấy tất cả đều sẽ bị thời gian xoa dịu, vết thương dù sâu đến cỡ nào cũng có thể được an ủi, thậm chí có thể lãng quên. Nhưng đến đêm, khi nhắm mắt lại, tôi luôn nằm mơ, mơ thấy hôn lễ của anh và Nhan Lạc Tuyết, mơ thấy tôi nằm trên bàn mổ lạnh lẽo, mơ thấy anh kêu tôi đi chết, thậm chí còn nằm mơ thấy khuôn mặt đứa trẻ con dữ tợn chất vấn tôi tại sao lại giết nó...”

Âm thanh của Yên Lương Thần như bị nghẹn lại, bất giác lệ rơi đầy mặt.

“Tôi không muốn trừng phạt anh, dẫu vò anh, nhưng trái tim tôi thực sự không vượt qua được. Là một người phụ nữ, tôi không có cách nào tha thứ cho anh vì một người phụ nữ khác mà vứt bỏ tôi, tổn thương tôi! Là một người mẹ, tôi cũng không thể tha thứ được chuyện anh tàn nhẫn ép tôi bỏ con. Không chỉ anh, đến tôi cũng không thể tha thứ được cho bản thân mình.”

Cô cắn chặt môi, cố gắng nhẫn nhịn, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Hạ Viễn Hàng quỳ một chân xuống trước mặt cô, dùng tay lau nước mắt cho cô, nhưng càng lau càng nhiều.

“Vậy em đã từng nghĩ, làm thế nào em mới có thể cho tôi một cơ hội?”

“Đã từng, nhưng không có đáp án.”

Hạ Viễn Hàng đột nhiên nắm lấy con dao trên bàn trà, trực tiếp chọc vào ngực mình.

“Thế này thì sao? Có chút khả năng nào không?”

Yên Lương Thần mở to mắt, không dám tin vào mắt mình, cứ vậy nhìn máu đỏ chảy nhuộm áo sơ mi trắng của hắn.

“Hạ Viễn Hàng, anh điên rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Yên Lương Thần vừa khóc vừa đưa Hạ Viễn Hàng vào bệnh viện gần đó.

Dao gọt hoa quả kia không quá dài, không thể lấy đi mạng sống của Hạ Viễn Hàng, nhưng đã làm tổn thương đến tim. Cũng may vết thương không quá sâu, không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi băng bó vết thương, Hạ Viễn Hàng nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch. Từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn đều không rời khỏi Yên Lương Thần, như sợ cô bỏ đi.

Yên Lương Thần không bỏ đi, cũng không có ý định bỏ đi.

Bác sĩ y tá đều đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

Yên Lương Thần xê chiếc ghế trước giường, từ từ ngồi xuống, tâm tình cũng trở nên bình tĩnh.

“Rất đau sao?”

“So với những nỗi đau em phải gánh chịu, vết thương nhỏ này chỉ như vết muỗi cắn.”

Cô nói cô thường nằm mơ, thực ra Hạ Viễn Hàng cũng vậy.

Hắn vô số lần nằm mơ thấy Yên Lương Thần không chút do dự mà nhảy xuống, mơ thấy Yên Lương Thần nằm trên bàn phẫu thuật đau đến tan nát cõi lòng... Mỗi khi tỉnh dậy, hắn đều cảm thấy lời của Yên Lương Thần rất đúng, hắn còn không bằng cảm thú!

Yên Lương Thần nhẹ nhàng hé môi, thở một hơi dài: “Anh không nên như vậy, nếu như anh thực sự còn chút tình cảm với tôi, còn một chút áy náy, thì anh không nên làm khó tôi như vậy.”

“Làm khó?”

“Đương nhiên, anh đâm chính mình ở trước mặt tôi, khiến tôi khó chịu, cái này không phải là làm khó tôi sao?”

Hạ Viễn Hàng không có gì để nói. Hắn không chịu được chuyện cô rời bỏ hắn, cùng người đàn ông khác thân mật!

“Tôi và Mục Lỗi kết hôn nhanh như vậy, thực sự không phải muốn khiến anh khó chịu. Thực ra tôi muốn âm thầm rời khỏi Tân Hải, đến vùng núi giảng dạy, một mình sống quãng đời còn lại. Nhưng ngày ra khỏi trại giam, do cơ duyên mà gặp được Mục Lỗi. Cũng có thể lời nói của anh ấy hoàn toàn chạm đến sâu thẳm tâm hồn tôi, tôi bỗng nhiên bằng lòng cùng anh ấy thử một chút.”

“Nếu đã là thử, vậy tại sao không thử cho tôi một cơ hội?”

Yên Lương Thần cười khổ. Người sáng suốt như hắn, lại có thể đi lừa mình dối người.

“Anh rõ ràng cũng biết, hà tất phải hỏi lại? Hạ Viễn Hàng, khoảng cách của chúng ta không phải là đoạn quá khứ đơn giản như vậy, mà là hai mạng người. Anh tính dưỡng cho tốt, ở nhà tôi còn rất nhiều việc phải xử lý, có thời gian lại đến thăm anh.”

Hạ Viễn Hàng đột nhiên nhào tới, nắm lấy cổ tay của cô, kéo thân thể cô ngã xuống giường.

Yên Lương Thần tức giận giãy giụa, nhưng vẫn bị hắn ôm chặt trong lòng.

“Hạ Viễn Hàng, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

“Tôi biết tôi không xứng đáng được tha thứ, nhưng Yên Lương Thần, tôi không có cách nào có thể chấp nhận chuyện em thuộc về người đàn ông khác.”

“Anh không thể tiếp nhận được là chuyện của anh, tôi không quản. Còn nữa, nếu như lần sau còn có cơ hội gặp mặt, xin anh gọi tôi là Mục phu nhân.”

“Không thể nào!”

Yên Lương Thần bức tức, không khách khí mà tát hấn.

“Hạ Viễn Hàng, anh xong chưa? Anh thực sự cho rằng bản thân mình là chúa tể của thế giới, muốn thế nào thì được thế đó sao? Hai năm trước anh không cần tôi, không chút do dự mà đuổi tôi đi. Hai năm sau, anh không muốn tôi rời đi, cho nên tôi phải ở lại vô điều kiện phải chắt? Anh xem tôi là cái gì? Yên Lương Thần tôi trong mắt anh hèn hạ như vậy sao?”

Hạ Viễn Hàng nhìn cô, sóng gió trong tim dâng trào cuộn cuộn, nhưng trên mặt vẫn không chút biểu cảm.

Cuối cùng hấn cười lạnh: “Em muốn nói thế nào cũng được, em muốn chửi thế nào cũng được.”

Sau đó hấn không thèm để ý đến thương thế của mình, trực tiếp lôi Yên Lương Thần ra khỏi bệnh viện, chạy thẳng đến căn biệt thự vùng ngoại ô kia.

“Hạ Viễn Hàng, anh lại muốn giam cầm tôi sao?”

“Nếu em muốn nghĩ như vậy thì cũng được.”

Hạ Viễn Hàng kêu hạ nhân tập trung lại, dặn dò đi gom hết những thứ nguy hiểm trong biệt thự lại vứt hết đi.

Thậm chí đến một ngày ba bữa cơm toàn bộ đều do khách sạn mang đến.

“Có bản lĩnh thì anh ngắt điện luôn đi, tránh tôi một lát nữa đưa tay vào ổ điện giật chết! Còn nữa, tốt nhất anh nên trói tôi lại, bằng không rất có khả năng tôi sẽ nhảy từ trên mái nhà xuống!”

Hạ Viễn Hàng phát tay cho hạ nhân lui xuống, trực tiếp kéo cô vào phòng ngủ chính, ném cô lên trên giường.

Yên Lương Thần không dám tin, bởi vì hấn thực sự tìm hai sợi dây trói cô vào đầu giường! Tuy vẫn có thể cử động được, nhưng cũng đủ uất chết người rồi!

Nghĩ đến chuyện hấn nghiễm nhiên đem cô độc chiếm, cô tức đến nổi nước mắt cuộn trào.

Hạ Viễn Hàng ngồi xuống bên giường, nâng khuôn mặt của cô lên, cố định cô ở trên giường.

“Em muốn hận tôi thì hận đi, tôi tình nguyện để em hận cả đời, cũng không muốn từ đây em và tôi trở thành người dưng.”

“A...” Yên Lương Thần đột nhiên đưa tay ra, tàn nhẫn cào lên mặt hấn, lưu lại mấy vết máu rõ ràng. Dường như còn chưa đủ, cô còn dùng lực tóm chặt lấy quai hàm của hấn.

Hạ Viễn Hàng không né tránh, thậm chí cũng không nhíu mày, cứ như vậy mà để cô phát tiết.

Cuối cùng, Yên Lương Thần cũng cào đến mệt rồi, sau đó liền nhắm mắt, cô không động đậy giống như đang ngủ, chỉ có khóe mắt tràn lệ.

Hạ Viễn hàng cúi đầu, hôn nước mắt trên khóe mắt cô.

Yên Lương Thần đột nhiên mở mắt, đẩy khuôn mặt hấn ra, dùng lực lau khóe mắt.

“Nếu anh muốn nổi thú tính thì ra tay trực tiếp, tôi sẽ coi như bị chó cắn một nhát. Đừng có làm những động tác này, thật khiến người khác buồn nôn!”

Hạ Viễn Hàng cứ nhìn cô như vậy, đột nhiên có chút giận dữ, nhưng cuối cùng vẫn không nổi giận.

Cô đã chịu nhiều uất ức như vậy, cho dù cô có giương nanh múa vuốt như thế nào cũng được, hấn đáng đời.

Yên Lương Thần đột nhiên đưa tay, bắt đầu từ nút áo trên cùng, từng chiếc cúc áo được mở ra, lộ rõ áo lót màu da.

“Hạ tổng, không phải anh muốn sao? Vậy thì đến đây! Hạ tổng anh làm việc không phải luôn mạnh mẽ vang dội sao? Sợ gì? Dù gì tôi cũng không có người chống lưng, cho nên sẽ không có người đến tính sổ với anh. Anh sợ gì chứ?”

Hạ Viễn Hàng dường như gấp lại Yên Lương Thần mồm miệng lạnh lợi, giương nanh múa vuốt của hai năm trước, nhìn hung ác như vậy nhưng nội tâm vô cùng yếu đuối, khiến người khác phải đau lòng.

Dù hận hấn đến xương tủy, nhưng vẫn vì hấn mà giao dịch với Nhan Bác Thanh, tự tay cô đưa mình vào ngục.

Người phụ nữ ngốc như vậy, sao hấn nỡ buông tay?

Nhưng giữa bọn họ cách bởi hai mạng người, có thể trở lại hay không, đến hấn đột nhiên cũng chẳng có niềm tin. Điều duy nhất hấn có thể làm, đó là tạm thời trói cô ở bên mình, mặc dù biết rằng như vậy cô càng hận hấn đến thấu xương.

Hạ Viễn Hàng nắm lấy cổ tay cô, đè lên cơ thể cô, cúi đầu xuống hôn môi cô.

Yên Lương Thần không do dự mà cắn vào lưỡi hần, cắn đến nổi miệng cả hai đều ngập máu.

Hạ Viễn Hằng ngồi thẳng người, lau đi vết máu trên khóe miệng cô: “Tôi đúng là không bằng cảm thú. Tốt nhất em không nên chọc giận tôi! Nếu như em đã chọc giận tôi rồi, thì nên có gan gánh chịu hậu quả.”

“Chính xác, tôi đã nghĩ có thể bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, té chết cũng đáng đời. Chỉ là tôi cho rằng hai năm trước tôi đã trả giá nặng nề rồi, không ngờ anh vẫn chưa thấy đủ, có trò gì anh cứ giờ hết ra đi, tôi chịu.”

Trước khi mất kiểm soát hần liền quay người rời đi. Khi bước ra khỏi phòng mới để ý tấm băng rướm máu trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Đôi mắt Yên Lương Thần tóe lửa, trừng mắt nhìn cánh cửa phòng khép lại, một lát sau cô mới từ từ thả lỏng người, dựa vào thành giường, hai tay ôm chặt lấy đầu gối.

Ngây ngốc ngồi một lúc lâu, Yên Lương Thần đột nhiên có chút hối hận.

Sớm biết Hạ Viễn Hằng sống chết cũng không buông tay, cô nghĩ cũng không cần liên lụy đến Mục Lỗi, một người tốt như hần không nên bị cô làm liên lụy.

Chỉ là hiện tại hai người họ đã đăng ký kết hôn, nói gì thì cũng muộn rồi.

Yên Lương Thần đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt, thân thể nghiêng về một bên, ngã xuống giường, dần dần mất đi ý thức.

Lúc Hạ Viễn Hằng đẩy cửa bước vào, cô đã ngủ say rồi.

Hần cởi giày để ngoài cửa, chỉ đi mỗi tất bước vào.

Bước đến cạnh giường, nhìn thấy cô cuộn tròn trong chăn, giống như đứa bé trong bụng mẹ, khóe mắt vẫn còn ươn ướt, rõ ràng trước lúc ngủ vẫn khóc.

Hạ Viễn Hằng nhớ lại khoảnh khắc bốn năm về trước, cô thích cuộn tròn trong ngực hần ngủ.

Lúc đầu hần không cam tâm tình nguyện, nhưng da mặt cô thật dày, vô cùng kiên nhẫn, dần dần hần thuận theo cô. Về sau liền biến thành một thói quen.

Vốn dĩ bọn họ đều cho rằng hai người có thể sống bên nhau cả đời như vậy, ai ngờ Nhan Lạc Tuyết quay về, lại còn chọn phương thức chán động như vậy để xuất hiện.

Hần bị chân tướng và bệnh tình của Nhan Lạc Tuyết kích thích đến mất đi lý trí, mãi cho đến khi làm cho Yên Lương Thần thương tích đầy mình.

Thực ra, Nhan Lạc Tuyết đã từng nói với hần, muốn hần đừng quá cố chấp. Còn nói cô đấu tranh với bệnh tật nhiều năm như vậy, chịu đủ mọi sự dày vò, nói rằng cô cũng đã mệt rồi. Nếu như chết đi cũng là một cách giải thoát.

Nhưng hần không nghe lọt tai, khăng khăng cố chấp, không ngại đánh đổi mọi giá để cứu lấy cô, còn làm tổn thương người không nên làm tổn thương.

Yên Lương Thần bỗng giật mình mở choàng mắt.

Hần nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô, vội vàng đưa tay ôm lấy cô: “Sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

Cô dùng lực đẩy hần ra, cơ thể không ngừng lùi về phía sau, mãi cho đến lúc dán chặt vào đầu giường, từng ngum từng ngum thở dốc.

“Rốt cuộc anh muốn gì? Định giam tôi mãi ở đây sao?”

“Tôi không biết.”

Yên Lương Thần ngẩng đầu nhìn hần, có chút ngạc nhiên. Một người luôn quyết đoán như hần lại có thể nói không biết!

“Tôi không muốn tổn thương em, nhưng tôi cũng không muốn thả em đi.”

“Anh đã làm tổn thương tôi rồi.”

“Tôi biết.” Hạ Viễn Hàng đột nhiên đưa tay cời bỏ dây trói: “Dậy ăn chút gì đi.”

“Nếu như tôi nói không dậy, có phải anh lại định lấy người nhà tôi ra uy hiếp tôi không?”

“Ừ.”

Yên Lương Thần không lên tiếng nữa, ngoan ngoãn cúi đầu: “Có thể cho mượn một cái áo sơ mi được không?”

“Quần áo chuẩn bị cho em trước đây đều để trong tủ quần áo, để tôi lấy cho em.”

Ăn xong bữa tối, Yên Lương Thần lấy điện thoại ra.

Bình thường, Mục Lỗi cũng không trở về Hoa viên Hạnh Phúc, bởi vì đội viên phòng cháy chữa cháy phải trực 24/24, cho nên anh thường ở trong đội.

Buổi tối hôm nay, không biết anh có trở về không, nếu như quay về mà không thấy cô, còn nhìn thấy vũng máu trên mặt đất, anh nhất định sẽ lo lắng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Yên Lương Thần cuối cùng cũng gọi điện thoại cho hắn..

Hạ Viễn Hàng nhìn thấy cũng không ngăn cản cô.

Điện thoại kêu một hồi nhưng không có người nghe, không biết có phải đang làm nhiệm vụ hay không.

Yên Lương Thần bỏ điện thoại vào trong túi, cất bước ra khỏi biệt thự, chậm rãi đi đến vườn hoa.

Gió ở ngoại ô vô cùng mạnh, gió tạt vào mặt rất đau, nhưng lại khiến con người ta tỉnh táo.

Yên Lương Thần đứng ở bên hồ, nhìn mặt hồ lấp lánh ánh trăng, lắng nghe tiếng bước chân từ từ tiến lại gần. Cô sai bước định rời đi nhưng bị vấp chân, cả người cứ như vậy mà té xuống hồ.

“Yên Lương Thần!”

“Tùm..” Tiếng bọt nước bắn tung tóe.

Hạ Viễn Hàng cời bỏ chiếc áo khoác trên người mình, không nghĩ ngợi gì mà nhảy xuống.

Mùa đông khắc nghiệt, nước hồ lạnh đến thấu xương, người xuống nước liền muốn đông cứng.

Yên Lương Thần như vịt lên cạn, hoàn toàn phải dựa vào Hạ Viễn Hàng kéo mới có thể lên được bờ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà hai người họ lạnh tới mức sắp ngất đi.

Đám người hầu lấy khăn tắm quần lấy người bọn họ, có người sợ hãi hô to: “Hạ tiên sinh, cậu chảy máu rồi!”

Yên Lương Thần đột ngột quay đầu, phát hiện băng cuộn trước ngực Hạ Viễn Hàng đã bị máu nhuộm đỏ rồi.

“Mau! Các người mau đưa anh ta đến bệnh viện!”

“Không cần đâu.”

Hạ Lương Thần không để ý tới lời kháng nghị của hắn, kêu người hầu đưa hắn vào nhà, sau đó cô giúp hắn thay quần áo rồi ép hắn vào bệnh viện.

Nhìn thấy cô cũng đi theo, Hạ Viễn Hàng rút cuộc cũng không phản kháng nữa. Chưa kịp đến bệnh viện, hắn đã mất đi ý thức.

Mất máu quá nhiều, ngâm trong nước, vết thương bị nhiễm trùng... Hạ Viễn Hàng liền sốt cao đến gần 40 độ.

Dùng thuốc đều không thấy có tác dụng, Yên Lương Thần chỉ còn cách dùng nước ấm lau cơ thể hắn. Mãi cho đến khi trời sáng, thân nhiệt hắn mới trở về bình thường.

Yên Lương Thần mỗi một ngã xuống ghế, đưa tay xoa xoa mi tâm, lại phát hiện ra thân nhiệt mình hình như cũng hơi cao. Cô liền chạy đến chỗ bác sĩ kiểm tra thân nhiệt, quả nhiên cũng sốt rồi, cũng may chỉ là sốt nhẹ.

Để lại một người hầu ở lại chăm sóc Hạ Viễn Hàng, Yên Lương Thần một mình bắt taxi trở về Hoa viên Hạnh Phúc.

Đêm qua, Mục Lỗi không trở về, trong căn phòng mọi thứ đều như cũ.

Vũng máu trên mặt đất kia cũng đã khô lại, biến thành màu nâu.

Yên Lương Thần nghĩ đến sự hỗn loạn một ngày một đêm kia, khẽ thở một hơi dài, vội vàng lau sạch vết máu.

Con dao gọt hoa quả kia cũng đem vứt đi.

Cô vừa thu dọn xong, Mục Lỗi một thân mỗi một trở về, khuôn mặt đều là khói bụi.

“Tại sao lại về vào giờ này?”

Lương Yên Thần vội vàng chạy vào nhà tắm, vắt khăn ẩm đưa cho hắn rửa mặt.

“Tôi qua kho phía đông xảy ra vụ hỏa hoạn lớn, mãi cho đến năm giờ hơn lửa mới được dập tắt, anh nhìn thấy em gọi điện cho anh rồi, nhưng gọi lại thì điện thoại em tắt máy, cho nên anh quay về xem xem.”

“Ồ.”

Yên Lương Thần do dự nên kể chuyện của Hạ Viễn Hàng cho hắn nghe không.

“A...anh làm gì vậy?”

Mục Lỗi đến trước mặt cô, đưa tay lên sờ chán cô: “Em sốt rồi!”

Yên Lương Thần sờ trán mình, đúng là thực sự là rất nóng, đầu cô có chút nặng nề, nhưng cô không muốn hắn lo lắng, chỉ cười.

“Không sao, em đã uống thuốc rồi, anh đừng lo cho em. Mau đi tắm đi.”

Tốc độ tắm của Mục Lỗi nhanh như tốc độ của anh, trước sau chưa đến năm phút, thân trên còn đầy hơi nước.

Yên Lương Thần nhìn cơ ngực và cơ bụng rắn chắc của anh, khuôn mặt bất giác nóng lên. Cô vốn định rời mắt đi chỗ khác, nhưng lại bị những vết thương chằng chịt trên người anh thu hút.

“Những vết thương này...”

Mục Lỗi cúi đầu liếc mắt một cái, hoàn toàn không để tâm: “Ồ trong bộ đội toàn là những vết thương da thịt.”

Nhưng Lương Yên Thần có thể phân biệt rõ ràng, bên ngực trái của anh rõ ràng là vết đạn! Đúng vị trí tim!

Mục Lỗi lấy áo phông từ trong tủ mặc vào, lúc bước ra tầm mắt anh quét một lượt thùng rác, đột nhiên xông lên nắm lấy cổ tay Yên Lương Thần.

“Những vết máu này là sao? Em bị thương sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Yên Lương Thần nhìn giấy ăn đầy máu trong thùng rác, có chút hối hận không kịp buột rác vứt đi.

Nhưng sự tình đã đến nước này, đành phải nói rõ ràng.

“Em không sao, là Hạ Viễn Hàng đến. Anh ta tự đâm mình một dao, những vết máu kia là do anh ta lưu lại, có điều số may, vết thương không sâu.”

Mục Lỗi nheo con mắt sắc: “Vậy hắn có ý gì?”

“Em cũng không biết rốt cục anh ta định làm gì. Thực ra anh ta là con người dứt khoát, đã hai năm trôi qua, không ngờ anh ta vẫn còn muốn dây dưa như vậy.”

“Bỏ sự thù hận sang một bên, em cho rằng bản thân còn có khả năng tha thứ cho hắn, cùng hắn làm lại từ đầu không. Nếu như còn, anh có thể thành toàn cho hai người, anh không hy vọng chúng ta dây dưa quá sâu đậm rồi, em mới phát hiện bản thân mình hối hận.”

Hiện tại hai người vẫn chưa chính thức bắt đầu, quay đầu vẫn còn kịp.

Yên Lương Thần lắc đầu, không có một chút do dự.

“Em đã nghỉ hơn hai năm rưỡi rồi, tất cả đều đã nghỉ chín mười. Em và anh ta không thể quay lại được nữa.”

“Vậy em không cần quan hấn, nếu như em không giải quyết được thì có thể giao cho anh.”

“Không cần, em tự làm cũng được.”

Không phải vạn bất đắc dĩ, Yên Lương Thần cũng không muốn hai người đàn ông đối mặt.

Mục Lỗi gạt đầu, không tiếp tục nói chủ đề này nữa: “Cơ thể em không tốt, mau chóng đi nghỉ ngơi. Đã ăn gì chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy em cứ đi nằm đi, anh làm chút gì đó cho em ăn.”

Ăn được nửa bát mì nóng hổi, Yên Lương Thần rất nhanh liền cảm thấy cơ thể nặng nề, cuộn tròn trong chăn ngủ say.

Mục Lỗi chăm sóc cho cô đến mãi chiều khi cô đã giảm sốt, tinh thần tốt hơn rất nhiều, anh liền trở về đội phòng cháy chữa cháy.

Yên Lương Thần nấu canh xương mang đến bệnh viện.

Bất luận như thế nào, cô vẫn muốn thử nói chuyện nghiêm túc với Hạ Viễn Hằng.

Lúc cô đến, Hạ Viễn Hằng đã tỉnh lại, sắc mặt tiêu tụy mà dựa vào đầu giường, miệng cắt không còn một giọt máu.

“Tôi mang canh xương đến cho anh, anh có muốn uống chút không?”

“Được.”

Yên Lương Thần múc cho hắn một bát, đặt lên bàn ăn di động, đẩy đến trước mặt hắn.

Hạ Viễn Hằng không nói gì, cúi đầu chăm chú uống từng ngụm canh, mãi cho đến khi uống hết mới ngược mắt lên nhìn cô, nói: “Đã rất lâu rồi không ăn đồ em nấu.”

Trong ngữ khí dường như có chút bùi ngùi.

Yên Lương Thần không tiếp lời, đưa tay kéo bàn lại vị trí cũ.

“Hạ Viễn Hằng, chúng ta nói chuyện đi. Anh làm như vậy không chỉ làm khó tôi, mà còn làm khó chính bản thân mình. Thực ra ngay từ đầu anh đã không thích tôi, đều do tôi đơn phương. Nếu như không phải báo thù Nhan Lạc Tuyết, e rằng anh cũng không lấy tôi, hai năm trước tôi không hiểu, cho nên khẳng khái một mực quán lấy anh. Nếu như ban đầu tôi có thể nhận rõ được sự thật, tôi có thể thoái mái mà rời đi, sự việc cũng không trở nên rối rắm như vậy.”

Nói như vậy, con của cô có thể bình an chào đời, Nhan Lạc Tuyết cũng có thể tìm được nguồn tùy phù hợp khác.

“Anh của bây giờ cũng giống tôi hai năm trở về trước, cũng không hiểu chuyện như vậy, cũng u mê hồ đồ như vậy. Anh cho rằng có thể bù đắp cho tôi, anh cho rằng có thể đối xử tốt với tôi, mà không biết rằng bản thân anh đang dày vò tôi. Cũng giống như hai năm về trước, anh cho rằng bản thân có thể cứu được Nhan Lạc Tuyết, miễn cưỡng ép tôi vào đường cùng. Nếu như anh còn như vậy, diễn biến sự việc càng trở lên rối rắm. Đó là kết cục mà anh muốn sao?”

Hai tay Hạ Viễn Hằng nắm chặt thành quyền, trầm mặc một hồi: “Giả dụ anh đến chết cũng không buông tay thì sao?”

Âm thanh của hắn khô khốc, giống như có người bóp lấy yết hầu hắn, rất khó khăn mới có thể nói ra được lời này.

Trái tim Yên Lương Thần bỗng mềm nhũn, ngữ khí cũng theo đó mà nhẹ nhàng hơn.

“Vậy tôi cũng hết cách rồi, cùng lắm thì chúng ta dày vò nhau cả đời vậy. Nhưng anh xác định đó là điều anh muốn sao?”

Hai người yên lặng đối diện nhau, ai, trái tim ai cũng không bằng phẳng. Đây giống như một cuộc chiến tranh lạnh. Cho dù ai thắng ai thua, kết cục đều là đau thương.

“Viễn Hằng!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh gấp gáp của phụ nữ, sau đó Diệp Tịnh Uyển thở hồng hộc xuất hiện ở cửa phòng: “Lương Thần?”

Yên Lương Thần cười mỉm, nói: “Con chào di.”

Tiếng “di” khiến Hạ Viễn Hằng và Diệp Tịnh Uyển ngây ngốc.

Diệp Tịnh Uyển có chút phản ứng, lại nhào tới bên giường: “Viễn Hằng, con sao rồi?”

“Mẹ, con không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

Nhưng Diệp Tịnh Nhu kiên quyết cởi bỏ cúc áo của hần. Nhìn thấy vết thương trên ngực, miệng bà không ngừng phun ra những lời cảm rằm hàm chứa sự đau lòng.

Yên Lương Thần nhìn hình ảnh mẹ con họ mẫu tử tình thâm, biết ở đây không còn việc của mình nữa, cứ như vậy mà yên lặng rời đi. Nhưng đi được không xa, Diệp Tịnh Uyển đột nhiên đuổi theo.

“Lương Thần! Lương Thần, có thể nghe ta nói vài lời được không?”

“Dì, dì nói đi.”

Yên Lương Thần vô cùng cảm kích Diệp Tịnh Uyển. Cô cùng Hạ Viễn Hằng bên nhau bốn năm, người mẹ chồng này đối xử với cô không tệ. Chỉ là sau đó phát hiện cô mãi không mang thai, thỉnh thoảng sẽ nói với câu châm kích. Nhưng nói chung vẫn tính là tốt.

Diệp Tịnh Uyển nắm lấy tay cô, chưa mở miệng liền thở dài một hơi.

“Mẹ biết, Viễn Hằng ban đầu đã sai, nhưng đã hai năm trôi qua, nó cũng biết bản thân mình sai rồi, con thực sự không thể cho nó một cơ hội sao? Hai năm này con ở trong tù, nó sống cũng không tốt đẹp gì. Mỗi ngày nó đều liều mạng làm việc, đến phát bệnh cũng không chịu nghỉ ngơi. Mẹ khuyên nó nghỉ ngơi, nó nói chỉ cần ngừng một lát thôi nó sẽ nhớ đến những lỗi lầm nó gây ra cho con. Nó thực sự đã hối lỗi sửa sai, con thực sự không thể tha thứ cho nó sao?”

“Dì, những chuyện đã qua thì cũng đã qua rồi, con cũng không còn hận anh ấy nữa.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Diệp Tịnh Uyển mừng rỡ.

“Nhưng con không thể ở bên anh ấy được nữa. Thích một người như châm một ngọn nến, nếu như biết quý trọng, có thể là cả đời. Nhưng tình cảm của con đối với Hạ Viễn Hằng bị thiêu đốt quá mạnh, còn bị sức gió bên ngoài thúc đẩy, một lúc liền cháy hết. Nếu như con vẫn cố ở bên anh ấy, đối với cả anh ấy và con mà nói, đều chỉ là sự giày vò.”

“Cái này...”

“Dì à, có thể dì cảm thấy con không biết điều, nhưng hết cách rồi, con là người cố chấp như vậy.”

Yêu một người như con thiêu thân lao vào lửa mà không màng hậu quả. Không yêu chỉ còn là người dung.

Con người vốn dễ thay đổi như vậy.

“Nhưng...”

“Dì, dì cũng biết con rất khó mang thai. Những chuyện trải qua như vậy, con cũng không thể chịu được thụ tinh ống nghiệm nữa, cũng không thể chấp nhận con của chồng do người phụ nữ khác sinh. Dì cũng không đồng ý Hạ Viễn Hằng đoạn tử tuyệt tôn đúng không?”

“Điều này...” Diệp Tịnh Uyển thực sự không thể chấp nhận được. Bà đã đến tuổi này rồi, cũng muốn có cháu để được bông bế.

“Dì, vậy con đi trước đây.” Yên Lương Thần khẽ gật đầu, quay người rảo bước rời đi.

Diệp Tịnh Uyển định đưa tay giữ lấy cô, nhưng cuối cùng lại thu về, thở dài nặng nề: “Hai đứa trẻ tốt như vậy, tại sao lại biến thành như thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Trong lúc bước ra khỏi bệnh viện, Yên Lương Thần gặp vài sản phụ.

Bọn họ bất kể là tự mình đến hay có người đưa đến, khuôn mặt đều tràn đầy sự vui sướng.

Đặc biệt còn có một người nắm tay con đến, chiếc bụng đã nhô cao, tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con. Thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Yên Lương Thần yên lặng nhìn, bất giác viền mắt ướt ướt.

Thực ra cô là mẫu người phụ nữ truyền thống, từ đầu đến cuối đều cảm thấy đời người nên có một đứa con mới toàn vẹn. Chỉ là trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, điều này là điều khiến cả đời cô nuối tiếc nhất, không có cách nào có thể bù đắp được.

Cho nên vì sao cô biết rõ Hạ Viễn Hàng đã biết sai, không phạm sai nữa, nhưng cô vẫn không thể cho hắn cơ hội làm lại từ đầu.

Đối với người đàn ông mà nói, thai nhi không ở trong bụng hắn, cho nên nhận thức về sợi dây liên kết huyết mạch không quá sâu sắc. Hắn cũng chưa từng trải qua việc đứa bé được đưa ra từ cơ thể đau đến mức nào, hắn không thể hiểu được điều đó tàn nhẫn và khốc liệt với cô đến cỡ nào.

Nói cô lòng dạ hẹp hòi cũng được, nói cô không đủ lạc quan cũng được. Dù sao sự đau đớn này cả đời cô cũng không vượt qua được.

Thờ dài một hơi, Yên Lương Thần từ từ ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời mọc.

Ánh mặt trời thật đẹp, nhưng không cách nào có thể xua tan được thời tiết lạnh buốt thấu xương, không thể cảm nhận được một chút ấm áp.

Rời khỏi bệnh viện, Yên Lương Thần trở về nhà mẹ đẻ.

Hạ Viễn Hàng đều chăm sóc cho bọn họ thật tốt, nhìn rất có tinh thần.

Vừa gặp mặt, chưa kịp nói vài câu, bọn họ liền vội vã khuyên Yên Lương Thần và Hạ Viễn Hàng quay lại với nhau.

“Làm người có ai không phạm lỗi? Phạm lỗi biết sửa sai là được. Con cũng đừng làm bộ làm tịch, một ngày nào đó nó thích người khác, con hối hận cũng không kịp!”

Yên Lương Thần cũng không phản bác bọn họ, chỉ im lặng nghe mà không lên tiếng.

Trên thế giới này, không có ai có thể hoàn toàn cảm nhận được nỗi đau của người khác, cho dù là bố mẹ cô cũng vậy!

Yên Lương Thần cũng không cưỡng cầu, ngồi không đến nửa tiếng liền lấy cớ rời đi, đến bữa trưa cũng không ăn.

Yên Lương Thần vốn không định quay lại bệnh viện chăm sóc Hạ Viễn Hàng, nhưng hắn lại đột nhiên gọi điện thoại đến.

“Em đến chăm sóc tôi cho đến lúc tôi xuất viện, từ nay tôi cũng không bám lấy em nữa.”

“Anh khẳng định không nuốt lời chứ?”

“Ừ.”

Những yêu cầu này mặc dù rất vô lý, nhưng Yên Lương Thần vẫn đồng ý. Sớm cắt đứt đứt với cả hai đều tốt.

Đến chiều tối, Yên Lương Thần mang canh và cơm đến bệnh viện.

Chờ cô bày xong thức ăn, di chuyển bàn ăn đến trước mặt hắn, Hạ Viễn Hàng đều không động đến, ngênh ngang đưa ra yêu cầu vô lý: “Em mớm cho tôi.”

Yên Lương Thần nuốt chút nữa không nhin được mà hất cơm lên mặt hắn. Nhưng cô vẫn cố nhịn, quay đầu rời đi.

Thích ăn thì ăn, không ăn thì thôi.

“Sao tính khí bây giờ của em lại kém vậy? Đùa một chút cũng không được sao?”

Yên Lương Thần dừng bước, trừng mắt nhìn hắn: “Tính khí tôi kém như vậy đấy thì làm sao?”

Hạ Viễn Hàng nhìn cô, thở dài một hơi: “Anh nhớ tính khí em rất tốt.”

“Không, tính khí tôi lúc trước đã không tốt, chỉ là lúc đó tôi thích anh, cho nên phải cúi mình, nhiệt tình mà bị hờ hững lâu như vậy, hiện tại tôi đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, đương nhiên phải trở lại là chính mình.”

Hạ Viễn Hàng lại âm trầm nhìn cô một hồi lâu, yết hầu hắn chuyển động vài lần, nhưng cuối cùng chẳng nói một lời, cúi đầu xuống, nghiêm túc ăn cơm.

Yên Lương Thần đắp một đắp trên chân, trong lòng có chút bức bối liền đứng ở cửa sổ hóng gió. Nhưng làm sao cũng không thể kiểm soát được, chuyện năm đó như thước phim tua lại trước mặt cô.

Cứ như vậy, Yên Lương Thần chăm sóc Hạ Viễn Hàng ba ngày.

Tối ngày thứ ba, Hạ Viễn Hàng ăn xong đột nhiên nói: “Ngày mai đi cùng tôi đến một nơi.”

Yên Lương Thần lập tức chau mày: “Hạ Viễn Hàng, anh đừng được đằng chân lân đằng đầu!”

“Chiều ngày mai tôi có thể xuất viện rồi, buổi sáng em cùng tôi đến nơi đó.”

“Nơi nào?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

Yên Lương Thần không nghĩ rằng nơi đó mà hần nói lại là mộ phần của Nhan Lạc Tuyết.

Nhà họ Nhan có quyền có thế, vị trí mộ Nhan Lạc Tuyết phong thủy vô cùng tốt. Nhưng có điều mộ xây cũng không quá xa hoa, vô cùng thanh nhã, rất hợp với khí chất của Nhan Lạc Tuyết.

Tấm ảnh trên bia mộ là bức ảnh chụp Nhan Lạc Tuyết trước khi bị bệnh – một mỹ nữ nhanh nhẹn, hoạt bát, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cộng thêm phẩm chất thông minh hiền lành, chẳng trách Hạ Viễn Hàng yêu tha thiết cô.

Yên Lương Thần tự mình nghĩ, nếu như mình là đàn ông, mình cũng sẽ chọn Nhan Lạc Tuyết.

Hạ Viễn Hàng tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống trước mộ, đồng thời cũng vẫy tay gọi Yên Lương Thần ngồi xuống: “Muốn nghe câu chuyện của bọn tôi không?”

“Chắc anh không biết, Nhan Lạc Tuyết cũng từng nói với tôi.”

Hạ Viễn Hàng có chút kinh ngạc: “Kê khi nào?”

“Chính là ngày hôm đó, cô ấy đột nhiên nói muốn từ bỏ trị liệu, chính là ngày anh nổi trận lôi đình đến tìm tôi. Cô ấy nói bản thân gắng không nổi nữa, cho nên không muốn giãy giụa trước khi chết.”

Cũng vì lần nói chuyện đó, khiến cô quyết tâm bỏ con để cứu người. Chỉ tiếc rằng đứa bé chết oan, đến người cũng không cứu được.

Yên Lương Thần thuật tay vạt lấy một cọng cỏ, cúi đầu xuống nghịch, che giấu đi vẻ mặt ướm ướm.

“Thời điểm đó, trong đầu tôi chỉ có duy nhất một suy nghĩ là cứu Nhan Lạc Tuyết, những chuyện khác cơ bản đều không cân nhắc đến, cho nên hình như lựa chọn cái gì cũng là điều đương nhiên. Hiện tại quay đầu lại nhìn, mới phát hiện bản thân thật ngu xuẩn biết bao, tiếc rằng đã không kịp nữa.”

Hạ Viễn Hàng nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, vừa vặn thấy những giọt nước mắt lăn trên mặt đất, sau đó hai giọt, ba giọt,...

Biết mình che giấu không nổi nữa, Yên Lương Thần thành thật ngẩng đầu lên, xuyên qua màn nước mắt mà đối mặt với hần.

“Thực ra, nếu như lúc đó anh có thể cùng tôi thương lượng, tôi có thể đồng ý ly hôn, đồng ý cứu người. Nhưng anh lại khẳng khái lựa chọn cách thức quyết liệt nhất khiến tôi không thể chịu đựng được.”

“Đúng vậy. Em kỳ thực là người ưa nhẹ không ưa nặng, tôi vốn đã biết. Nhưng lúc đó dường như cái gì cũng không nhớ nữa, một mực làm bừa.”

Yên Lương Thần cười khổ, đưa tay lau nước mắt.

“Đó là bởi vì anh yêu Nhan Lạc Tuyết đến nỗi điên dại, vì cô ấy mà cái gì cũng không quan tâm. Cho nên tôi trong lòng anh cũng chỉ là một người phụ nữ dễ tiện đây tâm cơ và thủ đoạn, muốn leo lên cành cây hóa phượng hoàng. Nhưng mà cũng chẳng sao, tất cả những điều này đều không quan trọng nữa rồi.”

“Hơn nữa cũng có lẽ là do áy náy và tự trách. Bởi vì cô ấy vì tôi mà làm nhiều việc như vậy, vì tôi mà nhận hết những dẫy vò, mà tôi lại hận cô ấy đến xương tủy, thậm chí còn ở đằng sau lưng cô ấy tìm người phụ nữ khác. Tôi không có cách nào để tha thứ cho bản thân, cho nên phát tiết lên người em. Thực sự em vô tội biết bao.”

Yên Lương Thần đột ngột đứng dậy, cố hết sức nói ra một câu: “Đều không quan trọng nữa. Về thôi, ở đây lạnh quá.”

Không đợi hần trả lời, cô bước nhanh khỏi khu mộ, càng bước càng xa.

Hạ Viễn Hàng nhìn người phụ nữ ý cười nhẹ nhàng trên bia mộ phía sau lưng, sau đó cũng bước tiến về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Từ nghĩa trang quay về, Hạ Viễn Hằng không lái xe về bệnh viện.

Cả đoạn đường, Yên Lương Thần đều thất thần, cho nên không chú ý đến hướng xe chạy có cái gì bất ổn, mãi cho đến khi xe văng vàng dừng ở cổng Hoa viên Hạnh Phúc.

“Anh...”

“Còn không mau xuống xe? Cẩn thận tôi đòi ý đấy.”

Yên Lương Thần sửng sốt, vội vàng đẩy cửa bước xuống xe, cô đứng ở ngoài cửa xe quay đầu nhìn hắt, hơi có chút ngây ngẩn.

Không biết có phải bản thân mình ảo giác hay không mà cô cảm thấy mắt hắt hình như uon ướt.

Cách qua lớp kính, hắt cũng lẳng lẳng nhìn cô, đột nhiên xoay vô lăng xe thật nhanh, quay đầu chạy như bay.

Chiếc xe màu đen giống như một tia chớp, chớp mắt một cái liền mất tung tích.

Yên Lương Thần đứng ở đó ngây ngốc một hồi lâu, sau đó nở nụ cười thoải mái, quay người sai bước tiến về cổng tiểu khu.

Không bao lâu, Mục Lỗi ở đội phòng cháy chữa cháy nhận được cảnh báo.

Điểm giao giữa đường Kiến Quốc và đường Trung Sơn xảy ra tai nạn. Một chiếc xe ô tô Mercedes màu đen va chạm với một chiếc xe bus, người lái xe ô tô bị thương rất nghiêm trọng, hơn nữa còn bị kẹt lại trong xe.

Mục Lỗi cấp tốc ra ngoài, đến hiện trường mới phát hiện người lái xe ô tô kia lại là Hạ Viễn Hằng.

Thì ra sau khi đưa Yên Lương Thần trở về, Hạ Viễn Hằng lái xe trở về bệnh viện làm thủ tục xuất viện, kết quả bởi vì nghĩ đến từ đây mất đi Yên Lương Thần, tâm tình bất ổn dẫn đến vụ tai nạn.

Mục Lỗi sửng sốt một chút, không nghĩ nhiều nữa, vội vàng ra tay cứu người.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Hạ Viễn Hằng được cứu ra từ ghế lái xe, đưa đến bệnh viện gần đó. Trên chiếc xe cứu hộ, hắt gọi điện cho thanh tra Bộ quan hệ xã hội.

“Phong tỏa tin tức, chuyện tôi xảy ra tai nạn xe xuất hiện trên bất kì phương tiện truyền thông nào, có các người có thể cuốn đi được rồi.”

Bởi vì Hạ Viễn Hằng phong tỏa tin tức, tuy rằng tin tức trong ngày cũng báo cáo vụ tai nạn, nhưng thông tin về lái xe không hề bị tiết lộ.

Yên Lương Thần tuy rằng nhìn thấy tin tức này nhưng cũng không để ở trong lòng.

Buổi tối hôm đó, Mục Lỗi xuất hiện ở bệnh viện Kiều Á phòng bệnh VIP số 9.

Hạ Viễn Hằng dựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, nghe có âm thanh, hắt đột nhiên mở con mắt sắc bén: “Là anh.”

“Thương thế thế nào rồi?” Mục Lỗi đem hoa quả cầm trong tay đặt trên bàn.

“Cũng coi như gặp may.” Chỉ là về sau có thể trở thành người tàn phế.

Trong tai nạn, đùi phải của Hạ Viễn Hằng bị trọng thương, tuy rằng đã hết lòng cứu chữa, nhưng cuối cùng cũng không có cách nào hồi phục như lúc ban đầu.

“Tôi nghe nói đùi phải của anh có thể có chút thương tật. Nhưng người không sao là tốt, nam tử hán đại trượng phu, có chút thương tật thì có sao.”

Hạ Viễn Hằng nhìn vết sẹo dữ tợn trên khuôn mặt anh: “Đúng vậy.”

Chỉ là nói ra thì dễ, nhưng thực sự muốn thân nhiên tiếp nhận không phải là việc đơn giản như vậy. Hơn nữa hắt là chủ tịch của một tập đoàn lớn, phong thái tuấn lãng, đột nhiên liền biến thành một tên tàn phế, trong lòng há có thể không để tâm sao?

Nhưng so với những nỗi khổ mà Yên Lương Thần đã từng chịu, một chút này có là gì?

“Anh đến đây không chỉ là đến thăm tôi chứ?”

“Không sai. Tôi đến đây còn muốn một lời cảm ơn.”

Hạ Viễn Hằng là một người thông minh, đương nhiên biết hắt định cảm ơn vì điều gì: “Nếu như anh không đối tốt với cô ấy, tôi nhất định không tha cho anh.”

Mục Lỗi đón nhận tầm mắt hắt, nụ cười vui vẻ hiếm thấy.

“Anh yên tâm, cả đời này anh đều không tìm được cơ hội nào để trừng trị tôi đâu.”

Bốn mắt nhìn nhau tóe lửa.

Hai người đàn ông khí thế bức người, ngang sức ngang tài, khó phân thắng bại.

Nhưng Hạ Viễn Hàng biết ngay từ đầu hẳn đã thua rồi.

“Chúc anh sớm ngày hồi phục.”

Mục Lỗi gật gật đầu, quay người rời đi, trực tiếp trở về căn nhà nhỏ ở Hoa viên Hạnh Phúc.

Yên Lương Thần đã tắm xong, đang cuộn tròn trên ghế sofa xem ti vi, trong tay vẫn còn cầm điện thoại.

“Tại sao anh lại về rồi?”

Cô mở to mắt, vui vẻ nhảy xuống xuống ghế sofa, chạy một mạch đến trước mặt hắn.

“Tối nay không phải trực ban, cho nên liền trở về.”

Yên Lương Thần cảm lấy áo khoác đang cầm trên tay của anh treo lên mắc, quay người rót cho anh ly nước ấm: “Ngoài trời lạnh quá, uống đi cho ấm.”

Mục Lỗi nhận lấy nước trên tay cô, nhưng lập tức lại để xuống bàn trà, bàn tay đặt trên eo cô dùng lực ấn một cái.

“A...” Yên Lương Thần kinh ngạc thốt lên một tiếng, đôi tay đặt lên ngực anh, có chút hoảng loạn ngẩng đầu nhìn anh: “Sao vậy?”

Cô cho rằng anh muốn đòi hỏi về phương diện kia, dù gì hai người họ cũng kết hôn rồi, sớm muộn cũng phải ngủ chung trên một chiếc giường.

Mục Lỗi nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, còn có đôi môi hồng vô cùng kêu gọi kia nữa khiến cho người đàn ông không chịu đựng được, nhưng cuối cùng anh cũng không làm gì: “Không sao, chỉ là anh muốn ôm em.”

Yên Lương Thần lén lút thở nhẹ một hơi, chủ động ôm lấy eo hắn.

Mục Lỗi, xin anh cho em thêm chút thời gian.

...

Từ đó về sau, Yên Lương Thần cũng không liên hệ với Hạ Viễn Hàng nữa, cũng không quan tâm tình hình hắn ra sao.

Ngoài việc mỗi ngày đều chăm sóc tốt cho bản thân, Yên Lương Thần cũng bắt đầu lên mạng nộp CV để tìm việc.

Sau khi kết hôn cùng Hạ Viễn Hàng, cô cũng từ chức về làm người nội trợ. Tính lại, cô cũng đã hơn sáu năm chưa đi làm rồi.

Lúc học đại học, Yên Lương Thần học quản lý tài nguyên nhân lực. Nhưng hoang phí sáu năm, cô muốn tìm một công việc đúng ngành cũng không dễ dàng, cho nên cô ngoài việc ngồi xem thông tin tuyển dụng và nộp hồ sơ xin việc ra, còn mua một ít sách có liên quan, định thu nhặt lại những kiến thức thiếu sót.

Mục Lỗi ở đội phòng cháy chữa cháy rất bận, nhưng buổi tối nếu không cần trực ban, anh thường trở về nhà với Yên Lương Thần.

Nghe đến Yên Lương Thần nhắc đến chuyện tìm việc, anh nghĩ một hồi rồi đưa ra ý kiến: “Hay là em hãy suy nghĩ đến việc học nghiên cứu sinh? Đội hai năm sau tốt nghiệp, tìm công việc đối với em không còn là chuyện khó khăn nữa, bản thân em cũng khá tự tin.”

“Nói như vậy còn phải báo danh thi, chờ em tốt nghiệp cũng phải đến ba năm sau, không phải thời gian quá dài sao?”

Mục Lỗi nhú mày: “Sao? Sợ anh không nuôi nổi em sao?”

Khóe miệng Lương Yên Thần cười: “Không đến nỗi nuôi không nổi, chỉ sợ rằng áp lực của anh lớn quá.”

“Nghĩ nhiều quá. Lúc anh còn một mình, cũng không có chỗ nào cần tiêu tiền. Bây giờ lấy em rồi, cuối cùng cũng có người giúp anh tiêu tiền. Không phải người ta hay nói phụ nữ phải nỗ lực tiêu tiền, đàn ông mới có động lực để kiếm tiền sao?”

Yên Lương Thần lúc này bật cười thành tiếng, cảm giác như được ánh nắng trực tiếp chiếu vào, trực tiếp chiếu vào trái tim cô, rọi sáng những góc tối trong tim.

Cô đưa bàn tay búp măng ra, tại khuôn ngực rắn chắc của anh chọc chọc: “Đồng chí Mục Lỗi, thật không thể nhìn ra sự giác ngộ của anh cao đến vậy a!”

Mục Lỗi thừa cơ nắm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng dùng lực kéo về hướng mình, đem cô ôm vào trong ngực.

“Không dễ dàng gì mới lấy được vợ, giấc mộng không cao sao được?”

Yên Lương Thần chủ động ôm lấy eo hắn, đem khuôn mặt mình vùi vào trong ngực hắn.

Tất cả trước đây đều đã đi qua rồi, sau này sẽ cùng cô vận mệnh liên kết, cái này gọi là người phụ nữ của Mục Lỗi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô vốn chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để hưởng thụ những ngày còn lại, không dám tham vọng hạnh phúc. Nhưng hiện tại cô đột ngột tin, hạnh phúc vẫn có thể mong đợi được.

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương cuối

Từ ngày quyết định thi nghiên cứu sinh, cuộc sống của Yên Lương Thần bỗng trở nên bận rộn vô cùng, bận đến nỗi không còn thời gian làm chuyện khác, bận đến nỗi khi ngủ cũng mơ đến những kiến thức đó.

Nhưng cô vẫn dành thời gian đưa Mục Lỗi về nhà mẹ đẻ, công bố chuyện hai người kết hôn cho mọi người biết.

Ba mẹ rất kinh ngạc, nhưng do hắn là người thật thà, tâm địa lương thiện nên họ cũng không làm khó Mục Lỗi.

Cũng vào hôm đó, Yên Lương Thần biết tin Hạ Viễn Hàng bị tai nạn xe gãy chân. Mặc dù hơi bất ngờ nhưng cô cũng không bận tâm cho lắm.

Ba mẹ thậm chí khuyên cô quay lại với hắn nhưng cô kiên quyết không chịu.

Cô và Hạ Viễn Hàng đã là quá khứ rồi.

Hôm đó, họ ăn lẩu ở nhà ba mẹ, vừa ăn lẩu, vừa uống bia, cảm giác sáng khoái không gì bằng.

Yên Lương Thần rất ít khi uống rượu, tửu lượng cũng kém tệ hại. Nhưng cô nhất định đòi uống mấy ly liền, cuối cùng cũng đã say. Đầu óc tỉnh táo nhưng tay chân lại không nghe lời mình.

Ba mẹ muốn giữ họ ở lại nhưng Yên Lương Thần một mực đòi về Hoa viên Hạnh Phúc.

Mục Lỗi không còn cách nào khác đành bế cô lên, bắt taxi về nhà.

Trên đường, Yên Lương Thần rúc vào lòng Mục Lỗi, nói linh tinh rất nhiều lời. Nói những gì thì đến bản thân cô cũng không rõ.

Nhưng Mục Lỗi đều nghe hết, hơn nữa còn liên tục trả lời cô.

Về đến nhà, Mục Lỗi định đặt cô lên giường, nhưng cô lại một mực đòi đi tắm rồi mới ngủ.

“Em uống say rồi, mai hãy tắm.”

Mục Lỗi sợ cô ngã trong bồn tắm.

“Không muốn, bây giờ em phải đi tắm. Anh yên tâm, em không say, đầu óc em vẫn tỉnh táo lắm.”

Mục Lỗi không làm gì được, đành giúp cô chỉnh nước ấm, ôm cô vào phòng tắm. “Cẩn thận, có chuyện gì thì kêu tôi.”

Hắn quay người, định rời đi, nhưng cô lại vô ý lấy người hắn từ phía sau, ôm lấy eo hắn.

“Đừng đi mà.”

Cơ thể Mục Lỗi trần động, nhưng vẫn kéo cánh tay cô ra, không muốn nhân lúc cô say mà chiếm lợi. “Mau tắm đi.”

Ra khỏi phòng tắm, Mục Lỗi vẫn đứng nguyên trước cửa, đóng tai lên nghe động tĩnh bên trong, tránh cô xảy ra chuyện gì bất chắc.

Yên Lương Thần vẫn chưa say đến hồ đồ, sau khi tắm nước nóng, đầu óc bỗng tỉnh táo hơn chút. Tắm xong, cô lau người, quấn một tấm khăn tắm, đi thẳng ra ngoài.

Mỹ nhân xuất dục.

Đây là lần đầu tiên Mục Lỗ hiểu được ý nghĩa của bốn chữ này một cách triệt để.

Mặc dù khăn tắm dày cộp không lộ rõ được đường cong trên cơ thể nữ tính, nhưng vẫn lộ ra đôi chân thon dài, xương quai xanh tinh tế, chiếc cổ trắng ngần, còn có làn da bị khí nóng làm cho bốc hơi, ôm lấy đôi môi đỏ hồng, đôi mắt long lanh... Tất cả đều toát ra vẻ mê hoặc vô biên, hung hăng hủy diệt dây thần kinh kìm chế của người đàn ông.

Yết hầu của Mục Lỗ chuyển động lên xuống, khó khăn lắm mới quay người đi được.

“Em ngủ sớm đi, tôi cũng đi tắm.”

Yên Lương Thần lại ôm lấy hắn từ phía sau. “Mục Lỗ, chúng ta đến với nhau đi.”

“Em chắc chắn không?” Giọng nói của hắn khàn khàn, người có kinh nghiệm liền hiểu ngay đây là chuyện gì.

Yên Lương Thần nhếch môi cười, mắt ngấn nước, nhưng không phải vì đau buồn.

“Em chắc chắn. Em muốn trở thành vợ chồng thực sự với anh, muốn cùng anh sống những ngày tháng còn lại.”

Mục Lỗ kéo tay cô ra, nhưng vẫn nắm lấy cô tay cô, xoay người bế cô lên.

Yên Lương Thần ôm lấy cổ hắn, cảm nhận được dưới lồng ngực rắn chắc của hắn đang nóng dần lên, còn có trái tim đang rung động mạnh mẽ.

Lúc bị Mục Lỗ đặt lên chiếc giường mềm mại, chiếc khăn tắm trên người Yên Lương Thần liền tuột ra, để lộ cơ thể đầy đường cong nữ tính.

Đôi mắt hắn càng trở nên thâm trầm, dục vọng đang bao trùm lấy nó.

“Bây giờ em hối hận vẫn còn kịp đó.”

Yên Lương Thần mỉm cười ôn nhu, đưa tay về phía hắn.

Mục Lỗ không do dự nữa, cơ thể to lớn liền đè xuống.

Sau khi uống, đầu óc của Yên Lương Thần phản ứng chậm đi rất nhiều, nhưng cảm giác trên cơ thể lại rất mãnh liệt. Lúc hắn công thành, cô đột nhiên nhớ đến bàn phẫu thuật lạnh giá, cơ thể không ngừng run lên.

Mục Lỗ ôm lấy cô, an ủi cô hết lần này đến lần khác, mãi đến khi cô thả lỏng cơ thể lần nữa mới tiếp tục thâm nhập.

Thời khắc hoàn toàn hòa làm một, Yên Lương Thần rơi một giọt nước mắt nóng bỏng.

Mục Lỗ chưa từng có kinh nghiệm về chuyện nam nữ, cho nên động tác lúc bắt đầu hiển thị rõ sự lúng túng, nhưng rất nhanh liền nắm được cách ân ái. Hai người quấn lấy nhau, vừa sâu vừa mạnh.

Cả đêm, chấn bị lay động mãnh liệt, sau khi nghỉ giữa hiệp, lại tiếp tục lay động, mãi đến khi trời sáng mới thôi.

Gân cốt Yên Lương Thần đã sớm già rồi, sau khi kết thúc, đến mắt cũng không mở ra nổi, liền mất đi ý thức. Nhưng trong lúc mơ hồ, cô cảm nhận được có một vòng tay luôn ôm lấy cô, khiến cô cảm thấy ấm áp, cảm thấy yên lòng.

Người đàn ông và đàn bà như cá với nước, không thể tách rời.

Sau khi Mục Lỗ và Yên Lương Thần có lần thân mật đầu tiên, tình cảm lập tức có bước đột phá, hai người bên nhau cũng tự nhiên và hòa hợp hơn.

Mục Lỗ là người thật thà, trước giờ hắn không hề quan tâm vấn đề yêu hay không. Trong mắt hắn, một người phụ nữ cam tâm tình nguyện sống quãng đời còn lại với một người đàn ông, đó không phải là yêu, chẳng lẽ là hận chắc?

Ngày nào Yên Lương Thần cũng vui đùa ở tiệm sách, như đang quay lại thời cấp ba, quên ăn quên ngủ muốn giành đại thắng trong trận chiến thi đại học.

Chóp mắt đã đến kỳ nghỉ tết.

Đây là cái tết đầu tiên Mục Lỗ và Yên Lương Thần ở bên nhau, ý nghĩa vô cùng to lớn.

Trước khi nghỉ lễ, Yên Lương Thần đã tự mình đi mua đồ đạc cần thiết để đón tết, trong đó có cả hoành phi, câu đối năm mới.

Không chờ Mục Lỗ động tay, cô đã trang trí xong tất cả mọi thứ, lập tức căn phòng như tràn đầy sự vui mừng và ấm cúng.

Những kỳ nghỉ tết trước, Mục Lỗ đều ở lại đội phòng cháy chữa cháy để trực ban. Bởi vì rất nhiều đội viên đội phòng cháy chữa cháy là người ngoại địa, đều muốn về nhà ăn tết, nên hắn liền chủ động thay họ trực ban.

Nhưng năm nay đã khác, hấn muốn ở bên Yên Lương Thần vào đêm giao thừa, cùng chờ đợi tiếng chuông báo hiệu năm mới.

Hai người cùng làm com tất niên, tất cả có mười món, thập toàn thập mỹ.

Mục Lỗi còn đặc biệt chuẩn bị một chai rượu vang ngon.

Yên Lương Thần cầm ly rượu vang đứng bên cửa sổ, nhìn pháo hoa đang bắn lên từ quảng trường Chính Phủ phía xa xa, rõ ràng là hoàn cảnh nên vui đùa nhưng trong lòng cô lại rất yên tĩnh.

Hoi thờ ảm áp đột nhiên đến gần, bắt đầu bao trùm lấy cô từ đằng sau, sau đó, một đôi tay rắn chắc ôm trọn lấy eo của cô.

“Tôi sống ba mươi năm rồi, đây là năm hạnh phúc nhất, đáng nhớ nhất mà tôi có được.” Hấn áp vào tai cô nói.

Yên Lương Thần bị lời nói của hấn làm cho xao động, sự ôn nhu nữ tính bỗng dâng lên, cô quay lại hôn mũi của hấn.

“Không sao, sau này chúng ta vẫn còn ba mươi năm hạnh phúc khác, không chỉ hai chúng ta! Có điều, em sợ anh sẽ chê em già, em xấu.”

Mọi người đều được hưởng niềm vui có con, nhưng họ thì không. Có lẽ, họ nên suy nghĩ chuyện nhận con nuôi.

Mục Lỗi đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, dốc nốt chỗ rượu còn lại trong ly của cô vào miệng mình. Sau đó, nâng cằm cô lên, cúi đầu mớm rượu vào miệng cô.

“Ừ...”

Yên Lương Thần cũng không thềm bận tâm đến thứ đã được hấn uống qua.

Lúc này, bên ngoài tòa nhà của bọn họ, một chiếc xe màu đen âm thầm đỗ trong màn đêm.

Hạ Viễn Hàng ngồi trên xe, ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng sáu. Đúng lúc nhìn thấy bóng dáng một lớn, một nhỏ của đôi tình nhân đang chuyển động.

Xa xa, quảng trường Chính Phủ không ngừng vang lên tiếp pháo hoa, náo nhiệt tung bừng.

Hạ Viễn Hàng nhả ra một làn khói, nhưng không thể thổi bay nỗi cô đơn trong đáy lòng.

Biết mẹ mình đang đợi ở nhà, hấn hút nốt điếu thuốc, rồi lái xe rời đi.

Yên Lương Thần.

Trong lòng Hạ Viễn Hàng thầm nhắc lại cái tên này, trong miệng chợt cảm thấy đắng ngắt.

Trong màn đêm, chiếc xe chậm chậm rời đi, rất nhanh liền biến mất, lặng lẽ như lúc đến.

...

Sau một hồi quán quýt ướt đầm mồ hôi, Yên Lương Thần đề nghị chuyện nhận con nuôi với Mục Lỗi.

“Nếu em muốn làm vậy, tôi cũng không có ý kiến. Nhưng bây giờ em còn phải thi, còn phải học thêm hai năm, chắc là bận lắm đó. Đợi em tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi, nếu vẫn muốn như vậy thì chúng ta sẽ đi nhận một đứa.”

Yên Lương Thần cảm thấy hấn nói rất đúng, tạm thời gác kế hoạch này sang một bên.

...

Ba năm sau.

Hôm nay là lễ tốt nghiệp nghiên cứu sinh của Yên Lương Thần.

Mục Lỗi có ý xin nghỉ đến tham dự.

Còn có ba mẹ, em trai, em dâu của Yên Lương Thần cũng đến.

Sau khi chụp ảnh cả lớp và của học viện, cả nhà cùng chụp ảnh lưu niệm ở khắp nơi trong khuôn viên trường.

Mục Lỗi giống nhiều người đàn ông khác, không thích chụp ảnh, cho nên đã vào vai thợ chụp ảnh. Đến khi bị gọi vào chụp cùng thì hấn liền đưa máy cho bạn học của Yên Lương Thần.

Trên con đường cây xanh râm bóng mát trong trường, một chiếc xe Bentley đang yên lặng đỗ bên đường. Từ khi dừng xe đến giờ, cánh cửa kia chưa hề

được mở ra.

Hạ Viễn Hàng tựa vào ghế, âm thầm nhìn đoàn người đang đi qua lại trên thảm cỏ.

Không hiểu tại sao, cự ly xa như vậy nhưng hắn vẫn nhìn ra được Yên Lương Thần trong đoàn người đó.

Cô như một con bướm vui vẻ bay qua bay lại, cười vô cùng rạng rỡ.

Rõ ràng lớn hơn bạn học gần mười tuổi nhưng không hề nhìn ra sự chênh lệch tuổi tác trên người cô. Người không quen biết nhìn thấy, có khi còn cho rằng họ cùng tuổi.

Hạ Viễn Hàng không thể không thừa nhận, Mục Lỗi chăm sóc cô rất tốt.

Bốn năm trước, cô ở bên hắn, tuy có cười nhưng lại có chút cẩn trọng. Chưa từng cười vui vẻ đến vậy, như thể trong lòng không có lấy một chút gánh nặng nào.

Cô cười ôm lấy cánh tay Mục Lỗi, ôm lấy eo hắn, thậm chí còn nhảy cả lên lưng hắn.

Từ đầu đến cuối, Mục Lỗi đều rất cưng chiều, không thềm để tâm đến sự tùy tiện của cô. Không chỉ vậy, hắn còn lấy khăn giấy lau mồ hôi cho cô.

Hạ Viễn Hàng nhớ rằng, cô rất thích dính lấy hắn, nhưng luôn không dám làm bừa. Bây giờ xem ra, bốn năm đó cô không hề vui vẻ gì.

Không nhớ ra được ở đâu đó có câu nói: Cô là người phụ nữ được gả cho hạnh phúc.

Nhìn Yên Lương Thần ở trước mắt, Hạ Viễn Hàng đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của câu nói đó.

Hắn đột nhiên thở dài một hơi, uể oải dựa vào ghế, chậm rãi mở mắt.

Bên kia, Mục Lỗi đã phát hiện ra xe của Hạ Viễn Hàng. Hắn vỗ vai Yên Lương Thần, chỉ về phía xe: “Có muốn qua đó chào hỏi không?”

Yên Lương Thần ngẩn người, sau khi nhận thức được đó là xe của ai, cô liền yên lặng vài giây. Sau đó hôn Mục Lỗi một cái, nhắc chân chạy qua đó.

“Cộc cộc cộc...” Cửa sổ xe bị gõ.

Hạ Viễn Hàng đột nhiên mở mắt, một khuôn mặt cười tươi như hoa đang dán lên cửa sổ. Trái tim hắn run lên bần bật, đến cánh tay đang ấn nút kéo cửa sổ cũng run rẩy.

“Chào, đã lâu không gặp.”

Cô cười tươi, thoải mái chào hỏi hắn, cứ như trước kia giữa hai người chưa từng có những chuyện đau lòng kia.

Hạ Viễn Hàng khẽ nhếch môi, cố làm ra vẻ bình tĩnh. “Đã lâu không gặp.”

“Anh đến tham gia lễ tốt nghiệp của tôi ư?”

“Không, tôi đến có chút việc.”

Cô “ồ” một tiếng, sau đó cười nhủm mắt nói: “Nếu đã gặp mặt thì tôi nói luôn cho anh một tin tốt, tôi mang thai rồi. Hạ Viễn Hàng, tôi đã rũ bỏ được quá khứ rồi, cũng đã rất hạnh phúc. Anh cũng phải hạnh phúc đó nhé, cố lên.”

Không đợi hắn trả lời, cô liền vẫy tay, vui vẻ chạy đến bên Mục Lỗi.

Hạ Viễn Hàng vẫn kinh động về tin cô mang thai, lúc phản ứng lại, hắn liền bật cười. Có điều trong đáy lòng vẫn có cảm giác đau đớn không ai hiểu được.

Bọn họ kết hôn bốn năm, cô không hề mang thai. Bác sỹ nói cô không thể mang thai nên cô mới đi làm phẫu thuật cấy phôi thai.

Kết quả, sau khi gả cho Mục Lỗi, cô đã từ bỏ hoàn toàn rồi, nhưng không ngờ lại mang thai.

Đúng là ông trời còn có mắt mà.

Lương Thần...

Bạn đang đọc truyện *Tháng Năm Vô Tình Phụ Lòng Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

